

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

24^{ον}

Κούνησε το κεφάλι του ο "Αρχοντας της Βερόνας και πρόσθεσε:

— Τό μεγάλο, τό άόρατο δικαστήριο τής μοίρας, ανάλαβε νά σέ τιμωρήσῃ. Καπουλέτο! Κι' ἡ τιμωρία του ἦτανε σκληρή καί φοβερή... Τώρα, μέ τήν καρδιά σου ματωμένη, μέ τό στερνό χαμόγελο τῶν γερατειῶν σου σβυσμένο στό μαρμαρένιο σου χέλιον, καταδικάζεσαι νά περάσῃς τά στερνά χρόνια τής ζωῆς σου μόνος!... Ἡ κόρη σου, τό καμάρι σου, τό φρέσκο κι' ὀλόδροσο λουλούδι πούχε τήν ἰστορία καί τήν τόλη νά ξεπεταχτῇ μέσ' ἀπὸ τήν ξερατιά τοῦ μίσους σου, ἔπαψε πιά νά ὑπάρχῃ!... Οἱ ἀχτίτες τῶν ματιῶν τῆς δέν θά διαλύσουν πιά τά σκοτάδια τῆς ζωῆς σου... Μόνος κι' ἔρημος, χωρίς τήν ἐλπίδα νά δώσης, τώρα, στό ἀγόνι γερατειῶν σου, ζωῇ σ' ἕνα καινούργιο παιδί, θά φωτισώσης ἔτσι, μέ τό θάνατο γιά στερνή σου ἐλπίδα... Ἡ τιμωρία σου εἶναι βαρειά, Καπουλέτο!... Δέν σου ἀξίζει ἄλλω.

Γενική σιγή ὑποδέχτηκε τά λόγια τοῦ "Εσκαλου. Μία σιγή, πού τήν κόβανε μόνο οἱ λυγμοί τοῦ σκληροῦ Καπουλέτου, πού ξαφνικά εἶχε γίνει ἕνας ἄπλος δυστυχισμένος πατέρας...

Ξαφνικά, τῇ σιγῇ, τῇ βαρειά κι' ὑποβλητική σιγῇ τοῦ νεκροταφείου, ἦρθε νά παρῇ ὁ ἦχος πολλῶν βημάτων πού ἀκούστηκαν ἀπάνω στίς πλάκες τῶν τάφων. Καί μία φωνή πούτρεμε ἀπὸ τῇ συγκίνησι, ἀκούστηκε:

— Ρωμαῖο!... Παιδί μου!... Πού εἶσαι;... Τί μοῦτانه;... Μίλα μου γιά νά διαφωτίσῃς μέ τήν δλοζώντανή φωνή σου τῇ φοβερῇ φήμῃ πούτρε νά μέ χτυπήσῃ κατάρδα!...

Κι' ἀμέσως, ὕστερα ἀπὸ τά λόγια αὐτά, ὁ Μονταίικος φάνηκε στήν εἰσοδὸ τοῦ νεκροταφείου.

Παραπαύοντας σέ κάθε του βῆμα, πίνοντας τοὺς ὑγροὺς τοίχους, γιά νά μὴν πέσῃ, ὁ πατέρας τοῦ Ρωμαῖου προχώρησε ὡς τὸ ματωμένο σύμπλεγμα τῶν δυὸ νεανικῶν κορμιῶν, πού ἀκίνητοῦσαν μπροστὰ στο ἀνοικμένο φέρετρό τῆς "Ιουλιέττας... Ἐνας ἄντρας ἀσπρομάλλης, γονατισμένος μπροστὰ στό ἀψυχα κορμί, ἐκλαίει μέ ἀσυγκράτητους λυγμούς...

— Καπουλέτο!... ψέλλισε μέ φρίκη ὁ Μονταίικος.

Καί, ξαφνικά, εἶδε! Τὸ Ρωμαῖο στήν ἀγκαλιά τῆς "Ιουλιέττας! Καί τά δυὸ νεανικά τους στήθη ὀργωμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀτσάλι!...

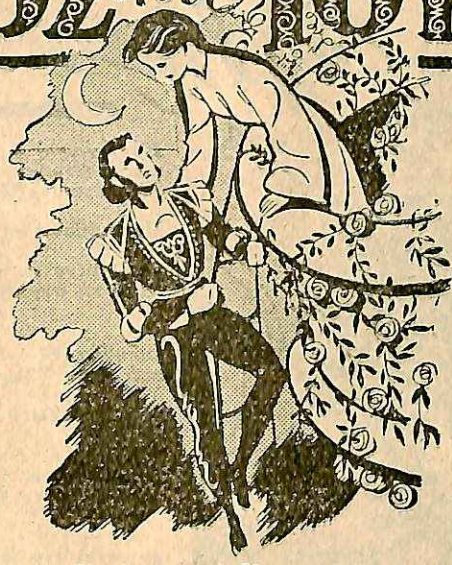
Μία δυνατὴ κραυγὴ τοῦ ἔσκισε τὸ λαρυγγί!... Κι' ἀμέσως ὁ Μονταίικος ἐνοίωσε τὰ γόνατά του νά λυγίσουν, κι' ἔπεσε δίπλα στὸν ἀντίπαλό του τὸν Καπουλέτο, ἐνώνοντας τοὺς κοπετοὺς του μέ τοὺς κοπετοὺς τοῦ δικοῦ του.

— Ρωμαῖο!... ψέλλισε. Κακό μου παιδί... Ἐγώ!... ἀδιάφορο!... Ἦταν ἀλήθεια, λοιπόν;... Ἐδῶσες τέλος στὴ ζωὴ σου;...

Εἶχε ἀγκαλιάσει τὸν πεθαμένο γιό τοῦ ὁ ἀσπρομάλλης ἀρχοντας καί τὸν ἔσφιγγε σπῆ... ἀγκαλιά τοῦ μέ τὰ τρεμουλιάρικα χέρια του...

— Κι' εἴμαι ἐγώ, παιδί μου, κι' ἐλπίδα μου, καί στήριγμά μου, γιά νά πιά μόνος τὸ φαρμάκι τοῦ χαμοῦ σου!... Ἡ μητέρα σου πρόσταξε καί γλύτωσε!... Ποιᾷ εὐεργετικῇ μοίρᾳ τῆς ἔκλεισε ἀπὸψε τὰ μάτια γιά πάντα;... Κι' εἶσαι, δὲ βᾶχῃ τὴν τραγικὴ εὐκαιρία νά κλάψῃ ἀπάνω στὸ πεθαμένο σου κορμί!... Πέθανε ἡ μητέρα σου, Ρωμαῖο!... Πέθανε, πρὶν σὲ ἀντικρύσῃ πεθαμένο!... Κι' εἴμαι ἐγώ, γιά νά σᾶς κλάψω πικρά καί τοὺς δυό!...

Χτύπησε τὸ ἄσπρο τοῦ κεφάλι ὁ Μονταίικος καί τραβούσε τὰ μαλλιά του...

— Γιατί, Θεέ, μέ ξεχάσες ἐμένα;... φώναξε σπαραχτικά. Τί ἔχω νά κάνω πιά πάνω στήν ἐρημωμένη γῆ!... Πέθανε ἡ γυναίκα μου!... Πέθανε ὁ γιός μου!... Ἐσθυσέ το φῶς τοῦ ἡλίου... Αἰώνιο σκοτάδι τύλιξε τὰ μάτια μου!... Δέν ὑποφέρω πιά τὸ βάρος τῆς ζωῆς!... Κι' ὅμως, νά πού ζω, ἔλειψες καί τρισάθλιος, γιά νά βασανίζουμαι καί νά κλαίω...

Χτύπησε τὸ κεφάλι του στὸ κρύο χῶμα ὁ Μονταίικος, κι' εἴμαι ἐκεῖ ἔτσι, πεσμένος, σιωπηλός, δίπλα στὸν ἀντίπαλό του πού σῶπαινε κι' αὐτός, πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἴδια ὀδύνη... Ξαφνικά, τοῦ Μονταίικου τὸ κεφάλι σηκώθηκε, τὰ μάτια του, θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, στριχτήκανε ἀπάνω στὸν Καπουλέτο...

— "Α!... Ἐδῶ εἶσαι;... ἀκούστηκε ὑπόκωφ, βραχνή, ἡ φωνὴ τοῦ. Ἐδῶ εἶσαι ἐσύ, ὁ δήμιος δίπλα στό θύματά σου!...

Οἱ μπουναμάδες

Ὁ Κλέαρχος Ρέγουλας εἶναι τρομερὰ ταγκούνης. Γιά ν' ἀποφύγῃ λοιπὸν τοὺς μπουναμάδες, λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὴν Πρωτοχρονιὰ κλείνεται στὸ δωμάτιό του καί κολλάει ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ διαμερισματὸς τοῦ ἕνα χαρτί, πού γράφει:

«Ὁ κ. Ρέγουλας ἀπουσιάζει σὲ ταξίδι. Θά ἐπιστρέψῃ τὴν 15 "Ιανουαρίου».

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς ὅμως ὁ κ. Ρέγουλας, πού ὅλοι νόμιζαν ὅτι βρίσκεται σὲ ταξίδι, σηκώσε τὰ μεσάνυχτα τὴν γειτονιά στὸ πόδι ἀπὸ φωνές.

Δυὸ κλέφτες εἶχαν στὸ δωμάτιό του καί τὸν φοβέριζαν νά τοὺς πῇ πού ἔχει κρυμμένα τὰ λεφτά του. Κι' ὅταν τὸν ἐξαλφώσαν ἀπὸ αὐτά, τὸν ἔδεσαν, πῆραν κι' ὅτι πολυτίμητο ἀντικείμενο βρῆκανε κι' ἀπὸ δῶ πάνε οἱ ἄλλοι! Μόλις λοιπὸν εἴμαι μόνος ὁ κ. Ρέγουλας ἐμπῆε τὴς φωνές.

Ὁ ταχυδρόμος, ὁ γαλατᾶς, ὁ ἐφημερίδωπλος πού ἔτυχε νάναί καλεσμένοι ἀπὸ τὸ θυρωρὸ στὸ πρωτοχρονιατικὸ τραπέζι, ἔτρεξαν ἀπάνω, ἔβυσαν τὸν κ. Κλέαρχο Ρέγουλα καί σφίγγοντας θερμὰ τὰ χέρια του, τοῦ εἶπαν:

— Εὐτυχὰς πού δέν πάθατε τίποτα κ. Κλέαρχε! Ἐταῖο καί πάρομε κι' εἴμαι τὸ μπουναμά μας!...

— Κι' ὅλοι μαζί!

— Αἰσίων κι' εὐτυχῶς τὸ νέο ἔτος!

Ὁ Κλέαρχος Ρέγουλας, πού δέν περιμένα καί τὸ δεύτερο αὐτὸ χτύπημα τῆς μοίρας ἔβγαλε μιά δυνατὴ φωνὴ καί λιποθύμησε.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Σῶπά, Μονταίικη!... φώναξε σὰν τρελλὸς ὁ Καπουλέτος. Μὴ μ' ἐκδικῆσαι καί σὺ...

Ὁ ἄλλος ὅμως δὲ σῶπασε:

— Εἶσαι εὐχαριστήμενος τώρα;... Πόσες φορές σούδωσα τὸ χέρι μου μέ πραγματικὸ πόθο νά ξεχαστοῦν ὅλα ὅσα μᾶς χωρίζανε, καί σὺ ἀρνήθηκες νά τὸ πάρῃς, καί προτίμησες νά αἰματοκυλίσῃς τὴν πατρίδα μας;... Νά πού στὸ τέλος, ἀβλίε πεισμάτρη, αἰματοκύλησες καί τὴς ἰδίες μας τὴς καρδιές!...

— Σῶπά, Μονταίικη!...

— Νά σωπάσω;... Ναι! θά σωπάσω γιά πάντα σέ λίγο!... Ἐλπίζω ὅτι ὁ θάνατος δέν θ' ἀρνήθῃ νά μέ πάρῃ κι' ἐμένα, γιά νά μέ σῶσῃ ἀπὸ τὰ πικρὰ μαρτύρια τῆς ζωῆς... Ὅμως, Καπουλέτο, ὑπῆρχε τρόπος νά ζήσουμε ὅλοι κι' ἐσύ, κι' ἐγώ, καί οἱ γυναῖκες μας καί τὰ παιδιά μας... Δέν τὸ θέλησες... Καί τὸ πληρωμένο ὅλοι μας...

Σῶπασε λίγο ὁ Μονταίικος, πνιγμένος ἀπὸ τὴ φοβερὴ συγκίνησι... Κι' ὕστερα συνέχισε:

— Μάρτυς μου ὁ Θεός, Καπουλέτο, ὅτι δέν σοῦ κρατῶ κακία... Μπροστὰ στὸ ματωμένο ξευγάρι τῶν ἀδικοσκοτωμένων παιδιῶν μας, ὀρκίζομαι ὅτι ἀπὸ καιροῦ τὸ ἀλόγιστο μίσος πού χωρίζε τὴς δυὸ οἰκογενεῖς μας, εἶχε σβυθῇ μέσα στὴν ψυχὴ μου... Πολύ περισσότερο τώρα, πού ὁ ἀπτόμος θάνατος, χτύπησε σὰν ἀστροπελέκι τὴν ψυχὴ μου καί τὴ σκότωσε, σκοτώνοντας μαζί τῆς κάθε ἀσθμα, καλὸ ἢ κακό, πού φώλιασε μέσα τῆς... Δὲ σέ μισῶ, Καπουλέτο... Κι' ἀντίθετα, ἔτσι πού σέ βλέπω, νικημένο ἀπὸ τὸν ἴδιο πόνο τὸ δικό μου, νοιώδω συμπτώνα γιά σένα, δυστυχισμένο πατέρα, πού ὥργωσε τὴν καρδιά σου ἡ ἴδια φριχτὴ λύπη μέ τὴ δική μου...

Τά λόγια τοῦ Μονταίικου κάνανε ὅλους γύρω νά κλαῖνε μέ ἀσυγκράτητους λυγμούς:

Ὁ "Εσκαλός, ὁ Λαυρέντιος, οἱ ὑπηρέτες, ἀφίνανε τὴ συγκίνησι τους νά ξεχυθῇ σὲ θερμὰ δάκρυα, γεμάτα εἰλικρινὴ συμπτώνα...

Ἀργά, ὁ Καπουλέτος σήκωσε τὸ κεφάλι του. Θολὰ τὰ μάτια του, κυττάζανε τὸν ἐχθρό του. Γιά πρώτη φορά, χωρὶς μίσος!... Κι' ὕστερα, τὰ χέρια του ἀνείχανε κι' ἡ τραγικὴ ἀγκαλιά του δέχτηκε μέσα τῆς τὸν ἐχθρό, τὸν Μονταίικη, πού εἶχε ξαφνικά γίνει γιά τὸν Καπουλέτο τραγικὸς ἀδερφός στὸν ἴδιο σπαραγμό...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

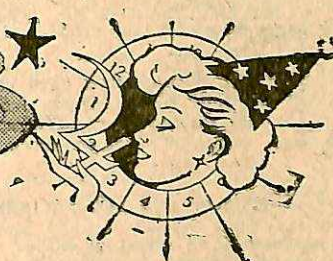
Ἀνῶφελα πιά μοναστήρι, ὁ Καπουλέτος κι' ὁ Μονταίικος, ἀδελφώθηκαν, γιά νά ὑψώσουν μέσα στὸ νεκροταφείο, γεμάτον περὶ τὴν μεγαλοπρέπεια, τὸν τάφο τῶν δυὸ παιδιῶν τους, πού τὰ θάψανε μαζί. Οἱ πῖο μεγάλοι γλύπτες τῆς ἐποχῆς, σκαλίσανε ἀπάνω σὲ ψυχρὸ μάρμαρο, τὰ σάρκινα πρότυπα τοῦ Ρωμαῖου καί τῆς "Ιουλιέττας, καί διακοσμήσανε τὸ μνημεῖο μέ τρυφερές ἐρωτικές παραστάσεις, ἔτσι πού ὁ αἰώνιος ὕπνος τῶν δυὸ ἐρωτευμένων παιδιῶν, νά συντροφεύεται ἀπὸ γλυκὰ κι' εὐτυχισμένα ὄνειρα — αὐτὰ πού μέ ἀνεξήγητ κακία τοὺς εἶχε στερήσει ἡ ζωὴ...

Ὁ τάφος τοῦ Ρωμαῖου καί τῆς "Ιουλιέττας ἐγίνε τόπος εὐλαβικοῦ προσκυνηματὸς ὅλων τῶν εὐαίσθητων πλάσμάτων τῆς ἐποχῆς. Ὅλοι πηγαινοῦσαν νά γονατίσουν πᾶνω ἀπὸ τὸ χῶμα πούχε ἐνώσει τοὺς ἐραστές τῆς Βερόνας, αὐτοὺς πού εἶχε τόσο ἀνάληγχα χωρίσει ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοὺς, πού ἦτανε γραφτὸ τους νά μείνου-νε πραγματικά συμβόλα στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου ἐρωτῶν...

Καί τὴς νύχτες, ὅταν μουρμούριζε γλυκὰ ὁ ἔφευρος, ἡ οὐράνιας μονασμένης ὁ βόρρᾳς, νόμιζε κανεῖς, ὅτι ὁ Ρωμαῖος κι' ἡ "Ιουλιέττα ἀλλάζανε φιλιά, γεμάτα τρυφερὴ ἀδρότητα, ἡ ἑξάλλο ἐρωτικὸ πάθος...

ΤΕΛΟΣ

ΟΚΤΑΒΙΝΙΑ ΤΟΥ 1954

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἐτὸν Ὑδροχόνον βρῖσκεται ὁ ἥλιος ἐν νέφει, πού εἶναι ὁ μεγαλύτερος βραχνᾶς τοῦ "Αθηναίου ἐφ' ὅσον βρέχει συνεχῶς καί χιόνι πέφτει ἀφάντως κι' οὐδὲλως ἐμπλουτίζεται ἡ λίμνη Μαραθῶνος! Ἀλλὰ παρὰ τοῦ ὕδατος τὴν τσῆν οἰκονομία, δεδόντως... ἐμπλουτίζονται τῆς Οὐλὲν τὰ ταμεία!

Στὴς ἑξῆ τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, κατὰ τὰ εἰωθῆτα, μέ καθ' ἑπισήμωτητα γιορτάζονται τὰ Φᾶτα καί πανηγυρικώτερη γιά νά προσδώσῃ ὄψι, σκατώνεται ἡ Πάουερ τὸ... αἶμα νά μᾶς κόψῃ! Τοῦ παταμοῦ τοῦ Ἀδάωνος τὰ ἔργα, ταυτοχρόνως, βραδέως συνεχίζονται καί μέ ρυθμὸν... χελῶνος! Κι' ὥστόσον μέ τὸ αἶμα του ὁ... Ἀδάων γὰ συμβᾶλη, ἡ ἔξυπνη ἡ Πάουερ τὸ... λάδι θά μᾶς βγάλῃ.

Στὸ μεταξὺ ὁ Παλλικός ὁ ποταμὸς φαρδύνεται κι' ἡ ἀναζήτησις... χυσαὺν πυρετωδῶς ἐντείνεται. Κάθε τρεῖς μέρες πράγματι, γυαλίζει κι' ἕνα... (δράμι) καί οὕτω πως τὴν φτώχεια μας τὴν παίρνει τὸ... (ποτάμι!)

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Εἰς τοὺς Ἰχθύς ὁ ἥλιος εὐρίσκεται καί φέτος καί τῶν ἰχθύων οἱ τιμές στα... νῆφ ἀνυπερβέ- (τας).

Ὁ βακαλῶς ὁ παστὸς κι' αὐτὸς βάζει παντοῖα καί ἡ τιμὴ του γίνεται κι' αὐτοῦ... ἀλμυρωτέρα!

Ἀνοίγει τὸ Τριώδιον αὐτὸν τὸν μῆνα πάλι καί τὸ πατροπαράδοτο ἀρχίζει Καραβάκι. Φουντώνουν ὡς τὸ τέλος του κι' ὡς τὴς ἀρχῆς τοῦ (Μάρτη)

τὰ χιλιομασκαρέματα, τὰ γλέντια καί τὰ πάρτυ. Αὐτάνουνε τὰ ἔξοδα παντὸς συζύγου πάλι, ἀνοίγει τὸ κομπόδεμα καί πέφτει στήν σπατάλη, γιά νά γλεντήσῃ εὐθύμα, νά γύσῃ τὸ "χρυσό" του κι' ἀπὸ τὴν πρώτη Κυριακῇ, γιορτάζει τοῦ... Ἀ- (σάτου!)

Οἱ σάμπες οἱ θεοτρελλες παντοῦ πηγαινοῦν γόνα καί τὴς χορεύει κι' ὁ Νεντιῆς κι' ὁ Γιάγκης κι' ἡ (Παγώνα).

Κλωτσᾶνε κι' ἀφηνιάζουνε, στίς πίστες υπερδικλῶ- (γονταί) κι' οἱ πῖο πολλοὶ ἀπ' τὴν κούρασι φαρδεῖα-πλατεῖα (ἐπαλόνονται).

Τὰ χέρια καί τὰ πόδια τους τσαντίζου, συμπολιταί, ἐφ' ὃ καί... Κουτσοφλέβαρος ὁ μῆν μήν προσέ- (λεῖται!)

ΜΑΡΤΙΟΣ

Εἰς τὸν Κριόν ὁ ἥλιος περνᾷ τὴς ὥρες πάντα κι' ἔχει ἡ ὁρὰ τοῦ κραιοῦ χιλιάρινα σαράντα! Ἡ κραικὴ κατὰστασις προβάλλει ἡλιωτέρα κι' ἡ Τυρινὴ γιορτάζεται κι' ἡ Καθαρὴ Δευτέρα. Ἀρχίζουν οἱ... νηστεῖες μας, ἀλλὰ δέν τὴς προσέ- (χουμε,

διότι οἱ περισσότεροι ὀλοχρονίς τὴς ἔχουμε.

Ἀρχίζει πλέον ἀνοιξίς, τὸ λένε πάλι οἱ κοῦκοι, τὸ λέει καί στὸ στομάχι μας τὸ... ἀγγιναροκοῦν! Τὸ χιόνι καί τὸ κρύσταλλο στίς ὑπαρτεῖες λυώνει καί λυώνει καί τ' ἀφόρητο φτωχὸ μας... παντελόνι!

Ἀνοίγουνε τὰ λούλουδα, τὸ τριανταφυλλάκι, ἀνοίγουν καί στήν πόλι μας ἑπτὰ χιλιάδες... Λάκκοι. Ἀνοίγει ἡ Ἐφορία μας κιτάπια καί βιβλία καί μ' ἀναγνέουσιν λογαριασμούς στὸ σπῖτι σου ἀρι- (βάρει)

καί τραγουδᾶς μέ προδῆλη κι' ἐνὸς μελαγχολία! «Γιὰ δὲς... καιρὸ πὺν διάλεξε ὁ χάρος νά μέ πάρῃ»!

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἀπὸ παλῆα συνήθεια, ὁ ἥλιος καί πάλι, στὸν Ταῦρος εμφανίζεται, τοῦτέστιν στὸ βου- (θάλι)

κι' ὁ Ταῦρος, ἡ ὁ βοῦβάλος ἐκείνος ὀρισμένως, ἐκ τῆς Βεγγάζης ἔρχεται σ' ἐμᾶς... κατενυγμένως!

Κυκλοφοροῦνε «τρόλλε» σὲ δυὸ-τρεῖς λεωφόρους παρ' ἑλ' αὐτὰ, αἰσθάνεσαι πιόσεις παραφύρους, διότι λίγα ἔδεσαν ἡ Πάουερ νά βάλῃ κι' οἱ "Αθηναῖοι ἔχουνε τοῦ... Ἀναθίστου πάλι!

Τὸ Πάσχα τὸ χαριῶσανον, τὸ Πάσχα τὸ τερπνόν καί φέτος εορτάζεται, ἀλλὰ χωρὶς ἀνόν. γιὰτὶ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια μας τὰ πεπολιτισμένα, ἀντὶ νά γδάρῃς τὸν ἀνόν, σέ... γδέρνει αὐτὸς ἑαῖνα.

Ἐν τέλει ὅσον ἀφορᾷ τὸ ροῦχο τὸ λινὸ σου καί τὸ Πασχαλινὸ σου, ὅπως μπορεῖς καί δύνασαι βολέυεις τὴν κατάστασι... Σεβάσεις ἦγονν τὸ λινὸ τ' ἀντιπροπερσινὸ σου καί τοῦ... Λαζάρου συνεπὼς γιορτάζεις τὴν... ἀνά- (στασι!)

ΜΑΪΟΣ

Ὁ Μάιος ξανᾶρχεται, ὁ μῆν τοῦ τριφυλλίου καί στὸς Διδύμους βρῖσκεται ὁ δίσκος τοῦ (ἡλίου), διότι μῆνας Μάιος σημαίνει, ἀναμφιβόλως, θερμὸς καί λαυρὸς ἔρωτας, ἀλλὰ καί φλογεόλογος. Κι' ἐφ' ὅσον τόσοι ἔρωτες φουντώνουν καί κορῶ- (νον),

μαζὶ μέ τ' ἄλλα τὰ σπαρτὰ καί... διδυμα φυτρώνουν!

Προβάλλει ὁ μῆν τῶν ἐξοχῶν, τῶν ἀνθηρῶν λε- (μῶνων),

μέ τοῦ... Ἰῶδ τὴν ἐορτὴ καί πλειστῶν... ὑπομῶνων καί συνεπὼς κι' ἡ ἐποχὴ τῶν πάντων καί ποικίλων, Ἑλλήνων ἐπαλλήλων.

Ἐφ' ὅσον ὑπομένουνε ὀλοχρονίς οἱ φίλοι, ἐφ' ὅσον τὸ "Ζῆσε μαῦρε μου, νά φᾶς τὸ Μάν (τριφυλλί!)

ΙΟΥΝΙΟΣ

Εἰς τὸν Καρκίνον βρῖσκεται ὁ ἥλιος καί πάλι κι' εἰς φόδους τέτοιο ζώδιον τοὺς Ἑλληνες (εὐδάλει),

γι' αὐτὸ κι' οἱ ἀφελέστεροι φροντίζουνε μέ φονοῖα σκορπίδια ν' ἀγοράσουνε, καθώς καί καναβούρια καί λόγια τῆς ρωμέτης αὐτῆς προκαταλήψεως, γιορτάζει κι' ἡ πικραγγοῖα γιορτὴν τῆς... Ἀνα- (λήψεως!)

Ἡ ξέστη παραγίνεται κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖαι καί λυώνεις, συμπολιταί μου, σὰν νῆσαι ἀγιοκέραι. Σὰν φουσέρο τὸ στήθος σου φουσκώνει-ξεφουσκών- (νει),

κι' ἡ μύγα εἶναι σύννεφο κι' ἡ σκνίπα καί ἡ (αχόνη!)

Νομίζεις ὅτι βρῖσκεσαι στήν ἄννοδα Σαχάρα, ἡ, μάλλον, ὅτι πῆναισαι σὰν κοκοῖος στὴ σάρα, καί σ' ἀκρογιάλια τρέπεται ἡ λαύρα γὰ ξεχάσῃς, ἀλλὰ κι' ἐκεῖ χειρότερα κεντεῖς νά τὰ χάσῃς, γιὰτὶ φοροῦν τὰ θῆλεα «μυκίνι» νέου τύπου, δυὸ... ρούπια τὸ καλένα τους ἡ δουμὴ περὶπου. Καί μπερὸς σ' αὐτὸ τὸ φῶντωμα, πὺν νωθῶνεις στὴ (Τηφάδα),

τύφλα νά ἔχῃ ἡ ἐκρηχίς τῆς βόμβας στὴ Νεβάδα!

ΙΟΥΛΙΟΣ

Τὰ κύματα τοῦ καύσανος εὐρίσκονται στὴ δοῦσι (τους) κι' οἱ κάτοικοι τοῦ "Αστεως στήν πῖο μεγάλη... (βρᾶσι τους!)

Λιγάνι πάγο γιά νά βοῆς ἰδρῶς σὲ περιλοῦει καί νοσταλγείς εἰλικρινῶς τὴν ἐποχὴ τοῦ... Δουή!

Στὴς ἐπαρχίες γίνεται συγκομιδὴ πλουσία ἀραβοσίτων, σιτηρῶν καί ὀπωρικῶν ἐν γένει καί στήν Ἀθήνα ἔχουμε καινούργια καλλιτεία κι' ἡ πλέον ἀσουλούπωτη γιά καλλονὴν πηγαινοῦν! Γιά «μῖς» τῆς συνοικίας τους καί «στάς» διαγω- (νίζονται)

κι' ἡ κόρη τῆς Ἀλέξανδρας καί τῆς κυρᾶ-Σταμά- (τας),

σὲ κάποιο παλαιοσέμνο ποζάτες ἐμφανίζονται καί κάνουν πλουσιώτατη συγκομιδὴ... ντομάτας!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τὴν Παρθένον ἡδὴ, τὴν μόνην πὺν δέν γνώρισε γιὰτὸ... Κωνσταν- (τινίδη!)

Ὁ καύσαν μετριάζεται, χωρὶς πολυλογία

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΘΕΑΓΕΝΗΣ καὶ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Δυὸ ὁμορφοὶ καὶ εὐγενικοὶ νέοι ἀπὸ τὴν Ἰωνία, ὁ Θεαγένης καὶ ἡ Χαρίκλεια, πῆ- γαιναν πλοῦσια δῶρα στοὺς θεοὺς, στὴ Δῆλο. Μὰ στὸ δρόμο τοὺς ἐπιάσε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ καράβι τοὺς προσάραξε σὲ μιά ἀκρίγια τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ οἱ ναῦτες θέλησαν νὰ τὸ λεηλα- τήσουν, οἱ ἀνθρώποι τῆς ἀκολουθί- ας τοῦ Θεαγένη καὶ τῆς Χαρίκλειας ἀν- τιτάθηκαν καὶ σπῆν τρομερὴ σύγκρουσις ποὺ ἐγένε, σκοτώθηκαν ὅλοι, ἐκθροί καὶ φίλοι, ἀφόνευσαν βαρεῖα πληγωμένο τὸ Θεαγένη. Σοφνικὰ, τότε, παρουσιάστηκαν οἱ στρατιῶτες τοῦ Πετόριου ἀπὸ τὴ Μέρ- φι, ποὺ κυνηγοῦσαν τὸ μεγαλύτερο ἀδελ- φό του, τὸν Θύαμν γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ ποὺ ληστεύαν ὅ, τι πολῦτιμο εὕρισκαν μπροστὰ τοὺς.

Ἀρχισαν λοιπόν, νὰ λεηλατοῦν τὸ κα- ράβι, ὅταν παρουσιάστηκαν νέοι ληπτοί. Ἦταν ὁ Θύαμνς μὲ τοὺς ἀνδρες του. Οἱ πρῶτοι, παρόντως ἀμέσως τὰ κλοπιμαῖα καὶ τὸ ἐθάλαν στὰ πόδια, φοβισμένοι. Ὁ Θύαμνς τότε, ποὺ εἶχε θαμπηθῇ ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τῆς Χαρίκλειας, ὠδήγησε τοὺς δυὸ νέους στὸ κρηφονύγετό του, στὰ βα- θὴ μίας ἀγνωστῆς χώρας.

Ἐκεῖ, ἕνας ἄλλος αἰχμάλωτος τοῦ Θύ- αμν, Ἑλλήνας κ', αὐτός, ὁ Κνήμων, πε- ριποιήθηκε τίς πληγὲς τοῦ Θεαγένη καὶ κατόπιν ἀφηνήθηκε στοὺς δυὸ νέους τὴν ἱστορία του. Ἦταν Ἀθηναῖος κ' εἶχε ἐμ- πνεύσει ἕνα φλογερὸ ἔρωτα στὴ μητριά του. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἀπέκρουσε, ἐκεί- νη τὸν κατηγοροῦσε στὸν πατέρα του ὅτι θέλησε νὰ τὴν κακομεταχειριστῇ. Ὁ πα- τέρας του τότε τὸν ἔδειξε σκληρὰ καὶ τὸν ἀπομόνωσε σ' ἕνα ἀκρινὸ δωμάτιο τοῦ οπιτιοῦ.

2ον «Καλύτερα ὅπως τὰ ὤρισε ὁ πα- τέρας, σκέφθηκε. Δὲν ἀξίζει γιὰ μιά ψεύτρα γυναῖκα νὰ χάσω ἐνῶ τὸ σπῆτι μου. Οὐτὲ πάλι πρέπει νὰ γίνῃ πῶς δυστυχισμένος ὁ πατέρας μου. Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ τὴν ἀποφεύγω, νὰ μὴ με ξαναδῇ πῶς στὰ μάτια της. Κι' ὁ χρόνος θὰ τὴν διορθώσῃ ὅλα».

»Στὴν ἀπόφασί μου, νὰ μὴ τὸ σκάσω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα μου, ἔπαιξε ρό- λο φυσικὰ κ' ἡ Θίσθη. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ ὁμολογήσω στὸν ἑαυτό μου. Κι' ὅμως ἡ σκέψις ὅτι θάφευγα καὶ δὲν θὰ τὴν ξανα- δλεῖπα, μ' ἔκανε ἀκόμα πῶς δυστυχισμένο.

»Ἐλπίζα πάντως ὅτι ἡ μητριά μου, ἡ κανοποιημένη ἀπὸ τὴν ἐδίκησὶς της, θὰ σταματοῦσε καὶ τὴν ἐρωτικὴ της καταδίω- ξι καὶ τὰ ἐκδικητικὰ της σχέδια.

»Σὲ λίγο ὅμως κατάλαβα πόσο ἀπύθε- νο εἶναι τὸ μῖσος μίας περιφρονημένης γυ- ναίκας.

Ἡ μικρὴ σκλάβα

»Πέρασαν λίγες μέρες ἥσυχες. Τὸν πα- τέρα μου δὲν τὸν ἐβλέπα καθόλου, κ' ἡ Δημισιέντ ἐμενε στὸ κρεβάτι κ' ἔκανε τὰ νέα. Ἐγὼ αἰσθανόμουν πὼς ἦμουν ἀρ- ρωστος σχεδὸν ἀπὸ τὴν ντροπὴ μου κ' ἀ- πὸ τὸ θυμὸ μου. Ἡ μόνη μου συνηγορία ἦταν ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴ Θίσθη. Προσπα- θούσα νὰ τὴν φέρω στὰ νερά μου. Τὴν πα- ραφύλαγα παντοῦ, ὅπου φανταζόμουν ὅτι μπροῦσα νὰ τὴν πετύχω. Ἐκείνη περνοῦ- σε σβέλτη καὶ φοβισμένη, σὰν ἐλαφίνα. Μαύριχνε γρήγορες ματιές κ' ἐξαφανιζό- ταν. Ὅταν κατάφερα νὰ τὴν πιάσω τὸ χέρι, αὐτὴ στεκόταν τρεμουλιαστὴ μπρο- στὰ μου καὶ μὲ κύτταξε μὲ τὰ λοξὰ τῆς μάτια γεμάτὰ μυστήριο. Τὸ στήθος της ἀ- νεβοκατέβαινε λαχανιασμένο, καθὼς ἀκούγε τὰ τρελλὰ μου τὰ λόγια. Κι' ὅσο περνοῦ- σε ὁ καιρὸς, τόσο γινόμουν πῶς ἀπαιτητι- κός.

»Σὲ θέλω! τῆς ἔλεγα. Θέλω νὰ ἐρ- θῇς ἀπὸψε στὴν κάμαρά μου. Ἐξέρεις πόσο ἐρημος καὶ πόσο δυστυχισμένος εἰμαι. Δὲν με λυπᾶσαι; Τόσο ἀποκρουστικός σου φαί- νομαι; Γιατί δὲν θέλεις νὰ μου χαρίσης τὴν ἀγάπη σου;

»Δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα της νὰ μιλήσῃ.

Διασκευή Ι. ΑΘΗΝΑΙΣ

»Θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν ἔχεις γλῶσ- σα, στέναζε ἐγὼ ἀπελπισμένος. Κι' ὅμως ἀκούσα πολλές φορές τὴ φωνή σου, ὅταν ἀπαντᾷς στὴ μητέρα μου. Ἐχεις φωνή γλυ- κειὰ καὶ μελωδική. Γιατί δὲν μου μιλάς, ἔμενε;

»Χαμογελούσε μόλις μὲ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν της αἰνιγματικά, κοκκίνιζε κ' ὅλο μου ἔξεφύγε.

»Μιά νύχτα αἰσθανόμουν μεγάλη στενο- χωρία. Ἡ μοναξιά μουφέρνη μελαγχολία. Ἡ ἀδικία τοῦ πατέρα μου μοὺ φαινόταν πῶς σκληρὴ ἐκείνο τὸ βράδυ κ' ἡ κακία τῆς μητριάς μου πῶς ἀσυγχώρητη. Κι' ἡ ἀρνησι τῆς Θίσθης νὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά μου πῶς βασιανιστική!

»Ἦταν ἕνα φλογερὸ βράδυ τοῦ Ἰουλίου. Οἱ τοῖχοι τοῦ οπιτιοῦ ἐβράζαν, πυρπολη-

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ἡ Κατὴ Κροῦζε, ἡ χίρα τοῦ μεγάλου Βερολίνου γλύπτη Μάξ Κροῦζε εἶναι ἡ ἰδρύτρια τῆς γερμανικῆς... κουκλο- διομηχανίας, τῆς ὁποίας τὰ προϊόντα εἶναι γνωστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ Κα Κροῦζε ποὺ καταστράφηκε οικονομικῶς, γιὰ τὰ ἐργοστάσια τῆς βρισκόντουσαν στὴν ἀνατολικὴ ζώνη τῆς Γερμανίας, πα- ρὰ τὰ 50 χρόνια της, δὲν ἐννοεῖ νὰ τὰ ἐβάλῃ κάτω καὶ τελευταία ἴδρυσε ἕ- να καινούργιο ἐργαστήριο στὸ Ντονά- ουερετ τῆς Βαυαρίας.

μένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο ὅλη τὴν ἡμέρα. Στὴν αὐλὴ μας κελάριζε ἡ βρῦση μὲ τὸ γάργαρο νεράκι. Ἀλλ' ἐκεῖ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ πατήσω, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἦταν τὸ διαμέρισμα τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς μητριάς μου. Ἐ- γὼ εἶχα ἕνα στενόχωρο καμαράκι, κοντὰ στὶς κατοικίες τῶν δούλων.

»Οὔτε μιά δροσερὴ πνοὺλα ἐρχόταν ὡς ἐκεῖ. Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ μου πόρτα ἔβλεπα μονάχα ἕνα τοῖχο. Κι' εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς βρισκόμουν στὴ φυλακή.

»Ἀξάμην, εἶδα στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο νὰ ζωγραφίζεται μιά σκιά. Γιὰ μιά στιγ- μὴ σὰν νὰ φοβήθηκα. Δὲν ξέρω γιατί. Πάν- τως ἐνοίωσα ἕνα σύγκρου στὴν καρδιά, καθὼς ἀντίκρουσα αὐτὴ τὴ σκιά μέσα στὴ νύχτα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἡ καρδιά μου ἀναπήδησε μέσα στὸ στήθος μου. Ἀπὸ τὴ σκιά της, τὴ γινώρισα!

»Ἦταν ἀνάλαφρη, λυγερὴ καὶ παιδιά- τική.

»Πετόχτηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου. Ἦ- ταν ἡ Θίσθη. Στεκόταν παρόμερα, κρα- τοῦσε τὴν καρδιά της μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια καὶ φαινόταν φοβισμένη.

»Θίσθη! τῆς ψιθύρισα. Τί κάνεις ἐδῶ;

»Εἶδα τὰ μάτια της μεγάλα, ὀλόμαυρα, νὰ μὲ κυττᾶνε στὸ μισοσκόταδο. Αὐτὰ μο- νάχα μοὺ ἀποκρίθηκαν, καὶ νόμισα πὼς κατάλαβα τὴν ἀπάντησι. Νόμισα πὼς διά- βασκα καθαρά, στὰ μάτια της τὰ λόγια:

»Ἦρθα γιὰ σένα!

»Ξεθαυρήθηκα καὶ πῆγα κοντὰ της. Φο- βόμουν πὼς θάτρεχε, θάφευγε, θὰ ἐξαφα- νιζόταν, ὅπως φεύγει μιά γλυκεῖα ὄπτα- σία οὐραίου. Ἡ Θίσθη ὅμως ἐμεινε ἀκίνη- τη. Κοάτησα πολλὰ ὥρα τὸ χεράκι της στὸ χέρι μου. Ἐτρεμε σύγκορμη.

»Τί θέλεις; τὴ ρωτοῦσα. Γιατί ἐφυ- γες ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου τέτοια ὥρα;

»Ἐσκυβε τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἀπο- κρινόταν. Στὸ τέλος ξεθαυρήθηκα πῶς πολὺ καὶ τὴ ρώτησα:

»Μήπως ἦρθες γιὰ μένα; Μήπως συγκινήθηκε ἐπιτέλους ἡ πέτρινη καρδιά σου;

»Ἐσκυψε πῶς πολὺ τὸ κεφάλι της.

»Τότε δὲν δίστασα πιά. Τὴν τράβηξα στὴν κάμαρά μου κ' ἔκλεισα πίσω μου τὴν πόρτα.

»Ὁ Κνήμων σταμάτησε τὴ διήγησί του. Τὰ μάγουλά του ἔγιναν κατακόκκινα κ' ἂν δὲν ἦταν σκοτεινὰ, ἂν μπορούσε ὁ Θεα- γένης νὰ τὸν δῇ, θὰ καταλάβαινε πὼς ἀ- κόμα ὁ ἔφηβος αἰσθανόταν ντροπὴ γι' αὐ- τὴ τὴ νύχτα. Ντροπὴ, ἀλλὰ καὶ κάποια ἀλλόκοτη, πονεμένη εὐτυχία.

Μετὰ κάμποση ὥρα συνέχισε.

»Δὲν ταιριάζει νὰ σὰς διηγηθῶ λε- πτομέρειες, ἐπειδὴ μ' ἀκούει καὶ τ' αὐ- τὰ μίας κοπέλλας. Τὸ μόνο ποὺ θὰ σὰς πῶ εἶναι ἡ συνέχεια. Ἀφοῦ ἡ μικρούλα μου Θίσθη μοὺ χάρισε ὥρες ἀφάνταστης εὐτυ- χίας, τὴν εἶδα ἀξάμην νὰ κλαίῃ. Τὸ κορ- μάκι της ἀναταραζόταν ἀπὸ τ' ἀναφυλ- λητὰ.

»Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησα σαστισμέ- νος. Μήπως μετάνιωσες ποὺ ἦρθες; Τί ἔ- χεις;

»Μὲ κόπο κατάφερα ν' ἀκούσω γιὰ πρῶτὴ φορὰ τὴ φωνή της.

»Ὅχι, δὲν κλαίω γι' αὐτό! μοὺ εἶπε.

»Τότε λοιπόν;

»Ἀνασκήθηκε, καὶ τὰ μαῦρά της μά- τια μὲ κύτταξαν μὲ μιά παράξενη ἐκ- φράσι.

»Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μπορούσα νὰ πῶ τί ἐκφράσι εἶχαν ἀκριβῶς. Μοὺ φαινό- ταν πὼς ἐαφνικά, ἀπὸ τὴ μιά στιγμὴ στὴν ἄλλη, ἡ παιδιούλα αὐτὴ γινόταν μιά μεγα- λὴ γυναῖκα, μιά γυναῖκα πολὺζερη καὶ πολ- λὴ νύχτα. Ἡ ἀθάνα αὐτὴ μικρὴ ποὺ δοκίμασε πρῶτὴ φορὰ στὴν ἀγκαλιά μου τὴν ἀγά- πη, μοὺ φάνηκε ἀξάμην σὰν μιά γυναῖκα

περασμένη ἀπὸ πολλές κακίες καὶ πολλές πονηρίες. Κι' ἡ φωνή της ποὺ ἦταν γλυ- κειὰ, σὰν τιτίβισμα πουλιοῦ, ἀκούστηκε ἀξάμην σκληρὴ:

»Κλαίω, ἐπειδὴ σκέπτομαι τὴν ἀδι- κία τοῦ κόσμου...

»Γιὰ ποῖο πράγμα μιλάς;

»Νά... γιὰ τὴν ἀγάπη μας!

»Τὴν ἀγάπη μας! φώναζε ἐγὼ, ἀ- ναστατωμένος κ' ἐξάλλος ἀπὸ χαρὰ ποὺ ἀκούγα αὐτὴ τὴ λέξι ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Ὡστε λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς; Πές-μου-το! Θέλω νὰ τ' ἀκούσω...

»Μὲ κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

»Θαρχόμουν κοντὰ σου, ἂν δὲν σ' ἀγαπούσα; Γιὰ τόσο ξεδιάντροπη μὲ περ- νᾷς; Ὑπάρχει ἄλλη δικαιολογία γιὰ τὸ φέροισό μου, ἀπὸ τὴν ἀγάπη;

»Τῆς ἔκλεισα τὸ στόμα μὲ φιλιὰ.

»Αὐτὴ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τρέμῃ.

»Μὰ τί ἔχεις λοιπόν; τὴ ρώτησα.

»Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς δὲν αἰσθάνεσαι εὐτυχία ἐδῶ κοντὰ μου; Γιατί κλαίς;

»Σκέπτομαι πὼς ἂν μὰς πιάσουν ἐδῶ μαζί, σίγουρα ἐσὺ θὰ φᾶς ξύλο ἀπὸ τὸν πατέρα σου κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν κυρά μου. Γιατί ἔτσι εἶναι ἡ ἀδικία τοῦ κό- σμου. Οἱ μεγάλοι κ' οἱ δυνατοὶ μποροῦν νὰ κάνουν ὅ, τι θέλουν, χωρὶς νὰ τοὺς ἐ- λέγχῃ κανεὶς. Οἱ μικροὶ ὅμως κ' οἱ ἀδύ- νατοι δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα. Κι' ὁ πῶς ἀγνὸς ἔρωτας εἶναι ἐγκλημα.

»Ἐλάσας ἄθελά μου μὲ τὴ φιλοσοφία της καὶ πάλι ἤθελα νὰ φιλήσω τὰ παιδιά- τικα χεῖλη της, ποῦλεγαν τόσο πικρὰ λό- για. Αὐτὴ ὅμως μ' ἔσπρωξε καὶ μοὺ εἶπε, μὲ μάτια ἀγρία:

»Δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ λέω; Τί θὰ γίνῃ ἂν μὰς πιάσουν μαζί;

»Ὅτι θέλει ἂν γίνῃ! φώναζε ἀψή- φιστα. Δὲν μὲ νοιάζει!...

»Ἐμενε ὅμως τὴ δύστυχη, μὲ νοιά- ζει! Γι' αὐτό... δὲ μπορῶ... θὰ σοὺ μαρτυρήσω ὅλη τὴν ἀλήθεια. Γιὰ νὰ ξέρῃς δηλαδὴ γιατί κλαίω, καὶ γιατί μοὺ φαίνε- ται τόσο κακὸς καὶ τόσο ἀδικος ὁ κόσμος. Πές μου, ἀγαπημένη μου...

»Σταμάτησε, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ λέξι ἀπὸ τὰ χεῖλη της, δὲν τὴν ἀφῆσα πάλι νὰ προχωρήσῃ.

»Ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ μὲ κύτταξε παράξενα, μὲ μάτια αἰνιγματικά.

»Πές μου... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόμαστε ἐδῶ, σπρωγμένοι ἀπὸ μιά ἀ- γνὴ ἀγάπη ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ξέρεις τί κάνει ἡ μητριά σου;

»Σήκωσα τοὺς ὤμους πεισματωμένος.

»Μὴ μου μιλάς γι' αὐτήν!

»Κόλλησε τὸ στοματάκι της στ' αὐτὴ μου.

»Τὸ ξέρω πὼς τὴ μισεῖς. Κι' ἐγὼ τὴ μισῶ. Τὴ ζηλεύω, ἐπειδὴ θέλησε νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπη σου! Αὐτὴ, μιά γυ- ναῖκα εἰκοσιπέντε χρόνων, παντρεμένη, μη- τέρα σου σχεδόν... Τὴ μισῶ... Πές μου ὅμως ξέρεις τί κάνει;

»Φαντάζομαι πὼς κοιμάται δίπλα στὸν πατέρα μου. Κι' ἂν δὲν κοιμάται, θὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς ἐ- ρωτευμένης, ἢ θὰ κακολογῇ ἔμενε.

»Κοῦνησε τὸ κεφάλι της.

»Ὅχι! Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ...

»Τί ἄλλο ξέρεις ἐσὺ νὰ κάνῃ;

»Σοῦφρωσε τὰ φρύδια της κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι της.

»Ἰσως δὲν πρέπει νὰ στὸ πῶ...

»Τώρα εἶναι ἀργά. Μοὺ κέντησες τὴν περιέργεια. Μίλησε!

Χαμήλωσε τὰ μάτια της, φάνηκε νὰ ντρέπεται πολὺ. Καὶ στὸ τέλος ψιθύρισε:

»Ἡ κυρά μου, ἡ γυναῖκα τοῦ ἀσέντη μου, περνᾷ κ' αὐτὴ ἀπὸψε μιά ἐρωτικὴ νύχτα.

»Δὲν λές τίποτε καινούργιο, γέλασα ἐγὼ. Παντρεμένη εἶναι...

»Ὅχι μὲ τὸν ἀντρα της, μοὺ πρό- σθεσε γρήγορα, ὅχι μὲ τὸν ἀντρα της...

Γι' αὐτὸ κλαίω. Γιατί αὐτὴ, ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ πατέρα σου καὶ χαίρεται τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἀντρα πῶς νέου, καὶ κανεὶς δὲ σκέπτεται νὰ τὴν τιμωρή- σῃ, ἐνῶ ἐμένα ἂν μὲ πιάσουν...

»Τὴν ἀρπάξα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν τράνταξα.

»Εἰσαίνε τρολλή! τῆς φώναξα. Τί εἶ- ναι αὐτὰ ποὺ λές; Δὲν καταλαβαίνεις τὸ κακὸ ποὺ κάνεις μ' αὐτὰ σου τὰ λόγια;

»Μὲ πονᾷ!... στέναξε αὐτὴ παι- διατικά. Ἀφῆσέ με!...

»Δὲν σ' ἀφίνω, ἂν δὲν πέσης γόνα- τιστὴ, νὰ ζητήσης συχώρεσι γιὰ τὰ ψέμ- ματά ποὺ λές!

»Ἀρχισε νὰ τρέμῃ.

»Ἄν θέλῃς γονατίσω, καὶ ζητῶ συχώρεσι. Τὰ λόγια μου ὅμως εἶναι ἀλ- ηθινὰ. Ὁ πατέρας σου λείπει κ' ἡ γυναῖκα του βρίσκεται σὲ μιά ξένη ἀγκαλιά, ὅπως καὶ κάμποσες ἄλλες φορές ὡς τώρα.

»Ἐσφίξα τὸ χέρι μου στὴν ὤμο της. Ἦξερα πὼς πονοῦσε, ἀλλὰ δὲν μ' ἐνοια- ζε. Κάτι σὰν τρέλλα θάλωσε τὸ μυαλό μου.

»Θίσθη, τῆς φώναξα. Ἄν εἶναι ψέμ- ματά, θὰ σὲ σκοτώσω!...

»Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς στὴν κάμα- ρα τῆς μητριάς σου καὶ θὰ βεβαιωθῇς!

Μοὺ ἀποκρίθηκε.

»Τὸ ὕψος της ἦταν τόσο ἄθωο, τόσο πο- νεμένο, ποὺ κατέβασα τὸ χέρι μου, βέ- βαιος πὼς μούλεγε τὴν ἀλήθεια.

»Τότε δὲν ξέρω τί ἔγινε μέσα μου. Για- τί μ' ἐπίασε ἕνας τόσο τρολλὸς θυμὸς;

Τώρα ποὺ τὸ συλλογίζομαι ψύχραιμα, δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω. Ἦταν τὰ πικρὰ λόγια τῆς Θίσθης, ποὺ μὲ εἶχαν ἐρεθίσει;

Ἐνοίωσα κ' ἐγὼ σὰν κ' ἐκείνη τὴν πικρά τῆς ἀδικίας; Σκέφθηκα πὼς ἡ γυναῖκα

αὐτὴ ποὺ εἶχε βάλεϊ τὸν πατέρα μου νὰ μοὺ φερθῇ τόσο ἀσχημα, μὲ μιά ψεύτικη καταγγελία, ἡ γυναῖκα ποῦκανε τὴν ἐρω- τευμένη μὲ τὸν πατέρα μου, τὴν ἐρωτε- μένη μαζί μου, τώρα χαϊρόταν μιά ἀνομη ἀγάπη μ' ἄλλον ἀντρα; Ἦταν ἕνα ξε- σπασμα μίας ἀφύσικης ζήλειας; Ἦταν χαιρεκακία; Ἦ ἦταν μονάχα ἡ δίκαιη ὀρ- γὴ τοῦ παιδιοῦ ποὺ μαθαίνει πὼς ἀτιμά- ζεται ὁ πατέρας του; Σὰς λέω, ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ ψυχολογήσω τὸν ἑαυτό μου. Πάντως τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου, τὸ μυαλό μου θάλωσε. Χωρὶς νὰ σκεφθῶ τίποτε ἄλλο ἀρπάξα ἕνα μαχαίρι μὲ τὸ ἕνα μου χέρι, καὶ τράβηξα τὴ Θίσθη μὲ τὸ ἄλλο.

»Πᾶμε! τῆς εἶπα μὲ σφιγμένα δόν- τια. Πᾶμε, νὰ μοὺ τοὺς δείξῃς!...

Μὲ τὸ μαχαίρι σηκωμένο

»Πατώντας στὶς μύτες φτάσαμε ἐξω ἀ- πὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῶν γονέων μου. Ἡ Θίσθη ὅλο μοὺ ψιθύριζε:

»Σιγὰ! Νὰ μὴ σὲ καταλάβουν. Πρό- σεχε!

»Ἀπὸ τὴ χαραμάδα τῆς πόρτας φαινό- ταν τὸ ἀχνὸ φῶς ἐνὸς λυχναρίου ποῦφεγγε μόλις στὸ δωμάτιο. Ἐγὼ, δὲν δίστασα πιά. Πέφτοντας ἀπάνω μ' ὅλη μου τὴ δύ- ναμι ἔσπασα τὴν πόρτα, κ' ὤρμησα στὸ δωμάτιο, μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, φωνά- ζοντας σὰ μανιακός:

»Ποῦ εἶσαι, ἀνθρώπε χωρὶς τιμὴ ποῦρχεσαι νὰ χαρῇς τὴν ἀγάπη μίας τε- τοιας φρόνιμης γυναίκας; Ἐφῆσσε καὶ τῶν δυὸ σας ἡ τελευταία στιγμὴ!

»Βρισκόμουν πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοὺς κ' ἐτοιμαζόμουν νὰ χτυπήσω στὰ τυ- φλά. Εἶχα τέτοια λύσσα, ποὺ σίγουρα θὰ τοὺς σκότωνα καὶ τοὺς δυὸ. Τότε ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ ἔγινε κάτι φοβερό. Τὰ σκεπάσματα ἀνασκήθηκαν, κ' ἀπὸ μέσα ξεπετάχτηκε — ὦ θεοί!... — ὁ πατέρας μου!

Εἶδα στὸ ἀχνὸ φῶς τοῦ λυχναρίου τὸ πρόσωπό του χλωμό, σὰν πεθαμένου.

»Τὰ γκρίζα του γένεα ἐτρεμαν, τὰ χέ- ρια του σηκώνονταν ἱκετευτικά καὶ τὰ μά- τια του ἦταν μεγάλα ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἐ- πεσε γονατιστὸς μπροστὰ μου, κ' ἄρχισε νὰ παρακαλῇ:

»Παιδί μου! Σ' ἐξορκίζω... Μὴ μὰς σκοτώσῃς... Κατέβασε τὸ μαχαίρι σου. Π

τέρας σου; Δεν σου χάρισα εγώ τη ζωή; Δεν σ' ανάθρεψα από μικρό; Δεν σε χόρεψα στα γόνατά μου; Κι' αυτή εδώ δεν είναι η γυναίκα μου, που σε περιποιήθηκε καλυπτικά από παιδί της;... Σε προσβάλαμε, είναι αλήθεια. Ίσως να σε τιμωρήσαμε άδικα... Μπορούμε να τα θανατερώσουμε αυτά. Αφ'ημέρας να ζήσουμε κι' όλα διορθώνονται. Μη μολύνεις τα χέρια σου με το αίμα του πατέρα σου!...

»Εγώ στεκόμουν σαν άγαλμα, τρέμοντας από τη φρίκη. Το χέρι μου έπειτα κατέβηκε σιγά-σιγά, και σε μία στιγμή, το μαχαίρι ξέφυγε κι' έπεσε κατά γής.

»Τότε, με μία γρήγορη κίνηση, παρά τα γερατειά του, ο πατέρας μου σηκώθηκε, άρπαξε το όπλο κι' έβαλε τις φωνές: — Τρέξτε! Μας σκοτώνουν!...

»Σε μία στιγμή, το δωμάτιο γέμισε από δούλους άγουροζυτημένους και τρισμαγμένους.

»Ο πατέρας μου στέναζε κι' έτρεμε ολόκληρος!

— Πιάστε τον! φώναζε. Δέστε τον! Προσέξτε μη σας ξεφύγει. Γιατί αυτός δεν είναι πια παιδί μου! Είναι ένας έχθρος που θέλησε νάρθει να με σκοτώσει. Θεοί!... Τόσο πολύ με μισείτε; Δεν φτάνει που θέλησε να με άτιμάσει ο μοναχογιός μου; Τώρα επιβουλεύεται και τη ζωή μου;

»Η Δημινέτη, άνασχηκωμένη στο κρεβάτι της, με κύτταζε μ' ένα ειρωνικό και θριαμβευτικό ύφος κι' έλεγε στον πατέρα μου:

— Σου κάνει έντυπωσι;... Έγώ το περίμενα από καιρό! Δεν μπορεί να μου συγχωρήσει, ότι τον περιφρόνησα, ότι άγαπώ έσένα πιστά κι' ότι δεν θέλω τη δική του την άγάπη!...

»Όλα αυτά, μου φαίνονταν έμένα σαν ένα όνειρο έφιαλτικό. Όνειρο μου φαινόταν, ότι οι υπηρέτες, σύμφωνα με τη διαταγή του πατέρα μου, μούδεναν τα χέρια ταγή του πατέρα μου, μούδεναν τα χέρια σφιχτά πίσω στην πλάτη. Όνειρο, ότι μ' έρριξαν και με κλειδωσαν σ' ένα δωμάτιο.

»Εκεί έμεινα ώσπου να ξημερώσει... Άργησα να συνέλθω. Η πρώτη μου σκέψη ήταν η Θίση. Δεν την είχα δη τότε, αν και γύριζα όλη την ώρα τα μάτια μου τριγύρω να τη ρωτήσω, να μου εξηγήσει. Η κοπέλα αυτή είχε εξαφανιστεί.

»Η λογική μούλεγε την αλήθεια:

— Η Θίση ήθελε και στα έίπε όλα αυτά τα ψέμματα, σταλήν από τη Δημινέτη. Αυτή η κακιά γυναίκα σοφίστηκε κι' αυτόν τον τρόπο για να σε καταστρέψει. Ήταν ένα σχέδιο περίφημο. Να πιάς εσύ μανιασμένος στο δωμάτιο, να σκοτώσης τάχα το φίλο της μητριάς σου. Κι'

Παρακολουθήστε από το σημερινό πανηγυρικό Πρωτοχρονιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 45) τη νέα εξαιρετικού ένδιαφέροντος σειρά του έκλεκτου συνεργάτου μας

Κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ της ντάμας και του θαλέ

Πρόκειται για μία σειρά από πρωτότυπες και συναρπαστικές έρευνες για τα συγκλονιστικά δράματα, τις τραγικές περιπέτειες και την έφιαλτική ζωή των θιερών θυμάτων της τράπουλας. Συγκλονιστικές ιστορίες χαρτοπαικτών, παιγνιδια του διαβόλου, έγκληματα και αυτοκτονίες, κολλοσιαιές περιουσίες που χάνονται σε μία νύχτα, απόκρυφοι ναοί της θεάς Τύχης, οικογενειακές τραγωδίες για χρέη τιμής, ένα πλήθος άποκαλύψεων, που θα προκαλέσουν αίσθησι και θα καταπλήξουν με την άναμφισβήτητη αυθεντικότητά τους.

άντι για φίλο, να βρής αντίμετωπο τον πατέρα σου!...

»Έτσι, λοιπόν, είχε γίνει. Η μικρούλα Θίση, που απέκρυψε τον έρωτά μου, αν και όπως πιστεύω ακόμα, μ' άγαπούσε κι' αυτή, με ξεγέλασε, γιατί φοβόταν τη Δημινέτη. Ήξερε πως η μητριά μου αίσθανόταν για μένα ένα άμαρτωλό πάθος. Και δεν τολμούσε η μικρή δούλη να δεχθί την άγάπη μου. Άεσφα όμως, η Δημινέτη σκέφθηκε να χρησιμοποιήσει την άγάπη αυτή για να με καταστρέψει. Παραμερίζοντας τη ζήλεια της, την έστειλε στην άγκαλιά μου. Η μητριά ήθελε με χαρά, έπειδή αυτό έπιθυμούσε κι' η δική της η καρδιά. Τα χέρια της και τα φίλια της δεν ήταν ψεύτικα. Όταν όμως πέρασε η ώρα της άγάπης, τότε θυμήθηκε την παραγγελία της κυράς της. Θέλοντας και μη έπρεπε να την έκτελέσει. Μου έίπε, λοιπόν, το ψέμμα κι' έπειτα, φοβισμένη, εξαφανίστηκε!...

»Αργότερα, έμαθα πως έτσι ακριβώς είχαν γίνει όλα. Τότε όμως, μονάχα το μάντευα!...

»Δάγκωνα τα σχοινιά που μ' έσφιγγαν, από τη λύσσα μου, και τα έβαζα με τον

εαυτό μου, γιατί δεν άνοιξα το στόμα μου, γιατί δεν έίπα την αλήθεια στον πατέρα μου.

— Μονάχα να ξημερώσει! έλεγα. Και θα του τα φανερώσω όλα. Δεν θα του κρύψω τίποτα. Και το προηγούμενο φέρισιμό της τότε, και την ψευτιά της τώρα, όλα θα τα μάθω, κι' άς γίνει ό,τι γίνει. Τέτοια γυναίκα δεν μπορεί να του δίνω εύτυχία!...

»Παρακαλούσα τη Ροδοδάχτυλη 'Ηώ να σηκώσει πιο νωρίς εκείνη την ήμερα τα πέπλα του ούρανού. Οι άρες όμως άργούσαν να περάσουν.

»Έπί τέλους, κάποτε, ξημέρωσε. Στήλωσα τα μάτια μου με άγωνία στην πόρτα. Περίμενα πως θ' άνοιγε ο ίδιος ο πατέρας μου. Και τότε θα τούλεγα την αλήθεια.

»Η πόρτα, σε λίγο, άνοιξε. Άλλοίμονο όμως! Δεν ήταν ο πατέρας μου. Ήταν δυο σκλάβοι, που σοβαροί, λιγόλογοι, μου έίπαν, ότι είχαν διαταγή να με πάνε έτσι δεμένο στο δικαστήριο.

»Έσκυψα το κεφάλι και τους άκολουθήσα.

Η καταδίκη

»Ο Κήμων σώπασε πολλή ώρα. Μέσα στη σιγαλιά της νύχτας, άκούγονταν μονάχα κάποιο άλγχισημα σκυλιού. Ούτε φύλλο δεν κουνιόταν πουθενά και το νερό της λίμνης ολόγυρα έδινε την έντύπωσι πως ήταν ένα μαύρο και παραξενο υγρό, που είχε ζώσει την πλάσι!...

Έαπλωμένη στο άχυρένιο της στρώμα, η Χαρίκλεια κρατούσε την άναπνοή της. Όχι τόσο για ν' άκούση τη συνέχεια της ιστορίας του Κήμωνα, όσο για ν' άκούση κανένα άναστεναγμό του άγαπημένου της. Ο Θεαγένης όμως είχε ξεχάσει τους πόνους του, με τη διήγησι του Κήμωνα κι' έπειδή αυτός σώπαινε ακόμα, τον ρώτησε:

— Τι έγινε έπειτα, φίλε μου; Σε δίκασαν;... Άσφαλώς στο δικαστήριο θα κατώρθωσες ν' άποδείξεις την άθωότητά σου. Βορναναστέναζε πάλι ο νέος κι' άποκρίθηκε:

— Υπάρχουν άνθρωποι προικισμένοι με ευφρόδεια και με έξυπνάδα. Έμένα όμως οι θεοί δεν μου έδωσαν αυτά τα προτερήματα. Από μικρός ήξερα να βρίσκω τα βότανα που γιατρεύουν τις πληγές, ν' άγωνίζωμαι στην παλαιόστρα, να τραγουδώ με τη λύρα κι' ήμουν καλός στα γράμματα. Άλλά δεν είχα ποτέ το θάρρος να σηκώσω τη φωνή μου και να μιλήσω δυνατά μέσα σε μία συγκέντρωσι. Έτσι, όταν βρέθηκα μπροστά στην έκκλησία του δήμου, τάχασα. Άχ! σύντροφοι της συμφοράς μου!... Δεν θα ξεχάσω ποτέ εκείνη την αλή, την τελευταία αλή που αντίκρισα στην Άθήνα, την άγαπημένη μου πατρίδα. Ο άέρας ήταν χλιαρός και μυρωμένος, καθώς ανέβαινα τον άνηφορικό δρόμο προς τον Ίερό Βράχο. Άπάνω, η Άκρόπολις άστραφτε ολόλευκη. Ο Παρθενώνας ύψωνόταν ήρεμος, με όλη του τη μεγαλοπρέπεια, κι' εγώ άπορούσα πως δεν έκλαιγαν και τα μάρμαρα ακόμα με τη σφοδρά μου. Γύρω τα βουνά, γαλανά και ρόδινα, στεφάνωναν την πόλι. Κι' εγώ βάδιζα δεμένος, ντροπισσμένος, χωρίς νάχω φταίξει. Με κόπο συγκρατούσα τα δάκρυά μου!...

»Κοντά τρείς χιλιάδες άνθρωποι ήταν μαζεμένοι στο δικαστήριο. Μπροστά μπροστά ήταν ο πατέρας μου με τη γυναίκα του.

»Φαινόταν γερασμένος δέκα χρόνια. Έσκυβε και τα χείλη του έτρεμαν, καθώς ιστορούσε τα παθήματά του — όπως τα φανταζόταν!...

— Είμαι το μονάκριβό μου παιδί! έλεγε. Και για να σας το φέρνω εδώ δεμένο, καταλαβαίνετε ότι έχω σοβαρή ατία. Δεν θα σας κουράσω με πολλά λόγια. Πώς τον άναθρεψα, το ξέρετε... Τον έκανα παιδί άναθρεψα, το ξέρετε... Δεν ζηλεμένο άνάμεσα στους έφρήβους μας. Δεν άουλειψε ποτέ τίποτα. Κι' αυτός πώς άναπέδωσε την άγάπη μου;... Πρώτα-πρώτα έπιβουλεύθηκε την τιμή μου! Σήκωσε μάτι άνόσιο στη γυναίκα μου, στην νόμιμη γυ-

ναίκα μου. Έπειτα ήθελε χτές τη νύχτα σπύλα στο δωμάτιό μου μ' ένα μαχαίρι, για να με σκοτώσει. Τον είδαν όλοι οι υπηρέτες του σπιτιού μου. Έτσι, χωρίς λόγο και άφορμή, μόνο και μόνο έπειδή θέλησε να μ' έκδικηθί για την τιμωρία που του είχα έπιβάλει. Τώρα τον άφίνω στην κρίσι σας. Δεν ζητώ ούτε την τιμωρία του, ούτε την άπαλλαγή του. Σκεφθήτε έσεις και κρίνετε!...

»Δάκρυα έκοβαν τη φωνή του πατέρα μου. Κι' ενώ ήμουν θυμωμένος μαζί του, χωρίς να το θέλω, τον λυπόμουν κιόλας, έπειδή καταλάβαινα πως πίστευε σ' αυτά που έλεγε και πως ήταν πολύ δυστυχισμένος. Στο μεταξύ, η Δημινέτη ψευτοκλαίγε κι' άναστέναζε:

— Άχ! Άμαλα και δυστυχισμένο παιδί! Τώρα τα καταλαβεις; Θα χάσης τη ζωή σου χωρίς λόγο!... Γιατί είναι άδύνατον ν' άποφύγης την καταδίκη!...

»Έτσι προεξοφλούσε αυτή η «καλή μητέρα» την καταδίκη μου σε θάνατο.

»Κι' έπηρεασμένοι οι δικαστές μου από τα λόγια της κι' από τα δάκρυα του πατέρα μου, φώναξαν, κι' έλεγαν να με ρίξουν στο βράθρο, σαν μεγάλο κακούργο!

— Έσύ δεν μιλούσες, Κήμων; ρώτησε ο Θεαγένης.

— Δεν μούδωσαν την εύκαιρία να μιλήσω. Η φωνή μου πνιγόταν μέσα στις κραυγές του πλήθους. Λίγοι μονάχα, που βρίσκονταν κοντά μου, καταλάβαιναν κάπως τα λόγια μου.

— Ω μητριά, μητριά, τί μου κάνεις! φώναξα όσο μπορούσα. Έσύ μούπρεπε να μου σταθής σαν μάνα, με φέρνεις στο θάνατο!...

»Τα λόγια μου χάνονταν, όπως χάνεται ο θόρυβος που κάνει ένα κουπί μέσα σε μία θάλασσα άγριμενη. Στο τέλος, με την καρδιά βαρειά, άποφάσισα να σωπάσω και ν' άφερώ στην τύχη μου. Άν ήθελαν, άς με καταδίκιζαν σε θάνατο!...

»Οι γνώμες τότε μοιράστηκαν. Μερικοί ζήτησαν το θάνατό μου, άλλοι στην έξορία μου. Νίκησαν οι δεύτεροι. Κι' έτσι, όταν διαλύθηκε το δικαστήριο, εγώ βρέθηκα έρημος, χωρίς πατρίδα, χωρίς οικογένεια, με την καρδιά πλημμυρισμένη πικρία και φόβο για το μέλλον!...

»Στην άρχή, το μυαλό μου θόλωσε. Δεν ήξερα τί να κάνω, που να πάω! Μερικοί φίλοι μου, που πίστευαν στην άθωότητά μου, με τριγύρισαν πονετικά, και με συμβούλεψαν να πάω στην Αίγινα, όπου είχα κάποι πρωτοξάδελφα, από τη μητέρα μου. Η συμβούλη τους μου φάνηκε καλή. Κατέβηκα, λοιπόν, στον Πειραιά και το ίδιο κιόλας βράδυ, έφυγα για την Αίγινα.

»Άν δεν ήμουν τόσο δυστυχισμένος, θα μπορούσα να πω, ότι οι λίγες έβδομάδες που πέρασα με τους συγγενείς της μητέρας μου, ήταν μία έποχή εύτυχισμένη για μένα. Η καρδιά μου όμως μάνω. Δεν πίστευα πιά σε τίποτα. Όλοι με έπαιναν προδώσει: Ο ίδιος ο πατέρας μου, που πίστεψε πιο πολύ στα λόγια της γυναίκας του, παρά σ' έμένα. Η Δημινέτη, που έκανε ότι μ' άγαπάει με μητρική στοργή κι' έπειτα θέλησε να με μεταχειρισθί σαν όργανό της. Κι' η Θίση! Η μικρούλα μου η Θίση, με την έλαφισία περπατησιά, με τα αίνιγματικά μάτια!...

»Τα βράδια ο ύπνος δεν κολλούσε στα βλέφαρά μου. Έσφενδα και ξανάσφενδα στο νου μου όλα αυτά τα περιστατικά, και μου φαινόταν πως η ζωή μου είχε σταματήσει, φαινόταν να προαισθανόμουν τα χειρότερα ακόμα να βασάνα που με περίμεναν.

— Ω Κνήμωνα! φώναζε ο Θεαγένης. Καμιά φορά, πιστεύω πως οι θεοί κρίνουν δίκαια και τιμωρούνε. Άργά η γρήγορα. Τά λόγια σου όμως με κλονίζουν. Τί έφταιξες εσύ για να υποφέρης τόσο;... Κι' ενώ βρισκείσαι τώρα εδώ σκλάβος — γιατί άβελήως θα έχη κάποια σχέση ή σημερινή σφαλώς θα έχη κάποια σχέση ή σημερινή

Παρακολουθήστε από το σημερινό πανηγυρικό Πρωτοχρονιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 30) το περιπετειώδες και δραματικό ιστορικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Γάλλου συγγραφέως

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Οί έρωτευμένοι της ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Πρόκειται για το δεύτερο μέρος του συναρπαστικού μυθιστορημάτος μας

«Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ»

Στο νέο αυτό μυθιστόρημα η πλοκή του συγκλονιστικού δράματος, που παρακολουθήσαν οι άναγνώστες μας ολοκληρώνεται, τα τραγικά γεγονότα ξετυλίγονται γοργά και άλλεπάλληλα, η άγωνία άποκορυφώνεται και οι πέπλοι του ψεύδους, της άπάτης και της υποκρισίας πέφτουν ο ένας έπειτα από τον άλλον.

»Οί έρωτευμένοι της Βενετίας» το άριστο έργο του Μίχαλ Ζεβακό θα συναρπάσει κυριολεκτικά με το άδιάπυτο ένδιαφέρον του και θα συγκλονίσει άκόμη περισσότερο τους άναγνώστες μας, που παρακολουθήσαν ήδη το πρώτο μέρος.

σου δυστυχία με αυτά τα περιστατικά — η Δημινέτη ζή εύτυχισμένη στο σπίτι του πατέρα σου με όλες τις τιμές, αυτή, μία γυναίκα κακή και άνηθική!...

— Μη βιάζεσαι να μιλήσης βλάσφημα για τους θεούς, έίπε ο Κήμων. Άκουσε πρώτα τη συνέχεια της ιστορίας μου, αν θέλεις. Έκτός αν κουρασθήκες και προτιμάς να την άναβάλω γι' αύριο!...

— Όχι!... άκούστηκα από τη διπλανή καλύβα, η δροσερή φωνή της Χαρίκλειας. Όχι, Κνήμωνα, μη σταματάς. Γιατί, καθώς άκούω, ο Θεαγένης ξεχνάει τους πόνους του με τη διήγησή σου!...

— Αυτό είναι αλήθεια! άναστέναζε ο έφθος. Οι ένοι πόνοι σε κάνουν να ξεχνάς τους δικούς σου. Άκούστε, λοιπόν, τί έγινε κατόπιν. Και πρώτα-πρώτα πρέπει να σας διηγηθώ πως τιμώρησαν οι θεοί τη Δημινέτη!...

»Η πονηριά μιάς μικρής έρωτευμένης

»Πριν όμως σας μιλήσω για την τιμωρία της, πρέπει να σας πω λίγα λόγια για

τη Θίση. Η μικρή αυτή, εκείνο το βράδυ πούγινε η τραγωδία στο σπίτι μου, φοβήθηκε και τώσκασε. Δεν ήξερε όμως τί να κάνει μόνη στην πολιτεία. Πήγε σε κάποια γνωστή της. Άρσινόν την έλεγαν κι' ήταν γνωστή και περιζήτητη εταίρα. Ξέχασα να σας πω, ότι η Θίση έπαίξε θαυμάσια τον αυλό. Έτσι η Άρσινόν δεν δυσκολεύτηκε διόλου να τη μύηση στα μυστικά της τέχνης της. Σε λίγο, μάλιστα, γύρισε πάλι κοντά στη μητριά μου, έλπίζοντας πως η Δημινέτη θα της χρωστούσε χάρι για όλα όσα είχε κάνει.

»Η Δημινέτη όμως ήταν σε μία φοβερή κατάσταση. Στο σπίτι μας βρήκε πένθος και δυστυχία. Ο πατέρας μου καταριόταν την ώρα που παρυσώθηκε και μου φέρθηκε έτσι άσπληρα. Είχε άρchiς κιόλας να υποψιάζεται πως όλα αυτά ήταν έργα της γυναίκας του. Κι' η Δημινέτη δεν μπορούσε να κρύψη το άμαρτωλό της πάθος για μένα. Η έξορία μου, αντί να σβύνη την άγάπη της, τη φούντωνε. Τις νύχτες σπάραισε στο κλάμα κι' ο πατέρας μου την άκούγε να με φωνάζει τρυφερά:

— Κνήμωνα, άγαπημένε, καλό μου παιδί!...

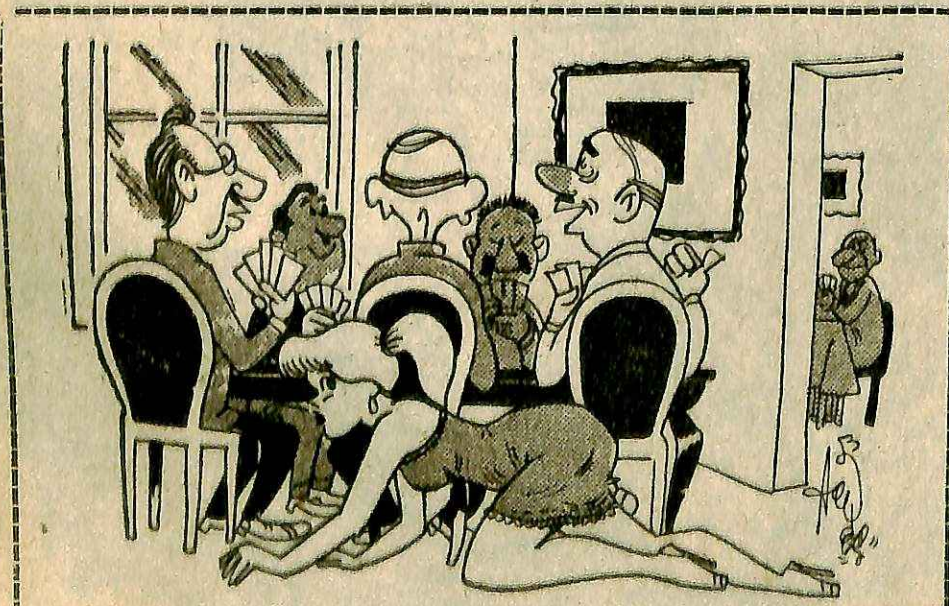
»Η άελπίσιά της, λίγο-λίγο, μεταμορφώθηκε σε μίσος έναντιόν της Θίσης.

»Μιά μέρα, ξαφνικά, άρπαξε τη μικρή από τα μαλλιά και της φώναζε:

— Έσύ τα φταίς όλα! Δεν έπρεπε να μ' άκούσης. Δεν καταλαβεις πως η άγάπη μ' έκανε να του φέρνωμαι έτσι; Αντί να βρής κανένα τρόπο να τον κρατήσης κοντά μου, με βοήθησες να τον διώξω!... Τώρα, τί θα γίνει χωρίς αυτόν;...

»Η Θίση τάχασε. Όλα τα περίμενε, εκτός από αυτό: Να την θεωρήσει υπεύθυνη για τη δυστυχία της η Δημινέτη! Αυτή, σαν υποτακτική σκλάβας, είχε φορθί ως τότε τίμια απέναντί της. Και την άγάπη της για μένα την είχε πνίξει, όσο έδλεπε πως η Δημινέτη ήθελε τον έρωτά μου, κι' έγινε δική μου, όταν της το πρόσταξε η κυρά της κι' έπαίξε τη φοβερή καμωδιά κατά διαταγή της! Αυτό ήταν τώρα το εύχριστό της κυράς της: να την μαλλώνη και να τη δερνή, έπειδή βιάστηκε να υπακούσει!...

»Η πικρία μαζεύονταν στην καρδιά της μικρής Θίσης. Ο λίγος καιρός που είχε περάσει με τη συντροφιά της Άρσινόν, την είχε μάθει πολλά. Είχε καταλάβει πως κι' αυτή θα μπορούσε να ζήσει σαν εταίρα, έλευθερη και πλούσια. Είχε καταλάβει όμως ακόμα πως μ' άγαπούσε κι' αυτή τρελά, πως κι' αυτή δεν μπορούσε να ζήσει

— Άρα γε χάνει η γυναίκα μου στα μέσα καρρέ;...

(Του Άρχέλαου)

— Γιατί δεν κάθεστε, δεσποινίς, στη θέση του κυρίου που έφυγε; Τι φοβάσαστε;

(Του Β. Χριστοδούλου)

χωρίς έμένα. Καί σκέφθηκε πώς δεν θα ήταν αδύνατον να καταφέρει, αυτή η μικρή σκλάβια, να με φέρη πίσω. Για να το πετύχην όμως αυτό, έπρεπε να καταστρέψω τη Δημινέτη. Γιατί όχι; Έτσι κι άλλοι-ώς, την ένοιωθε αντίπαλό της και έχθρα της. Κι' η τρέλλα της Δημινέτης, που στρεφόταν έναντίον της όσο περνούσε ο καιρός, γινόταν όλο και πιο επικίνδυνη. Ποιος μπορούσε να της έγγωγη ότι καμ-ιά μέρα η κυρά της δεν θα τη σκότωνε απάνω στη μανιά της;...

«Έτσι, αποφάσισε να προλάβη αυτή τα γεγονότα.

Μία μέρα πήγε κρυφά στην 'Αρσινόη την έταίρα, και την παρακάλεσε να της επιτρέψει κάποιο βράδυ να δεχθί ένα φίλο στο σπίτι της. 'Η 'Αρσινόη δέχθηκε με χα-ρά, γιατί ήθελε να βάλη τη μικρή Θίσδη σ' αυτό το δρόμο για καλά. Έτσι, όταν το εξασφάλισε αυτό η Θίσδη, γύρισε στη μητριά μου καί, με ύσος παράξενο, πιο πολύ σαν φίλη παρά σαν σκλάβια, της είπε:

«Έχω ένα μεγάλο μυστικό... Δεν ξέ-ρω όμως αν είναι φρόνιμο να σάς το μαρ-τυρήσω...

«Η μητριά μου δεν έδωσε σημασία. —Πρόκειται για τον Κνήμωνα, ψιθύρι-σε πάλι η μικρή.

«Τότε η Δημινέτη τινάχτηκε από τη θέσι της.

«Τι ξέρεις; Τι έμαθες;... τη ρώτησε. «Η μικρή σκλάβια ξεφούρνισε με όλη τη φυσικότητα το ψέμμα που είχε σχεδιάσει.

«Έμεις οι σκλάβες, είπε, μαθαίνουμε πάντα πρώτες όλα τα πράγματα... Ο Κνή-μων, λοιπόν, βρίσκεται στην 'Αθήνα!...

«Τρελλάθηκες; φώναξε η Δημινέτη. 'Αφού είναι εξόριστος! Μου είπαν ότι πή-γε στην Αίγυπτο.

«Έτσι πιστεύει όλος ο κόσμος... —Κι' έμένα ποιός σου το είπε;...

«Η μικρή την κύτταξε πονηρά. —'Η φιλενάδα του! ψιθύρισε.

«Ποιά φιλενάδα του; ρώτησε με χεί-λη πανιασμένα η Δημινέτη.

«Δεν ξέρεις ποιά είναι η φιλενάδα του; Είναι η 'Αρσινόη, η έταίρα!

«Και που το ξέρει αυτή;... —Γέλασε η Θίσδη.

«Το παραξέρει! Αυτή τον έχει κρυμ-μένο στο σπίτι της!...

«'Η Δημινέτη άρχισε να τραβάη τα μαλλιά της.

«Νομίζεις πως με παρηγορείς μ' αυ-τά που λές; φώναξε. 'Αν κρύβεται στο σπίτι της 'Αρσινόης, κινδυνεύει, χωρίς αυ-τό να ωφελη έμένα. Δεν μπορώ να τον δώ, δεν μπορώ να τον χαϊδέω, να τον φι-λήσω!...

«'Η Θίσδη την κύτταξε πονηρά. —'Όλα αυτά μπορούν να γίνουν, φτά-νει να το θελήσης... της είπε.

«Και της εξήγησε ένα σχέδιο, που είχε συλλάβει το πονηρό μικρό μυαλό της.

«'Η 'Αρσινόη, είπε, μ' αγαπάει, και μούσαβε πολλά. Έχω θάρρος μαζί της και δεν θα μου χαλάση το χατήρι. Θα της πώ, λοιπόν, ότι είμαι έρωτευμένη με τον Κνή-μωνα έγώ, κι' ότι θα ήμουν ευτυχισμένη αν έπαίρνα τη θέσι της ένα βράδυ κοντά στον Κνήμωνα...

«Πώς είναι δυνατόν να το δεχθί αυ-τό, αφού τον αγαπάει;... ρώτησε η Δημι-νέτη.

«'Η 'Αρσινόη δεν τον αγαπάει, είπε άμέσως η μικρή. 'Η 'Αρσινόη πουλάει την αγάπη της και δεν αγαπάει κανένα! 'Ο Κνήμων όμως είναι έρωτευμένος μαζί της. Υπάρχει διαφορά. Λοιπόν, η 'Αρσινόη δεν θα μου χαλάση το χατήρι. Θα τα κατα-θά μου χαλάση τη θέσι της κοντά στον Κνήμωνα...

«Η μητριά μου φρύαξε: —Και το λές αυτό, ξεδιάντροπο πλά-σμα, σ' έμένα;...

«'Ηταν έτοιμη να την χτυπήση. 'Η μικρή όμως ξέφυγε και της είπε, γελώντας: —'Ακουσε, κυρά, το τέλος του σχε-δίου μου, κι' έπειτα μ' άφισε τη θέσι σινόν θα φύγk και θα μου άφιση τη θέσι της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της.

«Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της.

«Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της.

«Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της.

«Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της.

«Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της.

«Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της.

«Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της. Τότε έσύ θα είσαι κρυμμένη κάπου της.

«Πήγε και βρήκε τον πατέρα μου. —'Έπεσε στα πόδια του και του ομολό-γησε την αλήθεια. 'Οχι όμως όλη. Δηλαδή δεν του είπε, ότι η Δημινέτη ήταν έρω-τευμένη μαζί μου. Του είπε, ότι είχε άλλο φίλο κι' ότι έγώ, ο Κνήμων, δεν ήξερα τί-ποτα στην άρχη. —'Επειτα, του είπε, ότι μου τα μαρτύρησε όλα. Κι' έγώ, στην τα-ραχή μου, νόμισα πως μούλεγε, ότι εκείνη ακριβώς τη νύχτα η μητριά μου βρισκό-ταν με το φίλο της και γι' αυτό έτρεξα με το μαχαίρι να τη σκοτώσω.

«'Ο πατέρας μου δεν τ' άπίστευε όλα αυτά. Του φαίνονταν παράξενα. Τότε η πονηρή μικρή σκλάβια, του είπε: —Πιστεύεις, λοιπόν, πως η Δημινέ-τη δεν ντροπιάζει τώρα τ' όνομά σου;... —'Υστερα από εκείνο το περιστατικό, φοβό-ται να δέχεται το φίλο της στο σπίτι μέ-σα, και φροντίζει και βρίσκει άλλες φω-λίες για την παράνομη αγάπη της...

«'Ο πατέρας μου άκουγε έκστατικός. Κι' η Θίσδη εξακολούθησε: —'Αν θέλεις να πιάσης επ' αυτόφωρο την ένοχη, δεν έχεις παρά νάρθης μαζί μου αύριο το βράδυ στο σπίτι της έταίρας 'Αρσινόης. 'Εκεί, η γυναίκα σου δέχεται με όλη την ευκολία το φίλο της!...

«'Ο πατέρας μου, φυσικά, έπεσε άμέ-σως στην παγίδα.

Το δρώμα της Δημινέτης —'Τώρα άρχίζει το πιο θλιβερό μέρος της Ιστορίας μου για τη Δημινέτη.

«Την άλλη μέρα, η Θίσδη έτρεξε χαρού-μενη τάχα, και της ψιθύρισε: —'Όλα είναι έτοιμα! Ντύσου, έτοι-μάσου όσο καλύτερα μπορείς. Νά μη με λένε Θίσδη αν δεν τον ξετρελλάνης τον Κνήμωνα άπόψε!...

«'Η μητριά μου φόρεσε τα γιορτινά. Κι' όταν ήταν έτοιμη να ξεκινήση, ρώτη-σε τη σκλάβια της με φόβο: —Κι' αν δε δεχθί πάλι την αγάπη μου ο Κνήμωνα;

«Μα θα πιστεύη πως έχει δίπλα του την 'Αρσινόη, είπε η Θίσδη. 'Έννοια σου, το σκοτάδι θα βοηθήση. Κι' όταν ανακαλύψη πως είσαι έσύ, θα είναι τόσο έρωτευμένος μαζί σου, που δεν θα λυπηθί ότι δεν πέ-ρασε τίς ώρες του με την 'Αρσινόη...

«'Εφτασαν έτσι στο σπίτι της έταίρας κι' η Θίσδη προχώρησε στο δωμάτιο που είχαν όρισει. 'Η 'Αρσινόη είχε γίνει ά-φανη. 'Η Θίσδη άφησε, λοιπόν, τη Δη-μινέτη στο δωμάτιο, τη συμβούλεψε πως έπρεπε να φερθί κι' έφυγε, ψιθυρίζοντας: —Τώρα περίμενε. 'Όπου και νάναι θάρρη ο αγαπημένος σου. Θα σβύσω ό-μως το φώς, για να μη σε άναγνωρίση...

«Έτσι η Δημινέτη περίμενε με καρδιο-χτύπι στο σκοτάδι έμένα.

«'Η Θίσδη τότε έτρεξε γρήγορα στο μέ-ρος, όπου ήταν κρυμμένος και περίμενε ο πατέρας μου.

«Έλα! του είπε. 'Η γυναίκα σου κοιμάται με το φίλο της. Τι θα μου χα-ρίσης όμως για την άποκάλυψή αυτή που σου κάνω;

«Την έλευθερία σου! της έταξε ο πατέρας μου.

«Πάμε! ψιθύρισε η μικρή με χαρά. Σιγά, όμως, για να τους πιάσουμε επ' αυ-τοφώρω.

«Προχώρησαν σιγές μύτες στο δωμάτιο όπου περίμενε μόνη η μητριά μου.

«'Η Θίσδη άνοιξε ξαφνικά την πόρτα. Κι' ο πατέρας μου ώρμησε μέσα σαν τρελ-λός.

«Τότε η πονηρή μικρή, άρχισε τις φωνές: —'Αφέντη! 'Αφέντη! Κύττα! 'Ο φι-λαράκος της τόσκασε... Μας πήρε είδησι και τόσκασε. Πρόσεξε μη ξεφύγk κι' αυτή!...

«'Ο πατέρας άρπαξε τη γυναίκα του ά-γρια από τα χέρια. 'Εκείνη, πιο πεθαμένη παρά ζωντανή, δεν καταλάβαινε πως είχαν γίνει όλα αυτά. Δεν μπορούσε να υποψια-στή όλη την πονηριά της Θίσδης. Και

φανταζόταν πως τον είχε φερε τον πατέρα μου για να τη συλλάβη μαζί μου!...

«'Όταν, λοιπόν, είδε τον πατέρα μου να κρατάει καλά τη Δημινέτη, η Θίσδη έ-νοιωσε μία άγρια χαρά και ίκανοποίησι.

«'Ο πατέρας μου άρχισε να σέρνη τη γυναίκα του προς το κέντρο της 'Αθήνας, για να την παρουσιάση έτσι στους συμ-πολίτες του και να τη ντροπιάση. 'Η Δη-μινέτη όστόσο προσπαθούσε να τον ξευ-μενίσθ. 'Εκείνος όμως δεν την άκουγε. Την τραβούσε χωρίς λύπη κι' ούτε άνοιγε το στόμα του να της μιλήση. 'Η Θίσδη, που άκολουθούσε, του έδινε θάρρος να φανή ά-δυσώπητος!...

«'Η Δημινέτη κατάλαβε πως ήταν χα-μένη: Πίσω της ήταν ένας περιφρονημένος έρωτας και μπροστά της η διαπόμπευσι, η τιμωρία!...

«'Η οικογένεια της ήταν άριστοκρατική και το σκάνδαλο θα άναστατώνε την πό-λι... 'Η άπελπισία της έδωσε δύναμη και θάρρος. Σε μία στιγμή, κατάφερε και ξέ-φυγε από τα χέρια του πατέρα μου. Περ-νούσε ακριβώς εκείνη τη στιγμή κοντά σ' ένα βαθύ ρέμμα. Χωρίς διαταγή, η γυ-ναίκα αυτή που αγάπησε έτσι άμαρτωλά και μίσσησε από την πολλή αγάπη, έπεσε μέσα στο ρέμμα. 'Ο πατέρας μου δεν πρό-λαβε να τη συγκρατήση.

«'Όταν την έβγαλαν από εκεί μέσα, ήταν νεκρή.

— Δίκαιη τιμωρία! ψιθύρισε ο Θεαγέ-νης.

— Δύστυχη γυναίκα! είπε η Χαρίκλεια. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη συμφορά από το ν' αγαπάς και να μην ανταγαπείσαι!...

«Κι' η Θίσδη τί άπέγινε;... ρώτησε ο Θεαγένης.

— Δεν θα σ' άς τελειώσω άπόψε την Ι-στορία μου! έπρε άναστενάζοντας ο Κνή-μων. Θα έπρεπε να μη κοιμηθώμε καθόλου. Κι' έχεις ανάγκη από ύπνο, Θεαγένη. Οι πληγές δεν γιαιτρεύονται χωρίς ύπνο...

— Σε παρακαλώ, μη μ' άφινης έτσι στη μέση, είπε η Χαρίκλεια. Θάθελα να μάθω κι' έγώ τί άπέγινε η Θίσδη και πως βρέθηκες έσύ έδώ, έτσι δυστυχισμένος. 'Ο Κνήμων άναστενάζε πάλι.

— 'Ο έρωτάς μου για τη Θίσδη έφερε μεγάλες συμφορές. Γιατί αν δεν την αγα-πούσα, δεν θα είχα πεισθί στα λόγια της. Κι' έπειτα, δεν θα είχα τραθήξει κι' άλλα βράνα. Πάντως, το τέλος της Ιστορίας μου είναι σύντομο. 'Όταν πέθανε μ' αυτόν τον τρόπο η γυναίκα του, το πρώτο που σκέ-φθηκε ο πατέρας μου, ήταν να πάη να διη-γηθί στο δικαστήριο αυτά τα περιστα-τικά και να ζητήση να μου επιτρέψουν να γυρίσω στην 'Αθήνα. Αυτό φυσικά να πέτυχε πολύ εύκολα. Έτσι γύρισα στο πατρικό μου σπίτι και πίστεψα πως θα μπορούσα άνερόχλητα να παρηγορήσω τον πατέρα μου για τη δυστυχία του. Συγ-χρόνως, πίστευα, ότι θα μπορούσα να χα-ρώ άνερόχλητος την αγάπη της Θίσδης.

«Αν και κρατούσα κάποια της μικρής για το ύπουλο φέρεμά της και για την προδοσία της. Δεν της συγχωρούσα εκείνη τη νύχτα, που μ' έκανε τον πιο ευτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου και, σ' ε λίγο, τον πιο δυστυ-χισμένο! Κι' όμως, αν και την περιφρο-νούσα, θα ήθελα να την σφίξω πάλι στην αγκαλιά μου, να νοιώσω το φιδίσιο κορμί της να σπαρταράη μέσα στα χέρια μου από έρωτα και φόβο.

«'Ο πατέρας μου όμως μου άνήγγειλε, ότι της είχε χάριση την έλευθερία της, ό-πως της το έταξε. Κι' αυτή έφυγε από το σπίτι μας και πήγε στο σπίτι της 'Αρσι-νόης, όπου εργαζόταν πια χωρίς ντροπή και χωρίς επιφύλαξι, σαν έταίρα.

«Πολλές φορές, σκέφθηκα να πάω να τη βρώ εκεί και να την πληρώσω για την ά-βρω έαπη της. Δεν τόκανα όμως, γιατί κατα-γάπη της. Δεν τόκανα όμως, γιατί κατα-γάπη της. Δεν τόκανα όμως, γιατί κατα-γάπη της.

«'Ετσι περνούσαν οι ήμέ-ς, χωρίς να νοιώθω την ευτυχία που περ-ρίμενα να άισθανθώ στο πατρικό μου σπι-τί, χωρίς τη γυναίκα του πατέρα μου εκεί με, χωρίς την έλευθερία μου από μέ-σα, που ήταν για μένα ο κακός μου δαί-μονας.

Στο έρχόμενο τεύχος

Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη
έκτύπωσι

Φωτο-΄Οφσετ

Σελίδες

84

«'Ο πατέρας μου φαίνονταν πολύ γερα-σμένος και μεγαλοχλικός. 'Οπωσδήποτε ό-μως, μέρα με την ημέρα, συνερχόταν κι' η στοργή που μούδειχνε, μ' άποζημίανει για την περασμένη μου δυστυχία...

«Τότε όμως, ξαφνικά, ήρθε ένα άλλο χτύ-πημα τής μοίρας.

Κατηγορία για φόνο

«'Όσο η έταίρα 'Αρσινόη με την και-νούργια φίλη της, την Θίσδη, τα πήγαιναν καλά, τόσο βάσταζε κι' η δική μας ή η-συχία. Δεν άργησαν όμως να τσακωθούν. Ένας πλούσιος έμπορος, που λεγόταν Ναυ-σικλής, στάθηκε η αίτια.

«'Ο Ναυσικλής ήταν θαυμαστής της 'Αρ-σινόης και πλήρωνε υπέρογκα ποσά για χατήρι της. Μία μέρα όμως που πήγε στο σπίτι της φίλης του, έτυχε να δη τη Θί-σδη κι' έχασε κυριολεκτικά το μυαλό του γι' αυτή την κοπέλλα. Έγκατέλειψε, λοι-πόν, την παλιά του φιλενάδα. 'Η 'Αρσινόη όμως δεν δέχθηκε εύκολα αυτή την προσ-βολή. Προσπάθησε να πείσει με το καλό τη Θίσδη να φύγk από τη μέση. 'Η μικρή όστόσο δεν ένοούσε να υποχωρήση. Τότε η 'Αρσινόη αποφάσισε με κάθε τρόπο να την εξοντώση. Πήγε και ξεσήκωσε τους γο-

νείς της Δημινέτης. Τους παρουσίασε τα πράγματα όπως ήθελε, τους είπε, ότι η Θί-σδη έφταιγε για το θάνατο της κόρης τους κι' ότι αυτή, μαζί με τον πατέρα μου, τη σκότωσαν κι' ότι ήταν ψέμματα ότι αυτο-κτόνησε πέφτοντας μονάχη της στο ρέμμα. «'Όλη η 'Αθήνα άναστατώθηκε τότε από αυτή την καταγγελία. 'Όπως σας είπα, η οικογένεια της Δημινέτης είναι από τις καλύτερες του τόπου μας. Δεν άργησε, λοι-πόν, να δημιουργηθί ένα ρεύμα έναντίον του πατέρα μου. 'Όσο για τη Θίσδη, έ-λεγαν πολλοί πως πρέπει να θανατωθί με βασανιστήρια.

«'Η μικρή, όμως, δεν τάχασε. Κρύφτη-κε άμέσως κι' έπεισε τον Ναυσικλή, που ή-ταν τρελλά έρωτευμένος μ' αυτήν, να την πάρη μαζί του, φεύγοντας από την 'Α-θήνα. Έτσι η Θίσδη γλύτωσε. Τον πατέρα μου όμως τον καταδίκασαν σε έξορία και σε δήμευσι της περιουσίας του!...

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του νέου, καθώς συνέχισε τη θλιβερή του Ιστορία. Κατόπιν, με φωνή βραχνή, συνέχισε:

— Είδα τον πατέρα μου τόσο δυστυ-χισμένο και πόνεσα χίλιες φορές περισσό-τερο απ' ό,τι πονούσα με τα δικά μου τα παθήματα! Είδα τα χέρια του να τρέμουν, καθώς χάιδε φεύγοντας για την έξορία την πόρτα του σπιτιού μας. Και του υπο-σχέθηκα, αγκαλιάζοντάς τον με πόνο:

— Μη λυπάσαι, πατέρα. 'Ο σκοπός της ζωής μου από αυτή τη στιγμή, θα εί-ναι να άποδείξω την άδωότητά σου!...

«Προσπάθησα, λοιπόν, να κρατήσω το λόγο μου και γι' αυτό βρίσκομαι τώρα έδώ πέρα...

Στα χέρια των ληστών

«Κάμποσο καιρό, συνέχισε ο Κνήμων, δεν ήξερα από πού ν' άρχίσω για να βοη-θήσω τον πατέρα μου. Κάποιος με συμ-βούλεψε, ότι η πρώτη μου δουλειά ήταν να βρώ τη Θίσδη και να την άναγκάσω να γυ-ρίση στην 'Αθήνα, για να μαρτυρήση πως ακριβώς έγινε η σκηνή της αυτοκτονίας της 'Αρσινέτης. 'Η μνήμη της ήταν μ' μεγαλύ-τερο κατηγορία έναντίον του πατέρα μου. 'Ηταν σαν να ήξερε πως είναι ένοχη κι' έ-φευγε από φόβο. 'Αν την εύρισκα και την παρουσιάζα στο δικαστήριο να διηγηθί τη σκηνή, είχα μεγάλες πιθανότητες να πετύ-χω την άθωώσι του πατέρα μου. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΒΕΝΖΙΝΗΣ

Πενήντα δημοφιλής κορίτσια πουλάνε σε έντεκα πρατήρια μιάς μεγάλης εταιρείας καυσίμων του Λονδίνου βενζίνη και λάδια για τους αυτοκινητιστάς. Από τότε που η εταιρεία σκέ-φθηκε να χρησιμοποιήση θηλυκούς υπαλλήλους για τη δουλειά αυτή, οι δουλειές της πάνε περίφημα!...

ΖΩΝΤΑΝΗ ΠΕΚΑΜΑ

Κάθε πρωί, στη λεωφόρο Σατιγιόν του Παρισιού εμφανίζονται τέσσερις κασόνες, περ-νούν φρόνιμα από τα καρφιά, άκολουθώντας τον βοσκο τους, τον Πιέτρο Γκογκονζί και τραβούν για την αγορά, κοντά στην πόλη της 'Ορλεάνης, όπου ο Πιέτρο πουλάει τυρί κατσιόσιο. Οι κασόνες του Γκογκονζί έχουν γίνει... δημοφιλέστατες στο Παρίσι και κάνουν την καλύτερη ρεκλάμα στο τυρί του άφεντικού τους!...

Τὰ λαχεία

ΚΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Τὰ «σουπιστέικ» τῶν Βυζαντινῶν

Κάθε χρόνο, πολλοί Ἕλληνες, ρωτοῦν νὰ μάθουν ποίος εἶναι ὁ... ἐφευρέτης τῶν λαχνῶν καὶ ποιά χώρα τοὺς ἐγκαινιάσει πρώτη. Ἡ ἱστορία τους, λοιπόν, εἶναι τόσο παλαιά, ὅσο περίπου κι' ὁ κόσμος. Σύμφωνα μὲ μιά ἐβραϊκή παράδοση, τὰ παιδιά τοῦ Νῶε, πρὶν βγοῦν ἀπὸ τὴν Κιβωτό, ἔπαιζαν τὴ «μύρα» ἑνὰ εἶδος λαχείου, ποὺ τὸ παίζον ἀκόμη καὶ σήμερα στὴν Ἰσπανία καὶ τὸ Μεξικό. Ἀν ἀνοίξη κανεὶς τὴν Π. Διαθήκη, θὰ δῇ ἕνα σωρὸ περιστατικά, ποὺ ἀναφέρονται σ' αὐτό. Π. χ. ὅταν ὁ Μωϋσῆς ξεσήκωσε τοὺς Ἰσραηλίτες γιὰ νὰ περάσουν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, σκεπτόμενοι τὶς κακουχίες ποὺ θὰ δοκίμαζαν, ὥσπου νὰ φτάσουν στὴν ἔρημο Σούρ. Πρὸ παντὸς ἐπειδὴ θὰ τοὺς ἔλειπε τὸ νερό. Τότε ἐκείνος ἐβάλε κλήρο. Ὅποιοι θὰ κέρδιζαν, θὰ μπορούσαν νὰ πίνουν ὅσο νερὸ ἤθελαν ἀπ' αὐτό, ποὺ θὰ κουβαλοῦσαν μαζί τους, γιὰ μιά ὥρα ἀνάγκης. Ἀλλὰ οἱ λαχοὶ ἦσαν μὲ τέτοιον τρόπο φτιαγμένοι, ὥστε κέρδισαν ὅλοι. Αὐτὸ θεωρήθηκε «θαῦμα» κι' ἔτσι ἀκολούθησαν τὸ Μωϋσῆ, χωρὶς ἄλλες ἀντιρρήσεις.

Ὡστόσο ἡ μυθολογία μας λέει πὺς τὰ λαχεία εἶναι ἐφευρεσι ἐλληνική. Συγκεκριμένα, ἀναφέρονται στὴν ἱστορία τῶν Ἡρακλείδων. Τὰ παιδιά τοῦ Ἡρακλῆ, κυνηγημένα ἀπὸ τὴν Ἡρὰ, ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Θήβα καὶ ἦρθαν στὴν Ἀθήνα, ζητώντας ἄσυλο καὶ προστασία. Συγκινημένοι οἱ Ἀθηναῖοι, ζήτησαν τὴ γνώμη τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν. Καὶ ἡ Πυθία ἀποκρίθηκε πὺς οἱ ἐξόριστοι εἶναι καταραμένοι καὶ πὺς μόνον ὅταν ἀποφασίστῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἡρακλείδων νὰ θυσιαστῇ, μπορεῖ οἱ θεοὶ νὰ συγχωρήσουν τοὺς ἄλλους. Ἐκείνοι μαζεύτηκαν τότε στὸ νὰ τῆς Ἀθῆνας καὶ ἀποφάσισαν νὰ ρίξουν κλήρο. Σὲ ὁποῖον θὰ ἔπεφε, θὰ θυσιαζόταν. Τὸν κλήρο θὰ τὸν ἔβγαζε μιά ἰέρεια τῆς Ἀθῆνας. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ τραβήξῃ, μιά ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλῆ, ἡ δεκαπεντάχρονη Μακαρία, ὤρμησε στὸ βωμὸ καὶ μὲ τὸ χερὶ στὴν καρδιά, φώναξε:

— Ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλῆ, ἀφήστε τοὺς λαχνούς γιὰ τοὺς τυχερούς! Ἐγὼ θὰ θυσιαστῶ γιὰ σὰς!

Ἐστὶ γλύτωσαν οἱ Ἡρακλείδες. Στὴν ἀρχαιότητα ἀκόμη, ὑπῆρχε ἕνα τυχερὸ παιχνίδι — οἱ «λαχνούτες» — ποὺ τὸ ἔπαιζαν ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνες, ἰδιαίτερως ὅμως οἱ Σπαρτιάτες. Πάνω σὲ ὁμαλὲς πλάκες κεράμου, ἦσαν χαραγμένα ὀριζήματα γράμματα τοῦ αλφάβητου. Τὶς πλάκες αὐτές, τὶς τοποθετοῦσαν σ' ἕνα καλάθι κι' οἱ διαγωνιζόμενοι τὶς τραβοῦσαν ἀπὸ μέσα μὲ δεμένα μάτια. Ἐκείνος ποὺ μὲ ὀχτὺ πλάκες σχημάτιζε μιά φράσι ἢ ἕνα ὄνομα, κέρδιζε! Ἐνα νεαρὸ ἀρχοντοπούλο, ὁ Φιλῆμων, ἔχασε κάποτε ὅχι μόνον τὸ σπῆτι του, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁμορφὴ γυναῖκα του, τὴν Ἐρμιόνη. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ βασιλεὺς Ἀγίς, τόσο πολὺ θυμώσε, ποὺ ὅχι μόνον τὸν ἐξώρισε, ἀλλὰ καὶ ἀπαγόρευσε νὰ ζαναπαιχθῇ τὸ τυχερὸ αὐτὸ παιχνίδι.

Στὴν ἀρχαία Ἀθήνα, ὅταν γιόρταζαν τὰ Κρόνια, ὅλοι ὅσοι λάβαιναν μέρος σ' αὐτά, ἀκόμη καὶ οἱ δοῦλοι, ἔπαιρναν δωρεὰν ἕνα λαχεῖο, γραμμένο πάνω σὲ ὄστρακο. Μ' αὐτό, κέρδιζαν πάντοτε κάτι: Ἄλλος χρῆματα, ἄλλος ἕνα χρυσὸ ἀμφορέα κι' ἄλλος τὴ λευτεριά του. Τὸ ἴδιο ἀκριβὲς γινόταν καὶ στὸ Βυζάντιο, ποὺ δὲν εἶχε μόνον λαχνούς, ἀλλὰ καὶ ἱπποδρομίες, ποὺ ἔφεραν τεράστια κέρδη, ὅπως γίνεται καὶ σήμερα περίπου μὲ τὰ «σουπιστέικ». Τέτοιες μεγάλες ἱπποδρομίες στὸ Βυζάντιο γίνονταν δύο φορές τὸ χρόνο: Μία τὸ Μάιο κι' ἄλλη μία τὸ Σεπτέμβριο. Χιλιάδες κόσμον παρακολουθοῦσαν τὸ συνταρακτικὸ αὐτὸ θέαμα, γιὰτὶ ὅλοι σχεδὸν ἐλπίζαν, ὅτι μπορούσαν νὰ κερδίσουν. Οἱ αὐτοκράτορες βρισκόνταν κι' αὐτοὶ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, καθισμένοι στὴν πρώτη σειρά τοῦ ἱπποδρόμου, μαζί μὲ τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς τους. Τ' ἄλογα ποὺ ἔτρεχαν, ἦταν συνήθως εἰκοσιτέσσερα. Ἐτρε-

χαν δηλαδὴ τρεῖς φορές ἀπὸ ὀχτὺ. Ὑπῆρχαν καὶ τότε τὰ «γκανιάν», τὰ «πλάσε» καὶ τὰ «ἀουταίντερ», ἀλλὰ ὑπῆρχαν καὶ οἱ διάφορες ἀπάτες ποὺ ἀναστάντων συχνὰ τὸ κοινὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κάποτε, ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Γ', ἕνας ἰδιοκτήτης ἀλόγων — ὁ Δημήτριος Σοφιανός — λίγη ὥρα προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη ἱπποδρομία τοῦ Σεπτεμβρίου, μπῆκε κρυφὰ στοὺς σταλούς κι' ἔδωσε στὸ ἄλογό του νὰ πῇ ἕνα διεγερτικὸ ποτό. Πράγμα ποὺ ἀπαγορευόταν αὐστηρά. Φυσικά, τὸ ζῶο ἦρθε πρῶτο, ἀλλὰ ἔσκασε μόλις βγῆκε ἐξω ἀπὸ τὸ στίβο. Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μαθευτῇ τὸ μυστικὸ τοῦ Σοφιανοῦ, ποὺ τόσο θυμώσε τὸν αὐτοκράτορα, ὥστε διέταξε νὰ τὸν τυφλώσουν. Αὐτοὶ ὅμως ποὺ εἶχαν χάσει τὰ λεπτά τους, δὲν ἔμειναν ἱκανοποιημένοι μὲ τὴν τιμωρία, ποὺ τοὺς φάνηκε μικρή. Ἐτσι, ἀφοῦ τυφλώσαν τὸ Σοφιανό, τὸν ἔριξαν ἀλυσσοδεμένο στὸ Βόσπορο καὶ τὸν ἐπνίξαν.

Κάθε ἱπποδρομικὸ ἄλογο τοῦ Βυζαντίου, εἶχε καὶ τ' ὄνομά του: «Βέλος», «Ἰπταμένος», «Χρυσοπέταλος», «Ἀσὺλληπτος» καὶ ἄλλα. Τὸ ἄλογο ὅμως ποὺ ἔμεινε ἱστορικὸ, ἦταν τὸ «Ἀστραπὴ». Ἀνῆκε στοὺς βασιλικούς σταλούς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου κι' εἶχε ἔρβει δέκα φορές πρῶτο, στὶς κούρσες τοῦ Μαΐου καὶ τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἦταν ἕνα ρεκόρ ποὺ κανένα ἄλογο δὲν τὸ κατεῖχε ὡς τότε. Οἱ «τζόκεϋ» — οἱ ἀναβάτες δηλαδὴ — φοροῦσαν ἐλαφρὰ καὶ πολυχρώμα ρούχα, ὅπως περίπου καὶ σήμερα. Μόνον ποὺ κρατοῦσαν ἀκόντιο καὶ φοροῦσαν ἕνα εἶδος μάσκας, ποὺ τοὺς σκέπαζε ὁλόκληρο τὸ κεφάλι. Κάθε πολίτης εἶχε δικαίωμα νὰ «ποντάρῃ» σὲ ὁποῖο ἄλογο ἤθελε, ἀκόμη καὶ στὰ αὐτοκρατορικά. Τὰ κέρδη παραδίδονταν ἀμέσως στὸ δικαιοῦχο, ποὺ εἶχε ὅμως ὑποχρεῖται νὰ δώσῃ ἕνα ὀρισμένο ποσὸ γιὰ τὰ μοναστήρια καὶ τὶς ἐκκλησίες.

Κάθε παραμονὴ Πρωτοχρονιάς, ὅλοι σχεδὸν οἱ ὄντα τοῦ 21, ἔπαιζαν τυχερὰ παιχνίδια. Περισσότερο ὅμως τοὺς ἀρέσαν οἱ «κρυφοὶ ἀριθμοί». Τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἦταν ἐπὶ. Ἐγραφαν πάνω σὲ χαρτί ἢ στὸ χῶμα, μερικὸς ἀριθμούς, ἀπὸ τὸ 1 ὡς τὸ 22. Κάθε δεύτερος ἀριθμὸς, ἀντιστοιχοῦσε καὶ σ' ἕνα δώρο. Δηλαδὴ, σ' ἕνα ζευγάρι χρυσοστόλιστα πιστόλια, σ' ἕνα πέτινον σελάχι, σὲ μιά διπλὴ φέρμελῃ ἢ σ' ἕνα χρυσὸ ζωνάρι. Ἀκόμη κι' ὁ φημισμένος «Γέρος», ὁ Κολοκοτρώνης, ἔπαιζε πάντοτε μὲ τὰ παλληκάρια του καὶ συνήθως ἔχανε ἐπιτήδεια. Προληπτικὸς καθὼς ἦταν — ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς του — ἀκολουθοῦσε τὴ γνωστὴ παροιμία ποὺ τὴν ἔλεγε μὲ κάποια μικρὴ παραλλαγή: «Ὅποιος χάνει στὰ χαρτιά, κερδίζει στὴν ἀμάχη!».

Ὁ βασιλεὺς Ὀθων ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὰ λαχεία καὶ φυσικά ὅλα τὰ τυχερὰ παιχνίδια. Κι' εἶναι γνωστὸ πὺς κάποτε κέρδισε ἕνα θαυμάσιο ἄλογο — τὸν «Τρίτων» — ἀπὸ τὴν πρώτη κυρία τῶν Τιμῶν, τὴ βαρὼνῃ Πλούσκωφ. Τὸν «Τρίτων» τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ὁ Ὀθων καὶ πίστευε πὺς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε στὴν κατοχή του, ἀρχισε νὰ τοῦ φέρνῃ... γούρι! Πραγματικά, ὁ Ὀθων δὲν ἔχανε ποτὲ οὔτε στὰ χαρτιά, οὔτε στὸ σκάκι, οὔτε στὰ διάφορα φιλοπρωτοχρονιατικὰ λαχεία τῆς ἐποχῆς του, ποὺ τ' ἀγόραζε γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς φτωχοὺς. Κι' ἦταν περίεργο! Μόλις ψόφησε ὁ «Τρίτων», ὁ Ὀθων ἀρχισε νὰ χάνῃ καὶ στὰ πιὸ ἀπλά τυχερὰ παιχνίδια. Ἐτσι δὲν ἔπαιζε πιά, παρὰ μόνον τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἦταν βέβαιος ὥστόσο ἀπὸ πρῶν, ὅτι θὰ ἔχανε, ὅπως ὁποῖοτε. Γι' αὐτὸ δὲν ξανοιγόταν ποτὲ στὸ παιχνίδι. Δὲν τόκανε ἀπὸ τσιγγουνιά, ἀλλὰ γιὰτὶ, ὅπως ξέρουμε ὅλοι, ἦταν ὁ πιὸ φτωχὸς βασιλεὺς ποὺ βασιλέψῃ στὸν τόπο μας.

Ἀργότερα τὰ λαχεία ἔγιναν πηγὴ πλουτισμοῦ τῶν πολιτῶν ἢ τῶν κρατῶν. Ἀπὸ τὰ κέρδη ποὺ ἄρρησε τὸ κρατικὸ λαχεῖο, ἔγιναν στὴ Γαλλία διάφορα ἔργα, ὅπως ἡ μεγάλη γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, ἡ Στρατιωτικὴ Σχολή, ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου καὶ πολλὰ ἄλλα.

Γ. Β. Ι.

Ὁ Ράλλης κι' ὁ Καζαμίας

Τὸν παλὸν Ἀττικάρχη καὶ πρωθυπουργὸ Δημήτριο Ράλλη, ἐπισκέφθηκε, μιά παραμονὴ Πρωτοχρονιάς, ἕνας δημοσιογράφος καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ πῇ τὶς προβλέψεις του γιὰ τὰ πολιτικὰ γεγονότα, ποὺ θὰ συνέβαιναν κατὰ τὸν καινούργιο χρόνο.

— Κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ράλλης, ν' ἀγοράσετε ἕνα Καζαμία... Προβλέψεις κάνουν μόνο οἱ... μετὰ Χριστὸν προφήτες κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτούς!

Οἱ μπονναμάδες ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ

Μιά παιδικὴ νιορτὴ στὸ Σαῖν - Κλου

Ἡ περίφημη Ἰωσηφίνα, ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἔτρεφε ἐξαιρετικὴ ἀγάπη στὰ μικρὰ παιδιά καὶ τοὺς ἐπιδοκίμειε πολλές περιποιήσεις σὲ κατάλληλες εὐκαιρίες.

Κάθε Πρωτοχρονιά τὸ ἀπόγευμα καλοῦσε στὸ ἐξοχικὸ ἀνάκτορο τοῦ Σαῖν - Κλου ὅλα τὰ παιδιά τῶν αὐλικῶν, τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀξιωματῶν τοῦ κράτους γιὰ νὰ παρῶν μαζί τῆς ἑνὰ τσαὶ καὶ νὰ διασκεδάσουν.

Προηγούμενος ὅμως κουβαλοῦσε στὸ παλάτι ἀμάξια ἀλόκληρα γεμάτα παιδικὰ παιχνίδια, σπαθάρια, στρατιωτικὰ, κοῦκλες κλπ., ποὺ τ' ἀρράδιζε σὲ μιά ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες αἰθούσες τοῦ ἀνακτόρου. Ἐκεῖ, λοιπόν, ἀδελφοῦσε τοὺς μικροὺς καλεσμένους τῆς, τοὺς ἔδωκε νὰ διαλέξουν ὅποια καὶ ὅσα δώρα ἤθελαν κι' ἔπειτα τοὺς ἄφινε νὰ παίξουν διάφορα παιχνίδια ὡς τὸ βράδυ.

Ἡ πρώτη χρονιά, ποὺ καθιέρωσε τὴν ὥραία αὐτὴ συνήθεια ἦταν τὸ 1804.

Κι' ἐπειδὴ τὴν παραμονὴ καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Πρωτοχρονιάς ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὴν τελετὴ καὶ τὶς ἐπίσημες δεξιώσεις, γι' αὐτὸ ἀνέβλεπε τὴν παιδικὴ νιορτὴ γιὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς 4 Ἰανουαρίου 1804.

Πραγματικά, τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅλοι οἱ μικροὶ καλεσμένοι μαζεύτηκαν στὸ παλάτι, πῆραν τὰ δώρα τους καὶ ὅταν, ἀργότερα ἦρθε ἡ ὥρα νὰ παίξουν, ὀπλισθήκαν μ' ἕνα σπαθάρια, χωριστὰ σὲ δύο στρατόπεδα καὶ ἀρχισαν σῶστὴ μάχη μετὰξὺ τους.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, ὁ Ναπολεὼν ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο τοῦ Σαῖν - Κλου γιὰ νὰ ἐργασθῇ ἐκεῖ μὲ τὴν ἡσυχία του. Τὸ γραφεῖο του ὅμως βρισκόταν ἀκριβὲς κάτω ἀπὸ τὴν αἴθουσαν στὴν ὁποία πολεμοῦσαν τὰ παιδιά δημιουργώντας σωστὸ πανδαμῖο, ποὺ δὲν ἄφηνε τὸν αὐτοκράτορα οὔτε νὰ συγκεντρωθῇ μιά σκέψι του. Στὸ τέλος μάλιστα, βλέποντας ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐργα-

Παρακολουθεῖτε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ Πρωτοχρονιατικὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 48) τὴν πρωτότυπὴ σειρά τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

Κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Ἡ ἐλληνικὴ ζωὴ ΑΠΟ ΤΑ «ΨΙΔΑ» τῶν ἐφημερίδων

Πρόκειται γιὰ μιά ἐξαιρετικὴ ἐνδιαφέροντος αἰσιρά ἀρθρῶν, ποὺ δίνουν μιά ἐγγύηση καὶ ἀλλοκοτὴ εἰκόνα τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς, ὅπως παρουσιάζεται σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀπροσδόκητα καὶ χαρακτηριστικὰ γεγονότα τῆς τελευταίας ἐκατονταετίας.

σθῇ, πῆγε καὶ εἶπε κάπως αὐστηρὰ στὴν Ἰωσηφίνα:

— Τὸ καλύτερο ποὺ εἶχατε νὰ κάνετε, κυρία, ἦταν νὰ μοιράσετε τὰ δώρα στὰ παιδιά σὲ μιά ὥρα, ποὺ νὰ μὴ βρισκῶμαι ἐγὼ ἐδῶ. Καθὼς τὰ καταφέρατε, μὲ ἀναγκάζετε τώρα νὰ πάω μόνος μου νὰ ἐπιβάλω τὴν τάξι σ' αὐτὰ τὰ παληόπαιδα, γιὰ νὰ μὲ ἀφίσουν νὰ ἐργαστῶ.

— Ἀ, Μεγαλειότατε, μὴν τὰ τρομάξετε, τὰ καυμένα! φώναξε ἡ Ἰωσηφίνα. Ἀλλὰ στε παίζουν ἕνα παιχνίδι, ποὺ θὰ ἀρέσῃ, ὑποθέτω, καὶ στὴ Μεγαλειότητά σας καὶ ποὺ θὰ ἀξίσει τὸν κόπο νὰ τὸ ἴδῃτε...

— Τί παιχνίδι εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Ναπολεὼν. — Ψευτοπόλεμος! τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἰωσηφίνα, χαμογελώντας.

— Ἀ! Μὰ τότε πάω νὰ τοὺς ἴδω!...

Καὶ ἀνέβηκε ἀπάνω. Ἡ ἐμφάνισή του στὴν αἴθουσα τοῦ παιδιδοῦ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σταματήσῃ ἀμέσως ὁ ψευτοπόλεμος. Καὶ τὰ παιδάρια ἄλλα γρατσοῦνιμένα κι' ἄλλα μὲ τὰ ρούχα τους σχισμένα, τραβήχτηκαν στὶς ἀκρές τῆς αἰθούσης, σχηματίζοντας ἕναν κύκλο. Ὁ Ναπολεὼν πλησιάζει τότε ἕναν μικρὸ ποῦ στεκόταν κάπως πειδὸ μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ποὺ φαίνονταν ἀρχηγὸς τοῦ ἐνὸς στρατοπέδου.

— Πῶς σὲ λένε, μικρέ μου; τὸν ρώτησε.

— Ἀχιλλεῖα!

— Χμ! Ὁραῖο ὄνομα!... Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πατέρας σου;

— Ὁ στρατηγὸς Ρολάν! ἀπάντησε ὁ μικρός.

— Ἀ! ἔκανε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ αὐτοκράτωρ. Ὁ Ρολάν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους στρατηγούς μου. Εἶναι πραγματικὸς ἥρως... Καὶ σὺ, μικρέ, γιὰ πῆς μου, τί θέλεις νὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς;

— Σὰν τὸ μπαμπά... Θέλω νάχω χρυσὰ γαλόνια, καὶ ἕνα τόσο μεγάλο σπαθί, ποὺ νὰ κόβῃ πολὺ...

— Διαβολάκο! Καὶ τί θὰ τὸ κάνῃς;

— Ὁ ἄ-τόχω γιὰ νὰ πολεμῶ...

— Ἐλπίζω ὥσπου νὰ μεγαλώσῃς νὰ σταματήσουν οἱ πόλεμοι...

— Θέλω ἀκόμα νάχω κρεμασμένον κι' ἕναν σταυρὸ, σὰν τοῦ μπαμπά...

— Τρέχεις πολὺ βλέπω... Καὶ πόσων χρονῶν εἶσαι;

— Δέκα...

— Ὑστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτό! εἶπε ὁ Ναπολεὼν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος πάρε αὐτό...

Κι' ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε ἕνα χρυσὸ νόμισμα τῶν σαράντα φράγκων, εἶπε σ' ὅλους τοὺς μικρούς:

— Ἀντίο, παιδιά μου. Καὶ προσέτετε νὰ μὴ χτυπιόσαστε τώρα στὰ σοβάρια. Σὰς τὸ ἀπαγορεύω!... Ἡ πατρίδα σας χρειάζεται.

Κι' ἀφοῦ οἱ μικροὶ τὸν χαιρέτησαν στρατιωτικὰ, τοὺς ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ τους καὶ βγῆκε ἐξω ἀφήνοντας τοὺς πιτσιρίκους νὰ παίξουν μὲ τὰ Πρωτοχρονιατικὰ δώρα τους, μὲ τὰ σπαθάρια τους, τὸν ψευτοπόλεμο!

Ἡ ἀΓΝΩΣΤΗ τῆς Πρωτοχρονιάς

(Νύχτα πρωτοχρονιάτικης παραμονῆς. Ἐκείνος καπνίζει μόνος του σὲ μιά βαθεῖα πολυθρόνα, ἀφίνοντας τὴ θύμψι του νὰ κλείνῃ μελαγχολικὰ τὸν ἰσολογισμὸ τῆς χρονίας μὲ σημαντικὸ αἰσθηματικὸ ἔλλειμμα... Τὸ ρολοὶ τοῦ τοῖχου προχωρεῖ αἰνὰ πρὸς τὰ μεσάνυχτα. Ξαφνικὰ χτυπᾷ τὸ τηλεφῶνο. Ἐκείνος, ἀφοῦ τὸ ἀφίση νὰ χτυπήσῃ δύο-τρὶς φορές, ἀποφασίζει στὸ τέλος νὰ σηκώσῃ τὸ ἀκουστικό).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγὰ, κουρασμένο): Λέγετε.

ΕΚΕΙΝΗ (φωνὴ συμπαθητικὴ, γλυκερὰ, γεμάτη γυναικότητα): Καλοπέρα σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλοπέρα σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί κάνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρακολουθεῖ τὸ ὅστατο ψυχρὸ ἀνέμημα τοῦ 1953.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τὸ λυπόσαστε καθόλου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιὸ νὰ λυπηθῶ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Ἀξίζει νὰ τὸ λυπηθῇ κανεὶς. Εἶν' ἕνας χρόνος ἀκόμα ποὺ πεθαίνει... Στὸ χάος τῆς αἰωνιότητος, ἄλλο ἕνα ἀκόμα ἀχρηστευμένο πόντι. Ἐνα χρόνο ποὺ περνᾷ, ὁ ἄνθρωπος τὸν προσβάτει στὴ ράχι του σὰν συμπληρωματικὸ βάρος γερατειῶν, ἢ στὸ πρόσωπό του σὰν παραπανίσια ρυτίδα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει ἕνα στεναγμὸ): Γιὰ μένα τὸ 1953 ἦταν ὁδυνηρὸ ἀποκρουστικό!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἐνδιαφέρον): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ (παρασύρεται): Γι-

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

— Ἐχω δύο ἄσους. Ἐσὺ τί ἔχεις;

— Δυὸ πιστόλια...

— Κέρδισες!...

καλο και μου δίνει μικρο

τερα... Έξακολουθώ το παιχνίδι. Κερδίζω ένα κόλλο. Κάνω πως μου πέφτουν μερικές μάρκες και σηκώνομαι από το σκάμιο με δι-
πλές. Ο Άριστος έμεινε στον
άσο.

— Εγώ ταπ, μου λέει.
— Σώπα αδελφέ. Πάρε να παί-
ξεις. Εγώ κερδίζω. Κι' άμα κερ-
δίζω εγώ, παίζουν οι φίλοι μου.
Το δίνω δυο κάδες και βλέπω
πως όλοι εκτιμούν την ηγεμονική
μου χειρονομία. Ο Άριστος παίρ-
νει ένα κόλλο κι' αρχίζει την ά-
ναστακτική. Εγώ γάνω. Οι
μάρκες από τις τσέπες μου έχουν
έξαν-ληθ. Στο πόστο μου έχω
κάμπος, αλλά είναι σχεδόν όλο
ταπ.

— Με συγχωρείτε ένα λεπτό.
Σηκώνομαι τάχα για εύνο-
τους λόγους. Βάζω όμως στην τσέ-
πη τις μάρκες μου.
— Δεν μάς έχετε εμπιστοσύνη;
παρατηρεί ο τσιγαρόδουλος.
— Απολύτη, μαντάμ. Αλλά συ-
νιζώ πάντα να κουβιλάω μαζί
τις μάρκες μου. Τόχω για γούρι.
— Εφ' όσον τότε για γούρι,
συμμετέχει ο κ. Παπαδόπουλος, να
κάντε κατά το γούστο σας.

Και κάνω κατά το γού- μου.
Βγαίνω στο διάδρομο, ξεχωρίζω
το παλτό μου και τραβάω μερικές
μάρκες, κατά το πλείστον χοντρές.
Για όποιες βάζω στην τσέπη, μαζί
με τις άλλες. Επιστρέφω στο πό-
στο μου, ξεναθάω το χέρι στην
τσέπη και χουφτώνω ένα καλό πα-
σον μάρκες, που τις άκουμπάω
μπροστά μου. Πιάνω χαρτί. Μπαί-
νουν όλοι. Έχω μόνο δυο άσσους
στο τέλος, οι άλλοι είναι επικίνδυ-
νοι, αλλά τί με νοιάζει;
Τα ρέστα μου, λέει ο τσιγα-
ρόδουλος.

— Τα είδα.
— Έχει φουλ.
— Μα αφού έχω τρεις βαλέδες
φανερους απ' έξω, πως ηγαί-
νετε;

— Δικαιώμα μου δεν είναι;
— Δικαιώμα σας βέβαια, αλλά
σας τα παίρνω κοροϊδιστικά. Έ-
δω είναι κάπου εξακόσιες χιλιά-
δες το πότ.
— Κάντε φύλλα μαντάμ.

Κοντεύουν τρεις ώρες που τρα-
βάει το παιχνίδι. Τώρα έχουν μα-
ζεμένη σωρό μάρκες μπροστά στον
καθένα. Συναρπάζονται και πάω
για το παλτό. Αυτή τη δόση για
να μην κάνω αυτό το πάσε κι'
έλα κάθε τέταρτο, παίρνω μπλόκι
κορμά. Γεμίζω τις τσέπες μου
κόκκαλα. Και δεν δίνω σημασία
που λείπει ο κ. Φιδόγος, κι' έρ-
χεται λίγο ύστερα από μένα.
Ο τσιγαρόδουλος μοιράζει χαρ-
τι. Ανοίγει ο Άριστος, μπαίνει ο
Φιδόγος και ο Παπαδόπουλος, πά-
νε πάσο οι άλλοι, κάνει ρελάνς
ο τσιγαρόδουλος.

— Διακόσιες!
— Να γίνουν τετρακόσιες! λέω
εγώ και πετάω δυο κόκκαλα των
διακοσίων.
— Μια στιγμή σας παρακαλώ,
πετάγεται ο Φιδόγος. Κύριε Ζάχο
— άπειθύνεται σε μένα — παίζετε
συνεχώς τρεις ώρες. Και χάνετε.
Και κάθε άλλη τρέν έχετε πάρει.
Πού τις βρίσκετε τις μάρκες;
— Τι σας ενδιαφέρει, κύριε Φι-
δόγο; Έσεις να κυττάτε τις δικές
σας.

— Και τις δικές μου κυττάω
και τις δικές σας και των άλλου-
νών. Έδώ, και κάνει πρόχειρη
επιθεώρηση στο τραπέζι — μόνο τα
χοντρά κόκκαλα, να μετρήσουμε,
υπάρχουν στην τάχα μέχρι δέκα
εκατομμύρια. Και στο κουτί (το
άνοιγει) είναι μόνο έναμυρία. Πού
βρεθήκανε τα άλλα κόκκαλα;
— Γεννήσανε! πετάγονται ο τσι-
γαρόδουλος και μου ρίχνει ένα
βλέμμα γεμάτο δηλητήριο.

— Τι θέλετε να πηθε; έπεμβαί-
νει ο Άριστος, που θίγεται για το
φίλο του.
— Θέλω να πω άπανταί ο Φιδό-
γος, ότι ο φίλος σας έχει κουθα-
λήσει μαζί του άποθήκη από κόκ-
καλα. Κάθε τόσο που σηκώνεται
πεί στο πανωφόρι του και άρ-
βεύεται. Θέλετε και την άπόδειξη;
Και φέρνει το παλτό μου. Χά-
νει τα χέρια του στις τσέπες και
γιάζει δυο χουφτες μάρκες, που
τις πετάει στο τραπέζι.
Εδώ χρειάζεται θάρρος.

— Μάλιστα, λέω. Δικά μου εί-
ναι τα κόκκαλα. Λοιπόν;
— Τι θα πη, «λοιπόν»; φωνάζει
ο κ. Τζουμτζός, που δεν είχε μι-
λήσει ως τότε. Αυτό είναι κλοπή!
— Γιατί είναι κλοπή παρακαλώ;
Κόκκαλα δεν είναι και τα δικά
μου; Το ίδιο σχήμα, το ίδιο χρώ-
μα με τα δικά σας. Βλέπετε καμ-
μια διαφορά;

— Ναι, αλλά έμεις δώσαμε τα
λεφτά μας για να τα πάρουμε,
φωνάζει άγανακτισμένος ο Φιδό-
γος.

— Κι' εγώ τί έδωσα, κύριε Φι-
δόγο; Πίτουρα; Κι' εγώ με λεφτά
τ' άγόρασα.

— Από πού;
— Από το κατάστημα τάδε.
— Αυτό το κόκκαλο (φωνάζει
και πνίγεται από θυμό ο κ. Φιδό-
γος) έδω κάνει διακόσιες χιλιά-
δες. Και στα μαγαζιά έχει τρεις.
— Μπα; Και γιατί έδω διακό-
σιες κι' εκεί τρεις; Αυτό είναι αι-
σχροκέρδεια. Κι' εγώ, κύριε, ψω-
νίζω πάντα εκεί που βρίσκω φτη-
νότερα.

— Μα τώρα το κορόιδο κάνετε,
κύριε Ζάχο; ξεσπάει ο γιατρός.
— Δεν κάνει το κορόιδο, πετά-
γεται ο τσιγαρόδουλος. Πιάστηκε
στα πράσα και το ρίχνει στην
τρελλή.

— Σας πήρα, κυρία μου, τίπο-
τα λεφτά; ρωτώ πάντα ψυχραιμα.
Κόκκαλα έχω κι' εγώ. Έδω κόκ-
καλα παίζουμε.

— Εγώ μία φορά κερδίζω δυο
εκατομμύρια, φωνάζει ο κ. Πα-
παδόπουλος. Ένωθ να πληρωθώ.

— Κι' εγώ έναμυρία! λέει ο Φι-
δόγος.

— Κι' εγώ τρία διακόσια! κολ-
λάει βραχνά ο τσιγαρόδουλος.

— Από πού κι' ως πού κυρία
μου;

— Τόσο κάνουν τα κόκκαλά μου.
Και πρέπει να πληρωθώ.

— Με συγχωρείτε, συνεχίζω η-
συχα και χωρίς νεύρα. Και τα δι-
κά μου κόκκαλα κάνουν δυο εκα-
τομμύρια. Χωρία αυτά που έχω
στο παλτό. Ένωθ κι' εγώ να
πληρωθώ.

Και πώς θα βρούμε λογαρια-
σμό, με τ' αληθινά και τα ψεύτι-
κα; ρωτάει ο κ. Τζουμτζός.
— Όλα αληθινά είναι κύριε
Τζουμτζό. Θέλετε να τους κάνου-
με και χημική ανάλυση;

Γίνεται μία φασαρία που κανείς
δεν βρίσκει άκρη. Φωνάζει ο ένας,
διαμαρτύρεται ο άλλος, χειρονο-
μεί ο τρίτος, γελάει ο τέταρτος,
οι οικοδεσπότες έχουν πανιάσει.

— Στο σπίτι μου άπάτη! λέει
κάθε τόσο ο κ. Φιδόγος.
— Μετράτε τα λόγια σας κύριε
Φιδόγο! του παρατηρώ. Θα σας
υποβάλω μήνυσι.

— Κι' εσύ κύριε Άριστο, ετόλ-
μησες να μου φέρεις τέτοιον άν-
θρωπο στο σπίτι μου! — λέει στο
φίλο μου.

— Συμπαιγνιά! ξελαρυγγίζεται
ο Φιδόγος. Συνενομημένοι κι' οι
δυο, να μάς πάρουν τα λεφτά
μας. Γι' αυτό κάθε που έκανε έ-
τούτος έδω (δείχνει τον Άριστο)
του έδινε κάδες έτούτος έδω (δει-
χνει μένα).

— Σου απαγορεύω να μιλάς έ-
τσι για μένα! ξεσπώνει ο Άρι-
στος. Γιατί σου σπάζω τα μούτρα.

— Για τάλμυσι! Λαποδύτη!

Αυτό ήταν. Για τότε έγινε το
κακό, δεν πρόφτασα να πάρω εί-
δησι. Μια γροθιά στα μούτρα του
Φιδόγου κι' όλοι γίναμε κουλου-
ράχασα. Γροθίες, κλωτσιές, άνα-
ποδογούρισμα το τραπέζι με τις
μάρκες, χαλασμός κόσμου. Φυσι-
κα, φάγαμε τις περισσότερες, γι-
ασι ήμασταν δυο. Μέσα σε λίγα
λεπτά, βρεθήκαμε στο πεζοδρόμιο.
Έκει ο Άριστος με άρπάζει από
το λαιμό.

— Θα σου τσακίσω τα κόκκαλα,
παλιοτόμαρο! μου λέει.
Είναι μέσα, Άριστο, του ά-
παντώ. Όφείλουν να μάς τα έπι-
στρέψουν.

— Αλλά ο Άριστος έννοσθε τα
δικά μου κόκκαλα. Και μου τα
τσάκισε. Έκτοτε δεν ξαναμλήσα-
με. Όμως πάντα με άπασχολεί το
ζηήτημα: Τι διαφορά έχουν δηλα-
δή, τα κόκκαλα, τα μόν από τα
δέ; Εγώ μία φορά έτοι θα παίξω
κι' έφετος. Το δηλώνω και περι-
μένω πρόσκλησι.

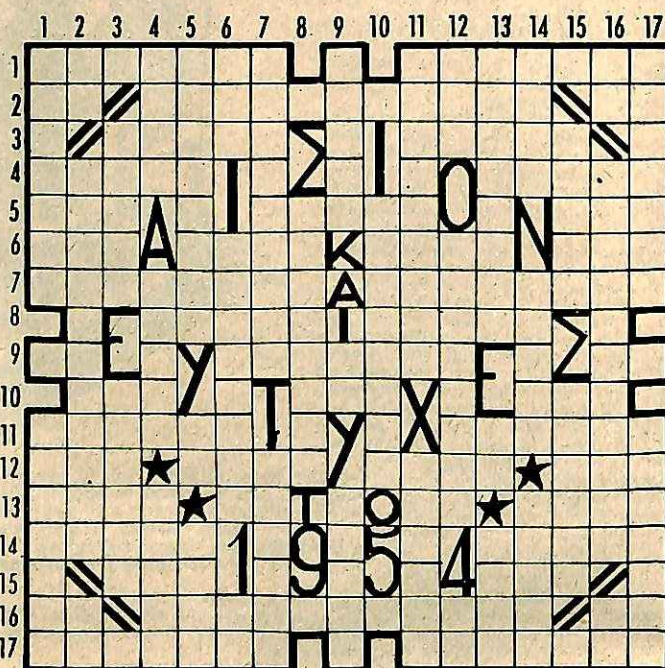
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 466

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Άσματα της εποχής. — Γι' αυτόν η γιορτή είναι διπλή.
- 2 Ο βασιλιάς δεν τα άποχωρι-
ζεται. — Έπικαιρο γλύκισμα.
- 3 Πόλις, πάνω στη σιδηροδρο-
μική γραμμή Αθηνών Θεσ-
σαλονίκης. — Εκεί άναδει-
κνύεται ο νικητής.
- 4 Μεταφορικό μέσον. — Θεός
των Ρωμαίων.

- 5 Λιού... στάρ του Χόλλυ-
γουντ.
- 6 Το δοχείο μέσα στο οποίο
τοποθετούν το νάμα της
θειας Ευχαριστίας. — 35. — Πό-
δοσφαιρικός όρος.
- 7 Χαρακτηρίζει την σμυρναί-
κή προφορά. — Μ' αυτό όε-
νεται τα δεμάτια. — Άρ-
θρο.
- 8 Γέλως που θυμίζει τον Ατ-
τιανό.

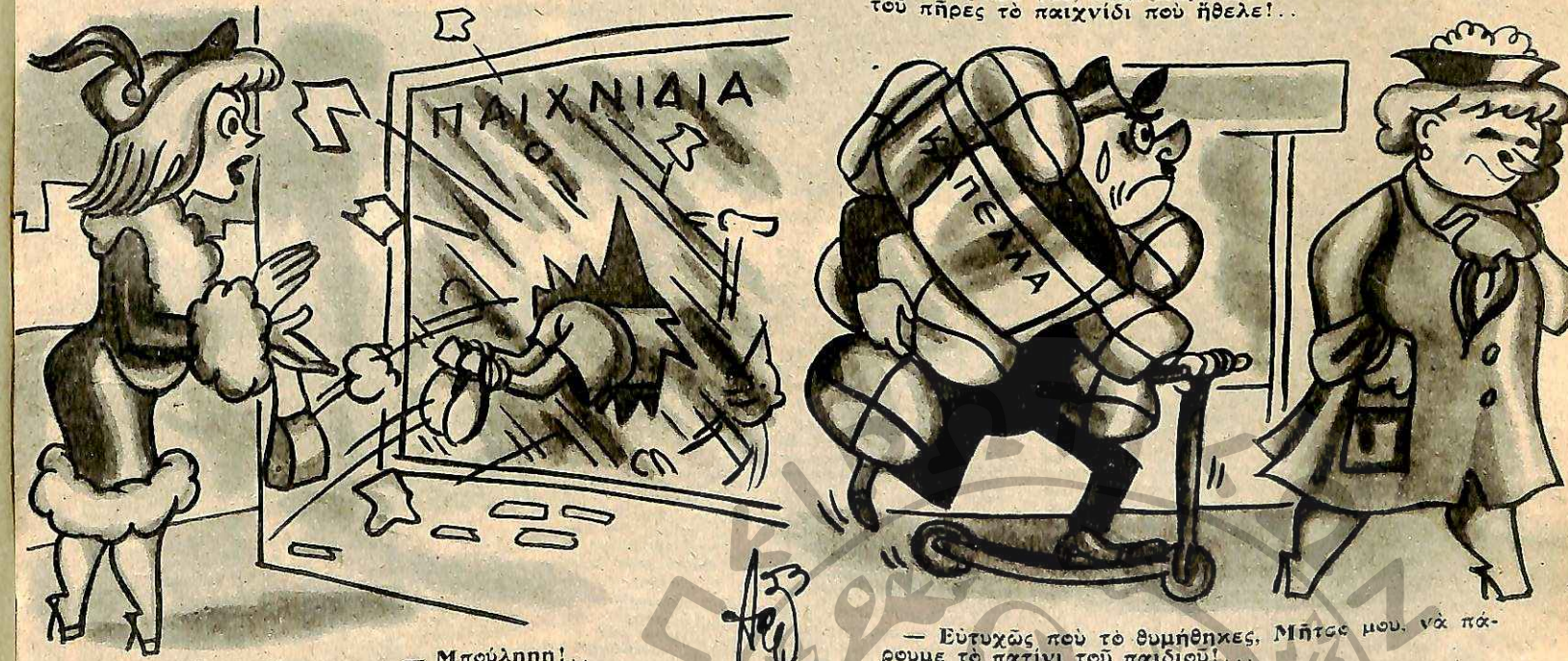

- 5 Αρχικά παλαιού κόμματος.
— Άκριβώς (τουρκ.). — Η
Κορέα χωρίς αρχή και τέ-
λος.
- 6 Πρόσκαλει. — Παράδεισος.
— Άκροκέρδιος. — Της τέντας
των πλοίων. — Κρούει κατά
το ήμισυ.
- 7 Μία των τεσσάρων επάρχιών
της αρχαίας Παλαιστίνης.
— Χτένισμα (καθαρ.).
- 8 Έγραψε το λατινικό άνα-
γνωστικό που χρησιμοποιεί-
ται στα γυμνάσια. — Το λέ-
με δεικνόντας κάποιον.
- 9 Προϊόντα κατοικίδιου ζώου.
— Δεν είναι εύκολόνόητοι.
— Επιδόνημα.
- 10 Παλιό ύπουργείο. — Η ζουγ-
κλα το διπλοσιάζει. — Τέλος
(έν.).
- 11 Αϊθέριο έλαιον που μάς δι-
νουν τα άνθη της πορτοκα-
λιάς. — Υψηροτούς στους
ναούς της αρχαιοτήτος.
- 12 Επώνυμον Γάλλου συγγρα-
φέως. — Ηφαίστειο της Εύ-
ρώπης. — Ηχος (δμη.). —
Σπόρ.
- 13 Άποτελούν το ήμισυ συνό-
λου. — 71. — Άρθρο. —
Αυτός.
- 14 Ποθητή από κάθε άρρωστο.
— Τοπικό επίρρημα.
- 15 Άνεστραμμένο παραπέμ-
πει. — Άναφορική άντωνυ-
μία (α.τ. πληθ.).
- 16 Άπλώνει διαταγή. — Τέτοια
πρέπει να είναι όλα τα παι-
δάκια τις ημέρες αυτές. — Ά-
ριθμός (οπτικώς).
- 17 Εορτάζει το Πάσχα. — Δεν
είναι χριστιανός.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1 Κάθισμα για πολλά άτομα.
— Κυκλοφορεί χωρίς καμμία κι-
νητήριο δύναμι.
- 2 Καλυπτουν το μισό Σιάμ.
— Είναι από πολύτιμο μέταλλο
(πληθ.). — Υποθετικόν.
- 3 Ήταν επί κεφαλής της Ά-
μερικανικής Άποστολής.
— Πλέγμα ταινιών.
- 4 Πλάκα. — Πολλές φορές το

— Κωστάκη, να δής ένα άεροπλανάκι που του
φερε του Άντρίκου η γιαγιά του!...

— Μπράβο σου, Μανώλη! Σε κατάρφερε πάλι και
του πήρες το παιχνίδι που ήθελε!...

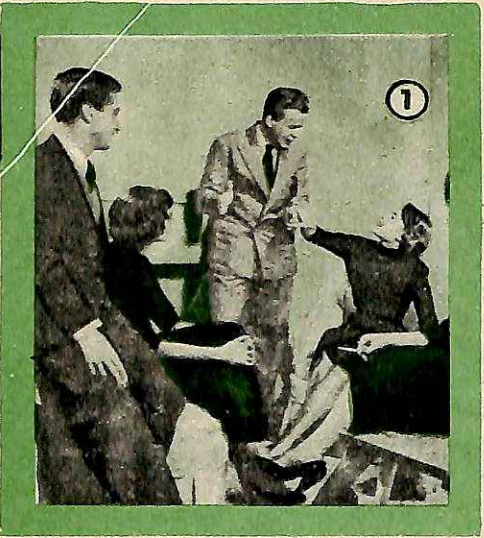
— Μπούληνη!

— Εύτυχώς που το θυμήθηκες, Μήτσος μου, να πά-
ρουμε το πατινι του παιδιού!...

—...Εγώ είμαι ο Λούλης, Άν Βασίλη μου!... Βγñ-

— Σπάω το κεφάλι μου, Νικολάκη, τι παιχνίδι να
πάσουμε του Σάχη μας!...

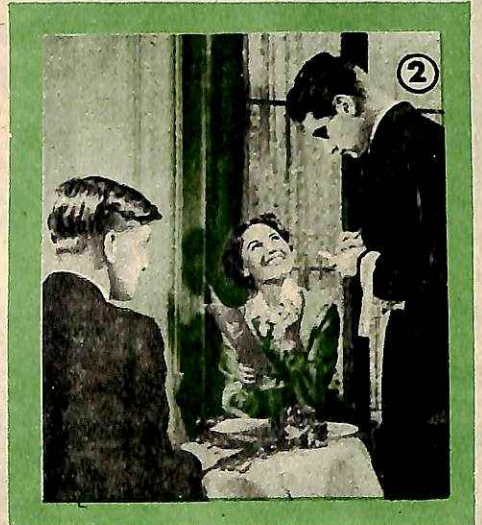

Πού πρέπει να αποφεύγν η κάθε γυναίκα, για να μη χάση τόν έκλεκτό της

ΤΑ ΕΞΗ ΚΡΙΣΙΜΑ ΛΑΘΗ

άξια γενικότερη, που δεν περιορίζεται απλώς στη χώρα, που υπήρξε το αντικείμενο της έρευνής τους.
Ίδου, λοιπόν, ένα προς ένα τα σφάλματα, που πρέπει να αποφεύγετε πάντοτε... σαν το διάβολο:
Πρώτον. — Όταν είσατε μαζί του σ'

Ένα φιλικό σπίνι, σε μία δεξίωσι, σ' ένα πάρτι, κι' αυτός αρχίση να διηγείται μία ιστορία ή ένα ανέκδοτο, μη σπεύδετε να τον διακόψετε (εικ. 1), επειδή έσεις έχετε ξανακούσει αυτή την ιστορία ή επειδή νομίζετε πως θα είναι βαρετή για τους άλλους. Τίποτε δεν θιγεί βαρύτερα τόν ανδρικό του εγωισμό, όσο τó να σας δñ να πεταγώσατε στη μέση όταν μιλάει και να γυρίζετε σε άλλο θέμα την κουβέντα.

Δεύτερον. — "Αν σας καλέση να φάτε μαζί έξω, καλό θα είναι να μην παραγγείλετε τó ακριβώτερο φαγητό, που θα βρήτε στην λίστα του ρεστοράν (εικ. 2), προπάντων, όταν ξέρετε πως ó φίλος σας δεν έχει καμιά τράπεζα στην ιδιοκτησία του. 'Ακόμη κι' αν τó κάνετε αυτό από άπροσεξία, εκείνος θα τó κάνει περσίον για σπάταλη και πολυέσθη γυναίκα — και θα κυττάξη άμείως να βρή μία άλλη φίλη... οικονομικότερη. Ποίος μπορεί δέ να πñ πως δεν θα χεί δίκιο;

Τρίτον. — "Αν έχετε βγή μαζί του έξω και συναντήσετε στο δρόμο μία φίλη σας

ή ένα γνωστό σας ζευγάρι, μπορείτε να είσατε βέβαιη πως τίποτε δεν θα τόν έκνευρίση περισσότερο, όσο ν' αρχίσετε μαζί τους μία άτελειωτή συζήτησι και να τόν αφήσετε να περιμένει (εικ. 4), χωρίς ούτε να τούς τόν συστήσετε. Μην ξεχνάτε πως, αν η φλυαρία είναι έμφυτη στις γυναίκες, έχει και η ανδρική υπομονή τά όριά της! Προσέξτε λοιπόν να μη τά υπερβήτε!

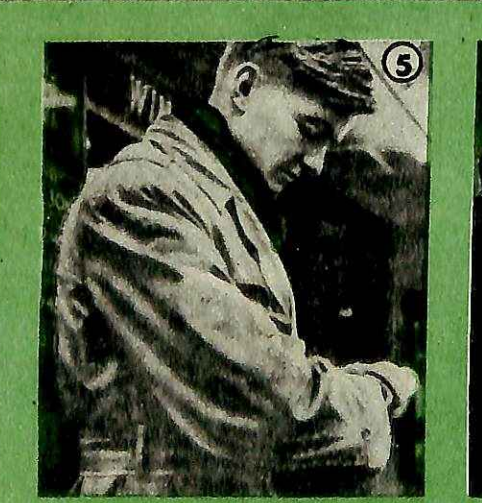
Πέμπτον. — Πολλές γυναίκες έχουν την ιδιοτροπία να άργουν συστηματικά στα ραντεβού τους (εικ. 5), είτε από άμελεια ή κακή συνήθεια, είτε από την πρόθεσι να κάνουν «έκείνον» να τις περιμένει. 'Αι νομίζετε πως αυτό κεντρίζει τó ενδιαφέρον του για σας, κανετε λάθος. Κανείς άνδρας δεν βαρέθηκε ποτέ την γυναίκα, που άγαπούσε, μόνο και μόνο επειδή εκείνη συνήθιζε να είναι ακριβής στα ραντεβού της!

Έκτον. — 'Ακόμη ένας ιδεώδης τρόπος, για να χάσετε οριστικώς τόν έκλεκτό σας, είναι να φλερτάρετε επίμονα μ' έναν άλλο στο πάρτι ή στην φιλική συγκέντρωσι (εικ. 6), που θά έχετε πάει μαζί. Βέβαια, δεν είναι κακό να τó κεντρίζετε κάποτε — κάποτε τη ζή-

λεια. Χρειάζεται όμως, προσοχή, γιατί η ζήλεια είναι επικίνδυνο δηλητήριο! Με τó σταγονόμετρο, συχνά ώφελε! 'Αλλά σε μεγαλύτερες δόσεις, φέρνει πάντα ένα τελείως αντίθετο αποτέλεσμα!

Αυτά είναι τά έξη κρίσιμα λάθη, που πρέπει να προσέχη κάθε γυναίκα. 'Ισως να φαίνονται μικροπράγματα, αλλά πολλές φορές τά μικροπράγματα είναι που παίζουν τόν κυριώτερο ρόλο στη ζωή μας. Φροντίστε, λοιπόν, να τά αποφεύγετε και να είσατε βέβαιη πως δεν χάσατε, από άμελεια και αδεξιότητα, ό,τι με τά γυναίκεα σας όπλα κατακτήσατε!

Παραμονή

Λφυρίχτρες, φούσκες, θόρυβος, όχλοδοή, παιχνίδια παραμονή Πρωτοχρονιάς... τά ίδια και τά ίδια! Κι' όμως είναι τó έθιμο, γλι' ό κι' αγαπημένο, γιατί είναι απ' την παράδοσι τών χρόνων γεμισμένο... Σφυρίχτρες, φούσκες, θόρυβος, όχλοδοή, παιχνίδια και χίλια μικροπράγματα, χίλια φτηνοστολίδια, που ίδια δίνουνε χαρά και στού πλουσίον τó παιδί, μα και στού φουκαρά, γιατί όλα έχουν την ψυχή και την καρδιά την ίδια.

Είκοτες βλέπεις άπειρες. Και άφθονα «ταμπλώ» δραματικά και κωμικά. Τó πρώτο είν' απλό: 'Απ' τόν αρχαίο τόν καιρό, απ' τόν καιρό τού Δία ήτανε πάντα ή ζωή δόγμα και κωμωδία!... 'Ας κάνουμε περίπατο, μαζί, μάλλον... «όμου», γιατί αυτό μου «ταίριασε»... με την όδον 'Ερμού!

«Ένα ζευγάρι, 'Αντράγγινο! Πώς τó καταλαβαίνω; άκούω γκόνια, φυσικά, και με τó πρώτο «μπαινω»: — Μα να μην έχης, βρε, λεφτά, ούτε για μία τσάντα; Κι' αυτός άμείως, έξαλλος, της λέει, όπως πάντα: — Τρείς ώρες κάνω ύπομονη! Τρείς ώρες που με ψήνεις! — Πρέπει παραμονιατικά και βάνουσος να γίνης; Τί τάγεις κάνει τά λεφτά; — Της ρίχνει μία άγρια ματιά: — Τι τάχω κάνει; Τάχασα, χδές βράδυ, στα χαρτιά! Στέκουν στο πεζοδόμιο, σαν σε πεδίο μάχης. — Παραμονή Πρωτοχρονιάς! Πού κακοχρονιάχης!

«Ένα ζευγάρι έρωτικό. Ο Πέτρος και η Λίτσα: — Θες να σου πλώ, αγάπη μου, και άλλη μία (κονκλίτσα; — Μα μούχης πάρει τέσσερις, αγάπη μου χουσή! — Κράτησα την καλύτερη! — Ποιά είν' αυτή, — 'Εσύ!

Χαμογελά αυτή γλυκά, πολν κολακευμένη. Κι' ή άλλη κούκλα... μένει.

«Ένας έργνης! 'Ησυχός! Πώς περπατεί μακάριος! Κανείς δεν τόν άπασχολεί. Γλεντάει τη μοναξιά του! Δώρο ζητάει... τού σκύλλου τού μα και σ' αυτό είν' άρ- (χάριος κι' απολαμβάνει τη ζωή, με δίχως τήν... κυρά του! Στό έαυτό τόν εύχεται «τά χρόνια να είν' αίσια» και μακριά από έρωτες, αλλά και συνοικέσια, τέτοια «δεν τά σηκώνει»,...μα σαν μία μάνα θυμνήθ, τά μάτι του βουρκώνει! Ουμάται την «παραμονή» στο πατρικό του σπίτι, την όμορφη, γλυκεία ζωή, και μέσα στην όχλοδοή απ' τά κλειστά του βλέφαρα τó δάκρυ «σκάει μύτη»...

Και να κι' αυτός που περπατεί, με μία χαρά κρυφή και προσπαθεί με θηλυκά να λάβη... έπαφή. Μέσα στόν κόσμο τόν πολν μεγάλο στριμωξίδι, μα τρώει ξάφρον δυό τσαντιές κι' όλα τού βγαίνουν ξύδι!

Τρία μαγκάκια!... 'Ασκαπα κι' αυτά στο δρόμο πάνε και με τά τσιγαράκια τους τις φούσκες άδες σπάνε, ώσπου δυό νέοι τους βουτάν εύθως απ' τó γιακά. Είν' άστρυφύλακες κι' οι δυό, μα με πολιτικά. 'Αρχίζουν τότε τά παιδιά, την κλαμα, τη μουμουρά κι' άφου τη φωνή την καρπαζά φωνάζει ό ένας: — Βρε χαζά, δεν είμαστε' άστρυφύλακες! Σας κάναμε καζούρα!

Λφυρίχτρες, φούσκες, θόρυβος, όχλοδοή, παιχνίδια, παραμονή Πρωτοχρονιάς, τά ίδια και τά ίδια που έχουν όως πάντοτε χαρές και συγκινήσεις γιατί μαζί τους σέρνουνε χιλιάδες αναμνήσεις...

Επιμονογράφηδες
Μα. Γαδβάνη & Διονυσίου Γ.

ριας. ΟΙ Έλληνες τὸν ληστήσαν σὴν ἀρχή, γιὰτὶ ἦταν σὲ κακὰ χά-
λια. Μὰ δὲν πέρασαν πολλὰς μέρες, ὅταν ἔοικας ἡ ὑπόμειψις! Κάποιοι
διεργηνῆες τοῦ στρατοπέδου εἰδοποιῶν μετ' ὅπως κρατουμένους,
ὅτι ὁ Φίστρας ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι συνεργάτης τῶν Γερμανῶν κ' ὅτι
ἡ ἐπικηρύξει τοῦ ἦταν «παγίδα» γιὰ νὰ τὸν ἐμπιστευθοῦν ὁ κατόδικος.
Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁ προδότης βρόθεκε τελείως ἀπομονωμένος. Αὐ-
τὸν ὅμως τὸν ἔκανε χειρότερο. Ἀρχίως νὰ προδίδῃ τὸν ἑνα καὶ τὸν ἄλλο.
Ἐφεπτε δὴλα σὺν τοῖς νοφερμένοις καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἀποσπᾷ
διὰφορῶς πληρορροίς. Οἱ παλαιότεροι, ὅμως, κατὰκοικοὶ εἰδοποιῶσαν
ἐγκαίρως τοὺς καινούργιους κ' ἐταὶ λάβαναι καὶ αὐτοὶ τὰ μέτρα τοὺς.
Τὸ Φίστρα, λοιπὸν, φοβόντουσαν ὁ τέσσερις συντροφοὶ ποῦ, σὰν νὰ
εἶχε μισητὴ τὴν προτομίαα τῆς ἀποδράσεως τοῦς, τοὺς παρακολού-
θουσε ἀγρυπνία σχεδόν. Ἐνα βράδυ μάλιστα, πλησίασε τὸ Χαράλαμπο
Κωστή καὶ προσπάθει νὰ τοῦ πᾶρη λόγον.

— Ἄν θέλεις νὰ βραπτεύσῃς, ἀνέειπε, βόθησώ ἐγώ, τοῦ εἶπε. Τάχω
καλὰ μετ' ὅσους Γερμανοὺς δεσμοφυλάκας καὶ δὲ βγῆς ἀπαρτῆρτος.

— Ἀφοῦ μπορεῖς νὰ βοηθήσῃς ἐμένα νὰ βραπτεύσω, γιὰτὶ δὲν βρα-
πετεύεις ἐσύ; τὸν ρώτησε ὁ Κωστής.

— Ὁ προδότης δὲν μίλησε, μόνον σηκώθηκε κ' ἔφυγε. Σὲ λίγο ὅμως
ἐξαγυρίσας καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὲ ρώτησε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα γιὰτὶ δὲν φεύγω. Δὲν τοῦ κάνω αὐ-
τόν, γιὰτὶ φοβάμαι. Καὶ οἱ κρατούμενοι καὶ ἀπ' ἐξώ, με θεωροῦν κα-
τάσκοπο τῶν Γερμανῶν. Ἄλλ' ὀρκίζομαι πῶς δὲν εἶμαι! Καταλαβαί-
νεις, λοιπὸν, πῶς ἀν βγῶ ἀπὸ δὴ μέσα, ὅα με σκοτώσας.

Μιλοῦσε μετ' ὅσην πειστικότητά, ποῦ ἀν ἦταν ἄλλος στῆ θέσι τοῦ Κω-

σθή, θά την πάθαινε διαωδότης. Ωστόσο η συνομιλία αυτή του άνοι-
ξεν τα μάτια. Μέχρι εκείνη τη στιγμή αυτός και οι τρεις άνθρωποι του, οι
δεν ήξεραν, με ποιών τρόπο θα μπορούσαν να αποβάσουν από το στρα-
τόπεδο, κι' οι μέρες περνούσαν βαριές, σκοτεινές. Είχε μηή πια ο
παγαμύνης. Δεκέμβρης και τα βουνά είχαν άσπρισει. Την παραμονή
των Χριστουγέννων μαθεύτηκε μια ευχάριστη είδηση. Την Πρωτοχρονιά
οι Γερμανοί, ύστερα από έντολη του Χίτλερ, θ' άφηναν ελεύθερους πολ-
λούς κρατούμενους απ' όλα τα στρατόπεδα της Ελλάδος. Οι Έλληνες
φυλακισμένοι πανηγύρισαν. Σαφνικά όμως κόπηκαν τα φερά τους. Κα-
νείς από το στρατόπεδο της Λάρισας δεν έπρόκειτο ν' αφεθεί. Αντίθετα
ένα σαμποτάζ που έγινε τις μέρες εκείνες σε μία αεροδίοιχτα στο
Κουρνούο, τους έριξε στην απελπισία και στην απόγνωση.

Όλοι τους ήξεραν ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα. Ό θάνατος ήταν
βέβαιος. Στη Λάρισα είχε την έβρα του ο ανώτατος στρατιωτικός δι-
οικητής και αρχηγός του συντάγματος έφδου, ο φοβερός εγκληματίας
Σιομέρης. Οι εκτελέσεις, που είχε διατάξει ως τότε, έπερνούσαν τις
επτάκοσιες. Οι τέσσερις πρόκτορες κατάλαβαν πως αν δεν έπισπεύσαν
την απόβρασή τους, ήταν χαμένοι. Οι Γερμανοί θα τουφέκιζαν το λι-
γότερο εκατό κρατούμενους.

— 'Ακούστε, παύσατε τους εμπεδ. ΟΙ έλληνες μας είναι μία στιγμή χιλιάς νά τί χλντάτωμα. Πρό δλίτω, όπως είδατε, μιλούσα μέ τόν πρόδότη Φίστρα. Μου πρότεινε νά μέ βοηθήσά να... δραστητεύω. Λοιπόν, θα μάς βοηθήσά χωρίς να τό θέλη!...

— Μέ ποιόν τρόπο; ρώτησε ο Λευονίδας Βάρκας.

— 'Ο ακοπέας τού πρόδότη είναι να μάθω άν άνήκω σέ καμμία όργάνωσι. Άν τού πώ, λοιπόν, ότι ανήκουμε καί οι τέσσερις στή συμμαχική άποστολή τού 'Ολύμπου, ασφαλώς θα τό μεταβιβάσει στούς Γερμανούς. Φυσικά όί τελευτάιοι. θα ενδιαφερθούν να μάθουν πώσωτα καί πράγματα. Μέ ποιους δηλαδή ερχόμαστε σ' επαφή καί τί κάνουμε. 'Ετσι θα βοηθήσουν τό Φίστρα να δημιουργήσά καμμία ειλονική απόδρασι. Μα ό λόγος είναι ναί βγώμε από δώ μέσα. Άπό κεί καί πέρα, θα μάς βοηθήσά ο Εφός...

ΟΙ τέσσερις 'Ελληνες έμειναν σύμφωνοι, άφοϋ δέν ήπληξε κανένας άλλος καλύτερος, τρόπος. Ο Χαραλάμπος Κωστής δέν ήχασε καιρό. Την

Ιδια εκείνη μέρα, μόλις είδε το Φίστρα, τὸν πλησίασε. Προσποήθηκε τὸ στοχεωρῶνμένο καὶ μὴ στιγμὴ πού δὲν τοῦς ἔβλεπε κανεὶς, τοῦ ἔκανε νόημα πῶς ἤθελε αὐτὸ πρὸς μὴλησ. Μὰ ὁ προδότης εἶπε δὲν κατάλαβε, εἶπε εἶχε κάτι ἄλλο στὸ μυαλό του, ἀποκαυρύνθηκε. Ὁ Κωστής, πού δὲν τὸν περιέμενε αὐτό, ἀντιστοίχισε. Ὡστόσο, στὸ βραδυνὸ συσσίτιο, βρέθηκαν δίπλα - δίπλα κι ἡ αὐτὴν τὴν φορὰ ὁ "Ἑλληνας ἔαυκε στὸ αὐτὸ του.

— Θέλω νὰ σοὺ μὴλῃσ, Δαμιανέ, τοῦ ψιθύρισε. Προσπαθῶ νὰ σ' ἀνταμώσω καὶ σὺ μὲ ἀποφεύγεις...

— Εἶσαι τεράστιος τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Γιατὶ νὰ σὲ ἀποφύγω; "Ἰσα ἴσα πού σὲ θεωρῶ φίλο μου. Ἀς τραβήξουμε σὲ κείνη τὴ γωνία. Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς προσέξῃ.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ δύο τους, ὁ Κωστής ἀμέσως τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν σύνδεσμος μὲ τὴ Βρετανικὴ Ἀποστολὴ τοῦ Ὀλύμπου, ὅτι ἦταν... Ἀθηναῖος καὶ τέλος, ὅτι τόσο αὐτός, ὅσο καὶ οἱ τρεῖς συντροφοὶ τοῦ ἤθελαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, ἀπαρτιτῶς πρὶν ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιά. Ὁ προδότης τὸν ἀκούει καὶ δὲν πιστεύει στ' αὐτὰ του. Τέτοια εὐτυχία, νὰ παραδώσῃ στούς Γερμανοὺς ἀληθινούς πράκτορες τῶν συμμάχων, δὲν τὴν περιέμενε!

— Γιατὶ ὅταν σοὺ πρότεινα νὰ σὲ βοηθῶω νὰ δραπετεύσῃς, μοῦ μίλησες περιφρονητικῶς; τὸν ρώτησε.

— Γιὰ δύο λόγους: Πρῶτο ὅτι πιστεύα τις διαδόσεις πού λέγονται εἰς βάρος σου. Καὶ δεύτερο, προσπαθοῦσαμε νὰ βροῦμε, ἐγὼ καὶ οἱ συντροφοί μου, ἕναν τρόπο νὰ δραπετεύσουμε μόνοι μας. Ὅταν τοὺς εἶπα ὅμως πῶς μοῦ τὸ πρότεινες εὐ καὶ δὲν δεχτήκα, μόνο πού δὲν πιστάχηκα: στὰ χέρια. Αὐτοὶ σὲ θεωροῦν τιμὴ ἀνθρώπου...

— Καί σύ;
— Έγώ σου ζητώ συγγνώμη. Άλλά ελπίζω να με δικαιολογήσης...
— Συμφωνώ. Γιατί όμως θέλετε να δραστηρευέστε απαραίτητως πριν από την Πρωτοχρονιά;
— Γιατί κάθε ώρα που περνάει κινδυνεύουμε έδώ μέσα. Το σκαμπότισ, που έγινε στο Κουρόνθο, βιά στείλει ασφαλούς πολλούς από μας στο κάτοσπασμα. Κι' ύστερα... ακριβώς την ημέρα της Πρωτοχρονιάς, επρόκειτο να έρθουμε σ' επαφή μ' έναν ανώτερο Άγγλο αξιωματικό, που βρισκόταν στον Όλυμπο...
— Ο προδότης, μ' αγνώστη, που δέν έκανε καμιά προσπάθεια να την κρύψει, άρχισε να του ζητάει πληροφορίες για τον άνυπαρκτο Βρετανό.
— Ο Κωστής, του έλεπε τότε ένα παραμυθί γύρω από το πρόσωπο του Άγγλου αξιωματικού και στο τέλος του έξήγησε πώς ο έρχομός του στην Έλλάδα είχε σκοπό «να προετοιμάσει το έδαφος» για απόδασεις των συμμαχών στην περιοχή της Θεσσαλονίκης.
— Όποτε θαχούμε απόδασεις; τον ρώτησε με χαρά. Ή πληροφορία σου δείξει ολοκληρω θρασυρό! Νά είσαι βέβαιος πώς θα σάς βοηθήσω να δραστηρευέστε, αφού πρόκειται για το καλό της Έλλάδος. Θάρρο μάλιστα κι' εγώ μαζί σας. Θέλω να γνωρίσω από κοντά τον Άγγλο σας...

Πῆραν τὰ περίστροφα τοῦ φίστρα καὶ
τοῦ Γερμανοῦ καὶ τράβηξαν στὸ βά-
θος τοῦ Θεσσαλικοῦ κάμπου...

Ὁ Κωστής καταλάβαινε ἀπὸ ποῦ ξεκινούσε ὅλη ἐκείνη ἡ χαρὰ τὸν προδότην, μὴ συγκράτησε τὰ νεύρα σου, γιὰ νὰ μὴ χαλασθῇ τὸ σκεῖδιόν του. Ὁ Φίστρας τὸ ὑποσχέθηκε πῶς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμήν θά διπλάσουν τοὺς γνωστούς του Γερμανούς γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐφ’ ὧν κατόπιν ὁ προδότης κ’ ὁ Κωστής τράβηξε νὰ βοῇ τους συντρόφους του, ποῦ τοὺς εἶπε τὰ καθέκαστα. Ἡ ἀρχὴ τοῦ σχεδίου τους ἔμπαινε σὲ καλὸ δρόμον. Ἡ ἀλήθεια εἶναι οὐτὶ ἀνησυχοῦσαν, γιατί δὲν ἤξεραν μὲ ποιὸν τρόπο θά ἐνεργοῦσε ὁ Φίστρας καί τί θ’ ἀποφασίζαν οἱ Γερμανοί.

Ἀλλ’ ὁ Φίστρας τὰ εἶχε κανονίσει ὅλα μιὰ χαρὰ. Τὴν ἐπομένη ἀκριβῶς, ἦταν παράμερα τὸν Κωστή καὶ τοῦ εἶπε πῶς οἱ φίλοι του οἱ Γερμανοὶ ᾄδαν συμφωνία νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ βρομπετεύουν, ἂν τοὺς ἐδίωξαν ἀπὸ ἐκάστο χυρσιές λίρες ὁ καθένας. Ὁ Ἑλληνας ἀνάστηκας τοὺς ὥμοιός του.

— Ποὺ νὰ βρούμε τόσα χρήματα ἐδῶ μέσα; τοῦ εἶπε. Ἄν εἰμαστε ἐλευθέρου, θὰ τοὺς δίναμε ὀχι ἐκατὸ, ἀλλὰ διακόσιες λίρες. Οἱ Ἄγγελοὶ δὲν τυγουνουνεύονται σὲ κάτι τέτοια. Δὲν μπορεῖς νὰ ἐγγυηθῇς εἰς γλοι μιά μάς; Μόλις βροθύμε ἔξω, θὰ τοὺς στείλωμε ὅσες λίρες θέλουμ ἐν σένα. Ἄφου εἶνε φίλοι σου, πρέπει νὰ σοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη...

Ὁ προδότης χαμογέλασε.

— Μὴν ἀνησυχήσῃς, θὰ τὸ τακτοποιήσω κ’ αὐτὸν τοῦ ἀπάντησε. Ἔχω τὴν τρόπο νὰ τοὺς κάνω νὰ μὲ πιστώσουν. Ἡ ἀπόβρασί μας θὰ γίνῃ τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονίας...

Ἡ δουλειά, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Φίστρας, ταχτοποιήθηκε γρήγορα. Τὸ πρῶτ’ ἡς παραμονῆς, τοὺς ἔφερε ὁ προδότης τρία πιστόλια, ποὺ τὰ ἔκρυψαν στὴν κελλί τους κάτω ἀπὸ τὸ ἀχυρόσταγμα τους. Πρόσβξαν ὠ-ἐκρυψαν στὴν γεμίτσα κ’ αὐτὸ τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι. Στὸ διάστημα αὐτόσο ὅτι φρουρὰ τοῦ στρατοπέδου ἀρίστη τὴν προετοιμάζει τὴν γιὰ τὸ αὐτό, ἡ φρουρὰ τοῦ στρατοπέδου ἔρχεται παρεῖ ἀδεία, γιὰ νὰ διασκεδά-βράβυ. Ὁ περισσότεροι Γερμανοὶ εἶχαν πάρει ἀδεία, γιὰ νὰ διασκεδά-οἱ σουν ἔξω. Ἦταν ὅλοι τους εὐθυμοί, πράγμα ποὺ συνέβαινε σπάνια. Οἱ κρατουμένοι τοὺς κυτιόσαν με μισὸ μάτι. Ἡ πρωτοχρονία θὰ τοὺς εὐ-

ρisque πάλι μέσα έ κείνα τα φοβερά μπουντρούμια!
 'Ολόκληρη την ήμέρα χιόνισε ακατάπαυστα κι έκανε δυνατό κρύο.
 Οι τέσσερις σύντροφοι περίμεναν ανυπόμονα. 'Επί τέλους, λίγο πριν
 από τα μεσάνυχτα, μπήκε ο Φίλαρς στο καλλάί τους και τους έγινε να
 πάρουν τα πιστόλια τους. Έίχε φέρει μαζί του και δύο δεσμευμέ-
 νους, για κάποιον και για κάποιον, όπως έλεπε. Πρόσθεσε ακόμη πώς
 δύο Γερμανοί υπαλοχαλοί ήταν έτοιμοι να τους βγάλουν από το στρα-
 τώπεδο. 'Ο φρουρός της πύλης θάκανε τα στραβά μάτια και θα τους
 άφηνε να περάσουν.

— Έχετε κανένα γνωστό σας εδώ στη Λάρισα να κρυφτείτε; τους ρώτησε στο τέλος.

— Όχι, ἀποκρίθηκε εκείνοι. Ἀλλά κι ἀν ἀκόμη εἰχαμε, δὲν θα πηγαίναμε ἐκεῖ. Ὅπως σοῦ εἶπαμε, αὐριο βράδυ πρέπει να ιὰ εἰμαστε στη Θεσσαλονίκη, πού θάρρη ὁ Ἀγγλος.

— Οἱ Φίστες τότε εἶπε τότε πὼς οἱ φίλοι του οἱ Γερμανοὶ ἴσως τὸν διέφεταν κανένα... καμὸνι γιὰ να τὸν μεταφέρῃ ὧς ἐκεῖ.

Ἦταν πιά περσινάμε μεσάνυχτα, ὅταν βῆχαν ἀπὸ τὰ κελλιά τους. Ἡ φρουρὰ τοῦ στρατοπέδου ἤουχαζε. Οἱ τέσσερις φίλοι καταλάβαιναν πολὺ καλά πὼς ἡ γερμανικὴ ἀντικατασκοπεία εἶχε κανονίσει τὰ πάντα μιά χαρὰ. Δὲν ἔπρεπε να παρουν εἰδοση ὅλοι οἱ Γερμανοὶ τὴν ἀπόρρητο τους. Μ' ἐκκολὰ, λοιπόν, σὰν νὰ βρισκόντουσαν σπιτι τους, πέρασαν ἀπὸ τὴν πύλη, βοηθούμενοι ὅθην ἀπὸ τοὺς δύο ἀξιωματικούς.

— Οἱ φρουρὰς οὐτε γύρισε να τοὺς κυττάξῃ.

Όταν απομακρυνθήκαν αρκετά από το στρατόπεδο, οι δύο Γερμανοί τους έσφιξαν... ευχαρίδια τα χέρια και τους εύχθηκαν καλή Πρωτοχρονιά και καλή τύχη. "Υστερα έφυγαν. Ο Φίλοπας τους ώθησε σ' ένα στενωπόκακο της Λάριας, όπου τους περίμενε ένα καμινίον. Ο Γερμανός που καθόταν στο τιμόνι, ούτε γύρισε να τους κττάσσει. Ο προδότης μπήκε αμήλιτος μέσα και οι άλλοι κάθισαν δίπλα του. Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Το ταξίδι συνεχίστηκε αιωπλά πολλή ώρα. Μία στιγμή ο Κωστής κττάσε από το παραθυράκι του καμινιού. Ήταν πίσσα σκοτάδι έξω και μόνο το χιόνι στροβιλιζόταν και σκέπαζε τη γη.
— Παλιόκαιρος! έλεε ο Κωστής.

— Πρωτοκρινιά χωρίς χιόνι δεν άζει, του απάντησε ο Παπαγεωργίου κλεινώντας το μάτι στο Βάρκα.
Αυτό ήταν το σύνθημα. Με μία γρήγορη κίνηση, οι άλλοι τράβηξαν τα περιτρώφα τους και τα κόλλησαν στο στήθος του προδότη.
— Ταυμωδία! του είπαν. 'Αρκετά έπαιδες μαζί μας, Δαμιανέ! Πιάσθηκες όμως στην ίδια την παγίδα σου!...
— Είσαστε ήλιιοι! αποκρίθηκε άταράχος ο Φίσιπας. Νομίζετε πως οι ασπίδες των πιστών σας είναι άφραγκες;

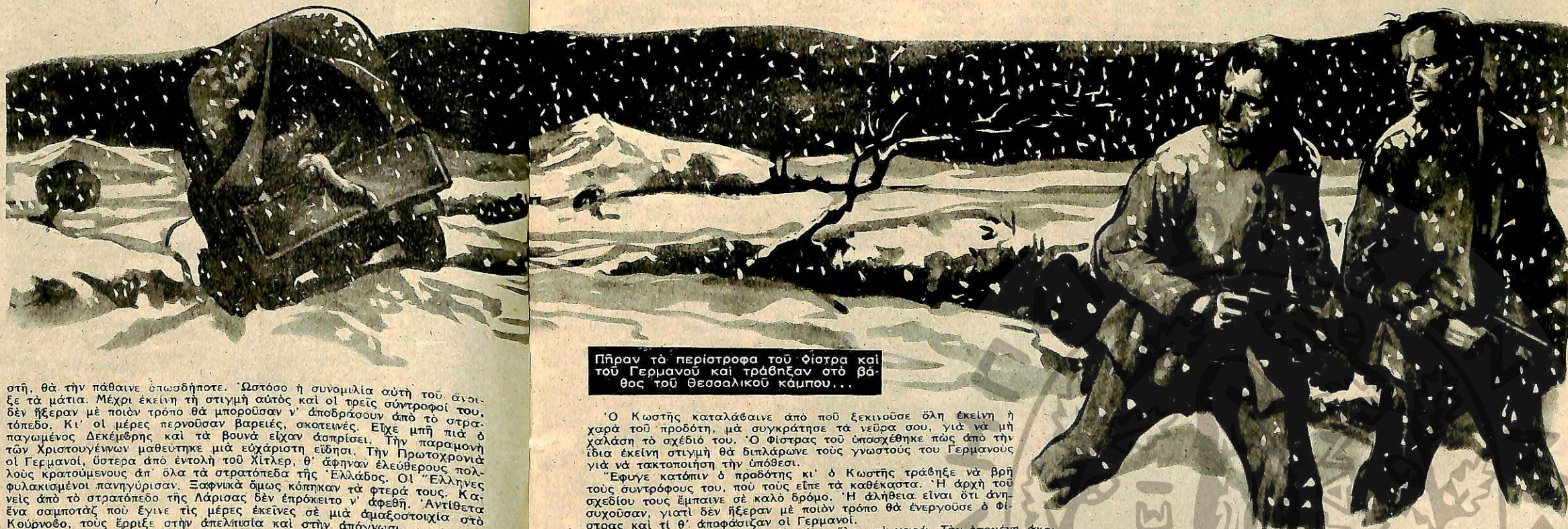
Καὶ τράβηξε τὸ δόκο του περιστροφῶ, χαμογελώντας σαρκαστικά. Ἡ στιγμή ἦταν κρίσιμη. Οἱ τέσσερις σύντροφοι κατάλαβαν πῶς τὴν εἶχαν. Πάθει. Τί θὰ ἔκαναν τώρα πού ὅλες τους τίς ἐλπίδες τίς στήριξαν στὰ πιστόλια τους; Σαφινάκα ἔγινε κάτι πού δὲν τὸ περίμεναν. Μ' ἓνα πῆ

δημα ο Γιάννης Παπαγεωργίου έπρεπε δλόκληρος πάνω στο Φίστρα. Τον άναποδογύρισε πάνω στο καθίσμα του, μά πρόλαξε έκείνος κί άδειασε το πιστόλι του στο στήθος του παλληκαριού, που έπρεπε βογγώντας. Την ίδια στιγμή πυροβόλησε και το Λύρη. Ή σφαίρα τον βρήκε στο στομάχι κί έμεινε όταν τόπο. Μά ο Κωστής δεν έχασε καιρό. Χωρίς να λογαριάζει τη ζωή του, άρπασε τον πρόποτη από το λαϊού. Άρχισε τότε να τον σφύγγει... Το περισπασο τότε έξέφυγε από τα χέρια του Φίστρα. Αυτό περίμενε κί ο Βάρκας. Το πήρε γρήγορα από χάμα, άνοιξε το παραθυράκι—πού βρισκόταν στο πίσω μέρος άκριβώς του οδηγού, που έκλεινε τη στιγμή πατοδός του φρένο και το άδειασε στο στέρνο του. Το καμión προχώρησε λιγο και στάθηκε.

“Όλα τελείωσαν, ψιθώρισε συγχιτημένος ο Κωστής. Είπαμεσθε ελεύθεροι, Λάμπη, μά χάσαμε τους δυο συντρόφους μας...”

Εσκυφών πάνω στους νεκρούς φίλους τους και τους έκλεισαν τα μάτια, κάνοντας το σταυρό τους. “Υότερα πήραν το περισπασο του Φίστρα και του Γερμανού και τράβηξαν στο βάθος του θεσλαϊκού κάπου. Πήγαιναν για την Κατερίνη, όπου ήσανταν σε ποίο σημείο θα συναντούσαν τη συμμαχική άπιστολή του τογμάρχη Γκαμπριέλ Τζώσσον. Μακριά έημερώνε, άγρια και σκοτεινή, η Πρωτοχρονιά του 1944...”

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΑΡ

ΣΑΝ πρόστειο του Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας, το Χόλλυγουντ ημιζέται εκτός των άλλων και για τον πλούτο και τη χλιδή με τα οποία ζουν ευτυχώς οι μισοί σχεδόν κάτοικοί του, οι αστέρες του σινεμά δηλαδή. Αυτό, όμως, δεν εμποδίζει να υπάρχουν στις ακραίες ιδίως συνοικίες της πόλεως και πολλές φτωχές οικογένειες με παιδιά, που ζουν με πολλές στερήσεις κι' έχουν ανάγκη από κάθε είδους υλική ενίσχυση.

Γι' αυτά τα παιδιά, ακριβώς, πολλές φορές το χρόνο οι αστέρες εκπροσωπούν και με διάφορες γιορτές, πάρτυ, χορούς, εράνους και άλλα, έρχονται σε ενίσχυσή τους. Η μεγαλύτερη ωστόσο από τις εκπροσωπούμενες αυτές γίνεται κάθε χρόνο τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς. Ανάμεσα στις στάρ που κινούνται δραστήρια για τον σκοπό αυτόν είναι η Έστερ Ουίλλιαμς.

Η Άνν Μίλλερ πού προσφέρει πάντα αθρόονους μπουχαμάδες στα παιδιά.

σει ότι ένας αρκετά μεγάλος αριθμός φτωχών και όρφανων παιδιών, αγοριών και κοριτσιών μέχρι 8 ετών, εξακολουθούσε να πιστεύει πως ο Άν - Βασίλης έρχεται κάθε χρόνο από τα κεραμίδια και τις ταράτσες και ρίχνει τα δώρα του στα παιδιά από τις καμινάδες των σπιτιών τους. «Να ένας ωραίος τρόπος, σκέφθηκε αμέσως η Άνν, να χαρίσει σε μερικά παιδιά δώρα».

Έπεισέμανε, λοιπόν, μερικά σπιτία και περίμενε να φτάσει η παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Στο διάστημα αυτό αγόρασε πολλά παιχνίδια, ρούχα και γλυκίσματα και έφτιασε τόσα δέματα, όσα ήταν και τα σπιτία που θα έπισκεπτόταν. Και την παραμονή κατά τις 7 το βράδυ, ντυμένη με ένα κοστούμι Άν - Βασίλη, ξεκίνησε για την αποστολή της. Όσο μπορούσε πιο άδεια και άθροβη ανέβαινε από το πίσω μέρος των σπιτιών στα κεραμίδια και τις ταράτσες και έριχνε τα δώρα της για τα παιδιά που κατοικούσαν μέσα σ' αυτά. Έννοείται ότι αυτό το ήξεραν οι γονείς ή οι συγγενείς των παιδιών, που βλέποντας την άλλη μέρα τη χαρά ζωγραφισμένη στα πρόσωπα των μικρών τους, μακάριζαν την ευγενική χειρονομία της στάρ και τους έλεγαν:

— Βλέπετε, πάλι, κι' εφέτος ο καλός Άν - Βασίλης δεν σας ξέχασε!...

Μη νομίζετε τώρα ότι η βοήθεια αυτή, προς τα φτωχά παιδιά, της εκλεκτής χορεύτριας είναι... διαφημιστική. Κάθε άλλο! Αναφέρουμε και το εξής περιστατικό που της συνέβη τότε: Λίγο πριν τελειώσει τη διανομή όλων των δεμάτων με τα δώρα, την διέκρινε πάνω σε μία ταράτσα ντυμένη έτσι παράξενα ένας άτυφώλακας που περιπαλούσε τυχαίως και την πέρασε γιά... φάντασμα!

Έσήμανε αμέσως συναγερμό στην περιφέρεια, και λίγο αργότερα διαπιστώθηκε ότι επρόκειτο απλώς για μία έκκεντρίκη της Άνν Μίλλερ!

Η Σύντ Τσάρλις, πάλι, μη ύστεραντας κι' αυτή σε κοινωνική δράση και πρωτοτυπία, άνοιξε διάπλατες τις πόρτες της πλούσιας βίλλας της, πέρυσι την Πρωτοχρονιά. Όχι, όμως, για να δώσει κα-

Δώρα στα άπορα παιδιά του Χόλλυγουντ

νένα πάρτυ, όπως θα νομίζετε, αλλά για να φιλοξενήσει επί 6 ώρες, με τη βοήθεια του συζύγου της Τόνι Μάρτιν, του γιου της Τόνι και πολυάριθμου υπηρετικού προσωπικού, 100 φτωχά παιδάκια, πολλά από τα οποία ήταν όρφανά.

Στο μεγάλο και πλούσιο, επιπλωμένο σαλόνι της βίλλας περίμενε ένα κατάφορτο από φαγητά και λιχασίες τραπέζι, στολισμένο με λουλούδια, γκι και μικρούς Άν - Βασίληδες. Λίγο μετά το μεσημέρι άρχισαν να φτάνουν με λεωφορεία τα παιδιά, που θα έπαιρναν μέρος στο τραπέζι. Τα υποδέχονταν η ίδια η διάσημη χορεύτρια μαζί με τον άντρα της και τον γιο της. Ύστερα από ένα πλούσιο γεύμα, στο οποίο όρισαν να φάνε με λεωφορεία τα παιδιά και η χαρά, τα παιδιά οδηγήθηκαν σε μία άλλη αίθουσα, όπου παρακολούθησαν ειδική κινηματογραφική παράσταση από κωμωδίες και εκπαιδευτικές ταινίες. Αμέσως μετά παρακολούθησαν μία μικρή παράσταση στην τηλεόραση με πρωταγωνιστές τους γνωστούς από την θόνη κωμικούς Άμπτντ - Κουτέλλο. Αργότερα, όταν τα παιδιά στά πρόσωπα των οποίων έλαμπε η χαρά, έτρεμαζόνταν να γυρίσουν στα σπιτία τους, η Σύντ με τον άντρα της και τον γιο τους τα χαιρετούσαν ένα - ένα και τους έδιναν από ένα μικρό δέμα - δώρο που περιείχε παιχνίδια και γλυκίσματα.

Με τέτοιες συχνές εκδηλώσεις κοινωνικής αλληλεγγύης οι αστέρες του Χόλλυγουντ διατηρούν και αυξανούν τη δημοτικότητα τους στο αμερικανικό κοινό. Και δεν κάνουν διόλου άσχημα. Πρώτα - πρώτα δεν ξεδεύουν παρά πολλά χρήματα, σχετικά με τις μεγάλες μηνιαίες απολαύσεις τους. Έπειτα, με τον τρόπο αυτόν, κερδίζουν την ευγνωμοσύνη στις καρδιές των μικρών παιδιών. Και τέλος κάποιος... θόρυβος θα γίνει γύρω από τα ονόματα των δωρητριών. Το τερπνόν μετά του ωφέλιμου, λοιπόν, είναι η βασική ιδέα που φέλιξ, λοιπόν, είναι η βασική ιδέα που κάνει τους αστέρες να εκδηλώνονται τόσο συχνά σε πράξεις κοινωνικής αλληλεγγύης. Ποιος ξέρει... Γεγονός πάντως παραμένει ότι πολλοί γνωστοί αστέρες του Χόλλυγουντ δείχνουν μεγάλη προθυμία και ευχαρίστηση, όταν τους καλούν να πάρουν μέρος σε μία γιορτή για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

ΖΥΛ ΜΠΕΡΤΩ

©©

Κινηματογραφικές πενιές

* Το «Μονοπτικόν» είναι ένα νέο σύστημα κατασκευής τριδιάστατων φιλμ. Το νέο σύστημα μοιάζει με το «Σινεμά» δεν απαιτεί όμως παρά μία μονάχα ταινία και ένα μηχανήμα προβολής.

* Το Χόλλυγουντ αποφάσισε να μειώσει την παραγωγή του και να βελτιώσει την ποιότητά της. Η «Φόξ» έδηλωσε ότι θα γυρίσει πολύ λίγα αλλά εξαιρετικά έργα. Η «Ισώρνερ» θα γυρίσει 16 μεγάλα φιλμ με τα χρήματα, που σκόπευε να διαθέσει για το γύρισμα 46 ταινιών.

Η Σύντ Τσάρλις μπροστά στο πρωτοχρονιάτικο τραπέζι.

η Άνν Μπλάιθ, η Τζόαν Κράουφορντ με τα 4 θετά παιδιά της, η Μπέττυ Γκρένιπλ, η Ντόροθι Λαμάρ, η Σύντ Τσάρλις, η Άνν Μίλλερ και πολλές άλλες.

Θα σταθούμε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στη φιλανθρωπική δράση των δύο τελευταίων ατόμων στάρ που είναι και χορεύτριες. Είναι και οι δυο παντρεμένες από καιρό. Η Σύντ έχει ένα παιδί, τον Τόνι, 5 ετών, αλλά η Άνν δεν έχει κανένα. Κι' οι δυο τους δε δείχνουν αξιολαύμαστη κοινωνική δράση στον τομέα της ενίσχυσης και περιθάλψης φτωχών και όρφανων παιδιών, ιδίως όρφανων. Άς ρίξουμε μία ματιά στη περυσινή δραστηριότητα που έδειξαν από την οποία μπορούμε να φανταστούμε και την φετινή.

Από ένα γύρο που είχε κάνει πέρυσι η Άνν Μίλλερ στις φτωχικές συνοικίες του Χόλλυγουντ, είχε διαπιστώ-

Η Άννα - Μαρία Φερέρο

Τα νεώτερα των άστρων

Σύντομες ειδήσεις

* Ένας Γάλλος δημοσιογράφος έκανε σε πολλούς γνωστούς αστέρες την ακόλουθη ερώτηση: «Αν ήσαστε ο Άν Βασίλης και είχατε τις μαγικές του ικανότητες, ποιο πρωτοχρονιάτικο δώρο θα κάνατε στην ανθρωπότητα;» Ίδω μερικές από τις απαντήσεις που πήρε:

Μαρτίν Καρόλ: Θα ξανάμαζαινα τον κόσμο ν' αγαπά. Φρανσουάς Άρνουλ: Θα έβαλα τέλος στους πολέμους και θα ξανάδινα το φως στους τυφλούς.

Σεσίλ Ωμπρύ: Θα μονιμοποιούσα το χαμόγελο σε όλα τα πρόσωπα.

Ζάν Πιέρ Ωμόν: Θα χάριζα ένα γούλινο παλτό σε κάθε γυναικα, πολλά παιχνίδια στα παιδιά και ένα αντανάκλιο μπλόκ επιταγών σε όλους τους άνδρες.

Άρλετ Ειρήνη: Λέσλυ Καρόν: Πολλές και χαρούμενες επανόδους του Άν Βασίλη.

Ντανιέλ Νταριέ: Θα πραγματοποιούσα αμέσως όλα τα όνειρα των έρωτων μου.

Κλωντ Ντωφέν: Θα σκούριζα και θα άχρηστευα όλα τα πολεμικά όπλα.

Ντανιέλ Ντελόρμ: Θα χάριζα από ένα ωραίο Χριστουγεννιάτικο δέντρο στα παιδάκια όλου του κόσμου.

Φερνάν Γκραντέ: Θα ξανάδινα την ύγεια σε όλους τους αρρώστους.

Ζουλιέτ Γκρεκό: Άγάπη και χαρά σε όλους. Ζωρζ Γκεταρύ: Ένα μαγικό τραγούδι που θα εξασφάλιζε την ευτυχία σ' όποιον θα το τραγουδούσε.

Πιέρ Λαρκέ: Θα μετέτρεπα σε κήπους για παιδιά τους στρατώνες και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης όλου του κόσμου. Ζάν Μαράλ: Θα έκανα όλες τις γυναίκες όμορφες, τους άνδρες καλούς και τα παιδιά ευτυχισμένα. Θα έκανα επίσης υποχρεωτική την καλλιέργεια λουλουδιών.

Ζωρζ Μαράλ: Θα εξασφάλιζα στον κόσμο εκατό χρόνια ειρήνης.

Κολέτ Μαρσάν: Θα αντι καθιστούσα τους στρατούς όλου του κόσμου με χορευτικά μπάλ-λέτα.

Λουίς Μαριανό: Θα εξασφάλιζα σε όλους μία Πρωτοχρονιά χωρίς ένοιας και ανησυχίες, νια χωρίς ένοιας Τσερίνα.

Λουίς Μίλλερ: Άγαπη και Εύτυχια.

Μισελίν Πρέλ: Ύγεια και χαρά.

Άνρ ντε Βιντάλ: Θα διατηρούσα τις γυναίκες ισοδύναμες με τους άνδρες.

Άννα - Μαρία Φερέρο: Θα έκανα την ανθρωπότητα ευτυχισμένη χαρίζοντάς της σιγουρή ειρήνη.

* Ο Κλάρκ Γκέμπλ έπείσθη αεροπορικά στο Χόλλυγουντ ύστερα από άδεια 19 μηνών. Κατά το διάστημα αυτό γυρίσε τρία φιλμ στην Αφρική, στην Αγγλία και στην Ολλανδία.

* Η Τζίνα Λολομπριγκίτα άπερριψε μία πρόταση να γυρίσει φιλμ στο Χόλλυγουντ. «Είναι κουτό, είπε, να πάω εγώ στο Χόλλυγουντ τη στιγμή που τα πιο λαμπρά άστέρια της Αμερικής έρχονται να γυρίσουν φιλμ στην Ιταλία».

* Ο Άμερικανός παραγωγός Σάμουελ Γκόλντβιν είχε συμφωνήσει με τον γνωστό Άμερικανό αεροπόρο Τσάρλς Λιντμπεργκ να γυρίσει ένα φιλμ βάσει των απομνημονεύματων του τελευταίου. Ο Λιντμπεργκ θα εισέπραττε 300.000 δολάρια. Την τελευταία στιγμή όμως η συμφωνία ναυάγησε γιατί ο διάσημος αεροπόρος ζήτησε και το δικαίωμα ελέγχου και τροποποίησης του σενάριου.

* Ο σουρρεαλιστής ζωγράφος Σαλβατόρ Νταλί θα γυρίσει ένα σουρρεαλιστικό φιλμ με πρωταγωνίστρια την Άννα Μανιάνι. Στο φιλμ αυτό που θα τιτλοφορηθεί «Το σάρκινο καρροτσάκι» η πρωταγωνίστρια είναι έρωτευμένη με έναν καρροτσάκι που έχει όλα τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά και ελαττώματα.

* Σας δίνουμε τώρα τα ονόματα των αστέρων που θα εορτάσουν τα γενέθλιά τους κατά τον προσεχή Ιανουάριο. Το έτος γεννήσεως σας επιτρέπει να μάθετε ποιά επέτειο θα εορτάσει ο καθένας από αυτούς:

Ντάνια Άντριους: 1-1-1911. Ραίη Μίλλαντ: 3-1-1905. Τζέην Γουάιαν: 4-1-1914. Άντα Λουπίν: 4-1-1916. Ζάν Πιέρ Ωμόν: 5-1-1913. Λωρέττα Γιάνγκ: 6-1-1913. Τέρρυ Μούρ: 7-1-1929. Χοσέ Φερέρ: 8-1-1909. Φερνάντο Λάμας: 9-1-1918. Άνν Βερνόν: 9-1-1925. Ραίη Μπόλτσερ: 10-1-1904. Πάλ Χενράιτ: 10-1-1905. Τζούνη Γκάρλαντ: 10-1-1923. Ζωρζ Μαράλ: 10-1-1920. Ντόναλντ Μπάρρυ: 11-1-1912. Ρόμπερτ Στάκ: 13-1-1919. Ουίλλιαμ Μπέντις: 14-1-1906. Ζακελίν Πιερρέ: 15-1-1925. Κάρυ Γκράντ: 18-1-1904. Ντάννυ Κάιπ: 18-1-1913. Άλεξ Νικόλ: 20-1-1919. Πατρίσια Νήλ: 20-1-1926. Πάππερ Λάου: 22-1-1932. Ράντολφ Σκότ: 23-1-1903. Ράντολφ Σκότ: 23-1-1907. Ντάν Ρήντ: 27-1-1921. Λουίσι Μπας: 28-1-1931. Ελκωρ Μάτσιου: 29-1-1915. Τζόν Άιρλαντ: 30-1-1914. Χιού Μάρλοου: 30-1-1914. Ντέιβιντ Γουάιν: 30-1-1916. Μάριο Λάντσα: 31-1-1922. Τζέην Ντρίου: 31-1-1923. Τζέην Σίμμονς: 31-1-1929.

* Η νέα μεγάλη ανακάλυψη του Χόλλυγουντ ονομάζεται Σε-ρ-ν-ορ-θ και είναι χορεύτρια. * Ο Ρομπερτ Μίτσαμ έδηλωσε ότι, εφ' όσον η εταιρεία του δεν ένοει να εκμεταλλευθεί τη φωνή του, μόλις λήξει το συμβόλαιό του θα άφρωσθ άποκλειστικά στο τραγούδι. Όσοι έχουν ακούσει τον Ρόμπερτ να τραγουδά παραδέχονται πως έχει μία πολύ καλή φωνή.

* Ο παραγωγός που ετοιμάζει ένα φιλμ για τη ζωή του Φαρόκ άποφάσισε ν' αναθέσει το ρόλο του άλλοτε βασιλέως στον Πολ Λι-θοποί. * Άλντο. Οάμπριετ. Ρατάρ. * Ο σκηνοθέτης Φαρόκ θα δεχό-έδηλωσε ότι, εφ' όσον η εταιρεία του δεν ένοει να εκμεταλλευθεί τη φωνή του, μόλις λήξει το συμβόλαιό του θα άφρωσθ άποκλειστικά στο τραγούδι. Όσοι έχουν ακούσει τον Ρόμπερτ να τραγουδά παραδέχονται πως έχει μία πολύ καλή φωνή.

* Η Ολίβια ντε Χάβελ-λάντ, η γυναίκα της Βενιαμίν και ο νέος εκλεκτός της καρδιάς της Πιέρ Γκαλάντ έγκαινισαν τη νέα αεροπορική γραμμή που θα συνδέει στο εξής το Παρίσι με το Άλγερι.

* Η Άννα - Μαρία Πιερ-ράντς έλπιζε έφτασε την περασμένη έβδομάδα στο Παρίσι. Θα είναι η πορτεναιρ του Φερνάν-τέλ στο νέο γαλλικό φιλμ «Μαμ-ζέλ Νιτούφ».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Οι άνθρωποι εξετάζουν ανήσυχι τον ουράνο, προσπαθώντας να μαντέψουν την τύχη τους κατά το 1954...

Οι προβλέψεις των άστρων για το 1954

Ποιά θα είναι η επίδραση των ουράνιων φαινομένων στις έρετεινές παγκόσμιες εξελίξεις

«Αν τα άστρα έπηρεάζουν ή όχι τα πεπρωμένα του ανθρώπου, είναι κάτι, για το οποίο ουδέποτε, φυσικά, άσοι είναι από ιδιοσυγκρασίας ορθολογιστές και άσοι από ιδιοσυγκρασίας μυστικοπαθείς πρόκειται να συμφωνήσουν μεταξύ τους. Γεγονός είναι, ωστόσο πως η θεωρία των άστρων έπιδράσει ή γιά να είμαστε ακριβέστεροι, της έπιδράσεως των ουράνιων φαινομένων στις τύχες του ανθρώπινου γένους, έχει άρξήσει τον τελευταίο καιρό να υποστηρίζεται και από σοβαρές επιστημονικές προσωπικότητες, που δεν προέρχονται, βέβαια, από το στρατόπεδο των μυστικοπαθών.

Οι σύγχρονες επιστημονικές θεωρίες τείνουν να έπιβεβαιώσουν την περίφημη φράση του Σαίεπρ, ότι «ο κόσμος είναι ομοίωμα του μυστηρίου». Το μυστήριο αυτό δεν ήρθε άκόμη ή ώρα να το εξηγήσουμε - και ίσως να μην έρθη ποτέ. Άλλα, όμως, εκπληκτικές προφητίες για την άκρίβειά τους, προορρήσεις των άστρονόμων, πείθουν πως το μυστήριο αυτό, των αινιγματικών σχέσεων μεταξύ του Σύμπαντος και των άπειροελαχίστων μορίων, που άποτελούν μέσα σ' αυτό οι άνθρωποι, άλθθινα υπάρχει.

Εφέτος, όπως και κάθε χρόνο, οι έρευνήτες αυτοί του άπείρου, που έγκυπτουν στην μελέτη των ουράνιων φαινομένων γιά να προκαθορίσουν τα όσα πρόκειται να συμβούν, έξεδωσαν την έμπρηγία τους γιά το άμεσο μέλλον. Δεν μένει, παρά να πληροφορηθούμε τις προβλέψεις τους και να περιμένουμε γιά να δούμε, αν οι εχόμενοι μήνες θα τις επαληθεύσουν.

Σε γενικές γραμμές, μπορεί να πη κανείς πως οι προβλέψεις των Ευρωπαίων άστρολόγων γιά το 1954 δεν είναι άπαισιόδοξες. Συνκλίνουν όλες προς την κοινή διαπίστωση, ότι η σχετική ήρεμία, που έχει άποκατασταθθ στην παγκόσμια πολιτική κατάσταση, δεν πρόκειται να διαταραχθ, ότι πόλεμοι άνωσώδητες δεν θα γίνη γματι γιά την άκρίβειά τους, προορρήσεις των άστρονόμων, πείθουν πως το μυστήριο αυτό,

«ΒΑΣΙΛΙΔΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ»
Οι άδαμαντοπόλες των Ήνωμένων Πολιτειών, στην έφετεινή έτησια τους συγκέντρωσι άνακήρυξαν τη γιορτενική στάρ Άρλην Ντάλ «Βασίλισσα των διαμαντιών γιά το 1954». Άνωτέρω, έξέ όνόματος το άσματος του, ένας κοσμηματοπώλης της Νέας Υόρκης παραδίδει στη στάρ το χρυσό μετάλλιο, που της άπενεμήθη και πού έκτός από την τιμή, αντιπροσωπεύει και μία μικρή περιουσία.

των δύο συνασπισμών, κανένα σημαντικό γεγονός δεν θα συγκλονίσει ξέφτος την Ανθρωπότητα.

Για κάθε ήπειρο και χώρα ειδικότερα, οι προβλέψεις των αστρολόγων είναι οι εξής:

Ευρώπη

Το Σιδηρούν Παραπέτασμα θα διατηρηθεί, χωρίς να παρουσιάσει καμμία ρωγμή. Παράλληλα, θα γίνει στενότερη η συνεργασία των δυτικοευρωπαϊκών χωρών μεταξύ τους και με τις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

Στην Γερμανία, δεν θα πραγματοποιηθούν καμμία εξέλιξη οι προσπάθειες για την ένωση της Ανατολικής με την Δυτική. Αντίθετα, θα γίνουν ακόμη βαρύτερες οι διαφορές που τις χωρίζουν.

Στην Αγγλία, το Έργατικό Κόμμα θα καταγάγει σημαντικές νίκες στις αναληρωματικές εκλογές και θα προπαρασκευάσει το έδαφος για να διαδεχθεί τους Συντηρητικούς στην εξουσία. Μία σοβαρή, οικογενειακής φύσεως, κρίσις θα ξεσπάσει στα ανάκτορα του Μπάκιχαμ.

Η Γαλλία θα γνωρίσει δύο νέες κυβερνητικές κρίσεις και μεγάλη κοινωνική και οικονομική αναταραχή, που θα έχουν συνέπεια την νέα πτώση του φράγκου.

Οικονομικές κρίσεις θα ξεσπάσουν ακόμη στην 'Ιταλία και στις Βαλκανικές χώρες, που θα έχουν ως επίκεντρο την δεύτερη και την τρίτη επέτειο μερικη έκλειψι του πλάνου, που θα συμπέσει αντίστοιχα στις 30 'Ιουνίου και στις 25 Δεκεμβρίου.

Εξαιρετικά σκεπτικό εμφανίζεται, τέλος, στην Ρωσία, το άστρο του Μαζένκοφ, για τον οποίο οι αστρολόγοι αμφιβάλλουν, αν θα επιζήσει την 1η 'Ιανουαρίου του 1955!

Ασία

Η περιοχή της Μέσης Ανατολής θα αποτελέσει το 1945, κατά τους αστρολόγους, το νευραλγικότερο σημείο του κόσμου. Για το 'Ισραήλ, για το 'Ιράν και για την Σαουδική Αραβία τα άστρα έγκυμονούν έφετος θύελλες, οι οποίες είναι άγνωστο πού θα οδηγήσουν. Μυστικές συνεννοήσεις θα διεξαχθούν μεταξύ Τουρκίας και Πακιστάν, με αποφασιστικές συνέπειες για την πολιτική διανομή του ασιατικού χώρου.

Στην Κορέα, θα διατηρηθεί μια έπισημη ειρήνη, ενώ στην 'Ινδονησία, στην Μαλαισία και στην 'Ινδονησία προβλέπονται ζωηρές ανωμαλίες, χωρίς όμως αντίκτυπο γενικότερο.

Η 'Ιαπωνία, την οποία οι αστρικές επιδράσεις φαίνεται να εννοούν ιδιαίτερως έφετος, θα συνεχίσει με γοργό ρυθμό την ειρηνική της ανασυγκρότηση, με την προοπτική να ζανγίνει αποφασιστικώς παράγων στην 'Απω Ανατολή.

Αμερική

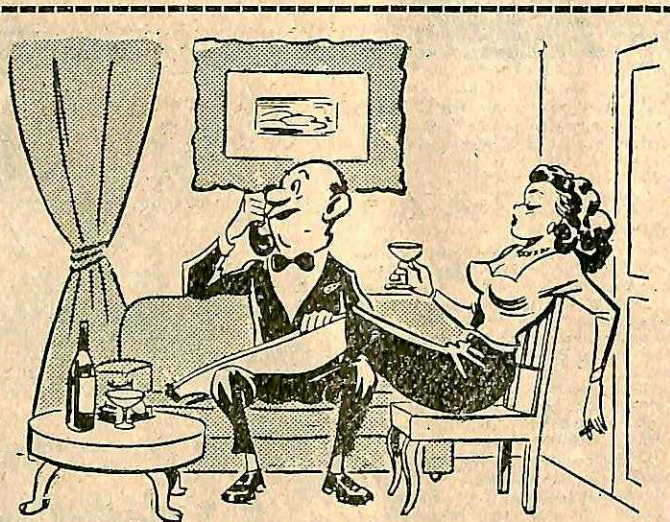
Η άπειλη της μεγάλης οικονομικής κρίσεως δεν θα απομακρυνθεί και έφετος από τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, το πιθανώτερο, όμως, είναι να μην πραγματοποιηθεί πριν από τα μέσα του 1955.

Το πιο ενδιαφέρον είναι μια τοιμηρή πρόβλεψη ενός Γερμανού αστρολόγου, την οποία, όμως, δεν συμμερίζονται οι άλλοι συνάδελφοί του: «Ότι ο Πρόεδρος 'Αϊζενχάουερ δεν θα κατορθώσει να ολοκληρώσει το πολιτικό πρόγραμμά του.

Πολιτικές και κοινωνικές αναταραχές προβλέπονται, έξ άλλου, για ολόκληρη την Νότιο 'Αμερική, με ιδιαίτερα δεικνύται στην Βραζιλία και την Βολιβία.

Αφρική

Ταραχώδες προμηνύεται το 1954 για το Σουδάν, την Ουγκάντα και την Κένυα, όπου οι Μάου-Μάου θα συνεχίσουν και θα έπεκτείνουν την δράση τους.

— Τάμαθες, Ουρανία μου; 'Ο πρώτος πορτοφόλι σου...
για ποδαρικό στο γραφείο, ήταν ο θεός σου ο Παύλος...!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

Επίκαιροι στίχοι

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ

‘Η γιορτή του Νέου Έτους ασφαλώς δεν έχει αξία
ζαν δεν την πλαισιώσει κι' έλαφρά χαρτοπαίξια.
Για το γούρι — επομένως — και του χρόνου το καλό,
στο τραπέζι παίρνεις θέσι κι' αρχινάς κάνα «φιλό»!

Μά, χωρίς να καταλάβεις, το χαρτί σε ξεμυλίζει
κι' έντελώς ασυναίσθητος το «φιλό» σε...ξεφυλίζει!
Σε τινάζει, με δυο λέξεις, και συχνά κι' αναμφισβόως,
στο σπιτάκι σου γυρίζεις του Ζαπτείου...δισκοδόλος!...

Και δεν φτάνει πού σου μένει αδειανό το πορτοφόλι
και κατσούφης το κυτάξεις ή το παίρνεις επί πόγου,
μά κι' οι φίλοι κι' οι γνωστοί σου στο...φιλό σε παίρνουν
(όλοι)

και σου εύχοντ' ολοψύχως και σου λένε: «Και το...
(χρόνου)»!

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑ'ΙΛΛΑ

Το «μικτό» το παίγνιόν μας, ή κοινώς ή «ποικιλία»,
τελικώς απηγορεύθη από την Εισαγγελία!
Και μικτά παίγνια, όστις συλλαβίζεται να παίξει
θα πηγαίνει για το Τμήμα, σηκωτός με το...τραπέζι!

Οι «γκανιότες» και οι μάρκες συνεπάγονται κυρώσεις,
τις οποίες, χαρτοπαίκτη, για καλά θα τις πληρώσεις.
Συνεπώς, μπορείς να νιώσεις και να πής ανυπερβέτως,
ότι ή μάρκα θεωρείται «μάρκα υ' έκαψες» έφετος!

ΝΕΑ ΒΑΣΑΝΑ

Θά συνέλθουνε και πάλι, συμπολιτά αγαπητέ,
οι γνωστοί και φημισμένοι της 'Αθήνας κομμωταί
προκειμένου να μιλήσουν για σωρεία ζητημάτων
και ιδέες ν' ανταλλάξουν περί νέων χτενισμάτων!

Έτσι, σύντομα, θα δούμε νέες μόδες να φουρνίζουν,
τα κεφάλια των θηλέων μ' άλλες λόξες να γαρνίζουν,
και κομμώσεις, εν δόλῳ, να λανθάρουν παλαβάς,
πού θα είναι οι πιο πολλές τους «τά...μαλλιά σου να τρα-
(δάς)»!

ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ

Το περπάτημα Μονρόε έχει γίνει πια της μόδας
κι' είν' αμέτροτες εκείνες πού την παίρνουν κατά...πόδας,
πού την τρώνε με τα μάτια, για να δούν τα βήματά της
κι' ακριβώς να ξεσηκώσουν τα σκερτολογισμάτά της!

Κάθε λεπτομέρεια της πολεμάνε ν' αποκτήσουν
κι' έχουν πάθει τέτοιο «φώνιο» με το βάδισμά της, ώστε
φίλτατοι μόν αναγνώσταί,
αν στραβοπατήσει εκείνη, όλες θα στραβοπατήσουν!...

ΜΠΑΚΙΡΕΣ

Μ' όλη την ακριβεία της και παρ' όλη της την κρίσι,
στα παλιά κι' όρατα χρόνια, ή φυλή μας θα γυρίσει
επειδή, εντός όλῳ, καταρχομένη γενικά
τα μεγάλα τα ποσά μας κι' όλα τα μηδενικά!

Με δεκάρες και πεντάρες μακιονίες θα γυρνάμε
και νικελίνα νοσάρια, «ντρούγκου-ντρού» θα κουνάμε!
Έτσι δίχως αντίρρησης και το πιο μικρό παιδάκι
θα σου δείχνει πλέον ότι τό...βροντά το παραδάκι...
Και θά λη ό κάθε μάγκας: «Έ, οέ κόσμε, μεγαλείο,
είναι το θυλάκιόν σου του Λαυρίου... μεταλλείο!».

‘Η «βασίλισσα ΤΟΥ ΠΑΓΩΤΟΥ»

Πώς πλούτισε ένας έξυπνος
‘Αμερικανός

Θά έχετε βέβαια ακούσει τη φράση: «Αυτός, μάτια μου, πνίγεται σ' ένα ποτήρι νερό!» Έ, λοιπόν, δεν πρέπει να πνίγεστε, αγαπητοί μου, σ' ένα ποτήρι νερό, γιατί πιθανόν ένα τέτοιο ποτήρι να σας φέρει μια μέρα την τυχ κωντά σας και να γίνετε, ξαφνικά, δίκως και σεις ό ίδιος να το καταλάβετε, πάλμπλουτος! Αυτό έγινε και με τον Τόμ Κάρβελ από το Τέξας, που βρήκε την τυχ του, όχι σ' ένα ποτήρι νερό, αλλά σε κάτι παραπλήσιο: σ' ένα χωνί παγωτού!

‘Ας ρίξει να διηγηθούμε τη σύντομη ιστορία του.

Διάφορες επιχειρήσεις, που δεν πηγαίναν διόλου καλά είν, μαν φέρει τον Τόμ Κάρβελ σε μια τέτοια νευρική διέγερση, πού οι γιατροί του τον συμβούλευσαν να πάη λίγο καιρό να ξεκουραστή στην εξοχή. ‘Ό-στός, του ήρθε ή ιδέα να φτιάξει ό ίδιος ένα καρροτσάκι για παγωτά, πού το συνέδεσε στο αυτοκίνητό του. Το μικρό αυτό έμπριο του επέτρεψε να κερδίει χρήματα και ν' αναπνέει συγχρόνως τον αέρα της εξοχής.

Μία μέρα όμως άκουσε, ξαφνικά, ένα πολν γνωστό θόρυβο: κάποιο λαοτικό του αυτοκινήτου του έσκασε κι' ό Τόμ, θέλοντας και μη, αναγκάστηκε να σταματήσει κοντά σ' ένα μπακάλικο, πού βρισκόταν σ' ένα πολυούκναστο δημόσιο δρόμο. Μόλις όμως άκούμπρε σε μία γωνία το καρροτσάκι του, ένα πλήθος από διαβάτες τον πολυόρκησε για ν' αγορά-σπ τα παγωτά του.

‘Από εκείνη την ήμερα, δεν έγκατέλειπε τη γωνία του και τον πρώτο χρόνο ό τζιρός της επιχειρήσεώς του έφτασε περί-που τις τρεις χιλιάδες δολ-λάρια.

Τόν επόμενο χρόνο, ό Τόμ Κάρβελ νοίκιασε τη γωνία έκεινη του δρόμου και τακτοποίησε τις εγκαταστάσεις του ανάμεσα στα δέντρα, ώστε ή επιχειρήσις του νάχη περισσό-τερο αέρα. Τα βράδια φωτιζόταν απ' το ηλεκτρικό ρεύ-μα του γείτονά του. Σαν κα-λός έμπροος, επέτρεπε ευγε-νικά στους διαφόρους σωφέρ να στέκννται με τ' αμάξια τους κοντά στο «πεζοδρόμιο» του. Φυσικά, υποχρεώμενοι στον Τόμ, οι σωφέρ αγοράζαν τα χω-νία του με το παγωτό σά να ήθελαν να του εκδηλώσουν μ' αυτόν τον τρόπο τις ευχαρι-στιές τους, γεγονός πού δι-πλάσιασε τα κέρδη του.

Έφτασε έτσι το τρίτο καλο-καίρι. Τότε ό Τόμ αγόρασε το μπακάλικο, το άνανέωσε, προ-μθεύτηκε κι' ένα μηχανήμα «εύκαιρίας» για να φτιάχνη ό ίδιος το παγωτό και προσέλα-θε ώραία και χαριτωμένα κο-ρίτσια για πωλήτριες.

‘Επειτα από λίγο καιρό, ό Τόμ Κάρβελ επένωσε μονά-χος του ένα μηχανήμα πού έ-φτιαχνε 700 χωνία παγωτού τη ώρα! Και το βάφτισε: «‘Η βα-σίλισσα του Παγωτού». Τόν πρώτο χρόνο, δηλαδή το 1947, πούλησε 71 «βασίλισσες», δη-λαδή μηχανήματα, προς τρεις χιλιάδες δολάρια το καθένα!

‘Αργότερα ό Κάρβελ άπο-φάσισε να ιδρύση υποκαταστή-ματα, επιθλέποντας ό ίδιος την οικονομική τους διαχείριση. Μ' αυτόν τον τρόπο κάθε υποκα-τάστημα πραγματοποιεί περί-που το χρόνο έναν κύκλο έρ-γασίων πού κυμαίνεται από 40 ως 80 χιλιάδες δολάρια!

‘Η επιχειρήσις αυτή είναι ά-πό τις καλύτερες, όταν σκε-φθ κανείς πως τα παγωτά που-λιούνται μόνο τέσσερις μήνες το χρόνο!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

27^{ον} — Γιατί... Κι' άλλη φορά τοιμήσατε να μπήτε στο δωμά-τιο της κόρης μου... Δεν καταλα-βαίνετε, λοιπόν, πως αυτές οι έπισκέψεις δεν μ' ευχαριστούν;

‘Ο Βέμπο καθύσε σε μία πολυθρόνα. Εί-χε ταραχθεί, ξαναδβλέποντας την Μπιάνκα έπειτα από τόνον καιρό. ‘Αλλά τώρα ήταν ήρεμος.

— Κυρία, είπε με παγερό ύφος, βλέπω ότι είναι ανάγκη να ξεκαθαρίσουμε μία για πάντα μερικά ζητήματα. Κι' άφου το θέλετε, θά το κάμουμε άμέσως τώρα... ‘Α-κούστε με λοιπόν...

‘Η άπειλη

‘Ο Βέμπο είχε μείνει σάν κεραυνόπλη-κτος, όταν άκουσε τόν Σαντρίγκο να του ζητάη να εύλογήσει το γάμο του με την Μπιάνκα.

‘Επειτα, όταν ήρέμισε κάπως, έτρεξε στο μέγαρο της ‘Ιμπερία χωρίς να ξέρη τί έπρόκειτο να κάμη ή να πη.

‘Από τη στιγμή, όμως, πού είδε την Μπιάνκα μπροστά του, ή ταραχή πού έ-νοιωσε εξαφανίστηκε.

Δεν χρειάστηκε παρά μερικά δευτερόλε-πτα μόνον, για να πάρη την απόφασή του. «‘Οχι! σκέφτηκε. Αυτό το θείο πλάσμα δεν μπορεί ποτέ να γίνη σύζυγος ενός λη-στή. Για τίποτα στον κόσμο δεν θά την ά-φίσω να φύγη από τα χέρια μου!»

‘Ανάγκη, θά αιματοκυλήσω τη Βενετία και θά πατήσω πάνω σε σωρούς από πτώμα-τα, για να μπορέσω να την κάμω δική μου». ‘Αλλά γιατί τάχα θάπρεπε ν' άνησυχή και να υποφέρει; ‘Η ‘Ιμπερία δεν μπορού-σε να του άρνηθ ή τίποτε. Είχε ένα άλάν-εστο μέσον για να την κάμη να ύποτα-χθ ή στις θηλές του. ‘Όσο για τόν Σαν-τρίγκο, ήταν πολν εύκολο να τόν βγάλη από τη μέση. ‘Αρκεί να ψιθύριζε μερικές λέξεις σε κατοίον από τούς ανθρώπους του...

‘Αυτές οι σκέψεις τόν έκαμαν να ήρεμή-ση όλοτελα. Και γι' αυτό προτίμησε να έχη μία όριστική έξηγησι με την ‘Ιμπερία. ‘Η έταιρία τόν κύνταζε τώρα με άπορία και φόβο μαζί.

Δεν μπορούσε ν' αμφιβάλη, ότι ό άνθρω-πος πού βρισκόταν μπροστά της, ήταν ό Βέμπο, ένας Βέμπο με σάρκα και όστά κι' όχι ένα φάντασμα πού είχε βγη από τόν τάφο του.

‘Ο Ρολάνδος της είχε πη, λοιπόν, ψέμ-ματα: ‘Αλλά τότε ήταν λιγώτερο τρομερός από ό,τι είχε φαντασθ.

— Σας είχαν χτυπήσει; τόν ρώτησε χω-ρίς ν' άπαντήση στα τελευταία λόγια του.

— ‘Εμένα κυρία; είπε ό καρδινάλιος. Καθόλου... Νομίζετε, λοιπόν, πως είναι τό-σο εύκολο σ' έναν άνθρωπο να με χτυ-πήσει;

— ‘Αλλά γιατί λείψατε τόνον καιρό; — Είχα πάει ταξίδι, κυρία... ‘Αλλά δεν άπομακρύνθηκα πολν από τη Βενετία...

— Πώς;... Δεν τραυματισθήκατε, λοι-πόν, το βράδυ πού προσπαθήσατε να κλέ-ψετε την κόρη μου;... Δεν είναι αλήθεια πώς ό Ρολάνδος Κανδιάνο πήρε από τα χέρια σας την Μπιάνκα;

— Ποιός σας άφηγήθηκε αυτό το ώραίο παραμύθι, κυρία;

— ‘Ο ίδιος ό Ρολάνδος Κανδιάνο!

— Και σε σας, λοιπόν, έκαμε την έμ-φάνισή του! είπε με υπόκωφη φωνή ό Βέμπο.

— Από τα λόγια σας καταλαβαίνω πως και σεις τόν είδατε! φώναξε ή ‘Ιμπε-ρία.

— Ναί, τόν είδα, ώμολόγησε ό Βέμπο. Και μπορώ να σας πώ, ότι ή ζωή μας βρίσκεται σε κίνδυνο.

— Το ξέρω, είπε ή ‘Ιμπερία άνατρι-χιάζοντας.

— Περισσότερο από κάθε άλλη φορά, πρέπει να άγρυπνούμε και να είμαστε έ-

νομένοι μεταξύ μας, συνέχισε ό Βέμπο. Του ξέφυγα αυτή τη φορά, γιατί με προ-στάτευσε ό σούρανος. ‘Αλλ, αυτό δεν ση-μαίνει πως θά μπορέσω να γλυτώσω και δεύτερη... Για μένα, για τόν Φόσκαρι, για τόν ‘Ατιέρι, ή πάλι είναι ίσως εύκολη. Είμαστε άντρες κι' ό Ρολάνδος Κανδιάνο είναι κι' αυτός όπως όλοι οι άλλοι κι' όχι ήμίθεος, όπως θέλουν να τόν παραστήσουν. ‘Αλλά, σας, κυρία, πού είσατε γυναίκα, ποιός θά σας προστατεύει;... Το καθήκον αυτό άνήκει σε μάς, σε μένα κυρίως...

Φανταζόταν πως θά την τρομοκρατούσε με τα λόγια του. ‘Αλλ, ή ‘Ιμπερία δεν έ-δειξε πως ταραχτήκε. ‘Οχι, δεν ήταν μόνη, όπως νόμιζε ό Βέμπο. Είχε έναν ισχυρό προστατή. Κι' αυτός ήταν ό Σαντρίγκο.

‘Ο Βέμπο βρήκε πολν παράξενη την ή-ρεμία της. Κι' αλλάζοντας άμέσως τακτι-κή, της είπε:

— Όλα, άλλωστε, σας υποχρεώνουν να παραμείνετε πιστή σύμμοχος;

— Είμαι άποφασισμένη γι' αυτό, άπάν-τησε ψυχρά ή ‘Ιμπερία.

‘Ο Βέμπο έτοιμάστηκε για την τελική έπίθεση.

— ‘Αγνοείτε ίσως, κυρία, είπε, τί εί-μαι ικανός να κάμω, αν κάποτε γινόμα-στε έχθροί...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πρωτοχρονιά

«‘Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά», κάθε παιδί στη γειτονιά, τα κάλαντα νά λείει. Κι' ευχή μας δίνει το παιδί, για ευτυχία και χλιδή και πλούσια έλπί!

Παρ' όλ' αυτά δεν συμμαζέ-καί τη ζωή μου γρουσουζέ-με τα καμώματά σου, γιατί μου θέλεις «ρεβεγιόν» και όλα τα λογίων-λογίων, γλεντοκοπήματα σου!

Γι' αυτό, Φροσάκι σου δηλώ-βαλε στη μάπα σου μυαλό, με τόν καινούργιο χρόνο, γιατί τα πάντα, δυστυχώς,

σου τα μαζεύω συνε-και σου τα... συνκεν- (τρώνω!

Βάλε, τουτέστιν, ρε Φροσά, λίγο νεράκι στο κρασί και για το μέλλον (γνώισαου,

γιατί αλλοίως, όμορφο- (νιά,

θα φας με την Πρωτο- (χρονιά,

το ξύλο της... χρονι- (ας σου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— ‘Αν θέλω να δώσης την κόρη σου στον Σαντρίγκο, της είπε. ‘Η Μπιάνκα είναι δική μου!

‘Η ‘Ιμπερία έκρυψε το πρόσωπο με τα χέρια της και έξασπασε με λυγμούς.

‘Όταν ξανασήκωσε το κεφάλι της, ό Βέμπο είχε εξαφανισθ.

‘Ο παμμόνηρος κληρικός είχε κάμει τη σκέψη πως θά ήταν καλύτερο να την άφήση στην άγώνια και στην άπόγνωση, όπου την είχαν ρίξει τα λόγια του. ‘Επειτα από τρεις ήμερες θά ξαναγύριζε. Κι' ήταν βέβαιος ότι ή ‘Ιμπε-ρία θά συνηκολογούσε τότε χωρίς όρους μαζί του.

Βγαίνοντας από το μικρό σαλόνι, ό Βέμπο είχε την πρόθεσι να φύγη από το μέγαρο της ‘Ιμπερία. ‘Αλλά, καθώς διέσχι-ζε ένα διάδρομο, είδε στην αντίθετη άκρη, τόν Σαντρίγκο πού έμπαινε στο διαμέρισμα της έταίρας.

‘Ο Βέμπο δεν έχασε ούτε στιγμή. ‘Ε-βγαλε άμέσως ένα δελουδίνο σακκουλάκι πού κρεμόταν από τη ζώνη του, μέτρησε έ-

— Γιατί να γίνουμε έχθροί; ψιθύρισε ή ‘Ιμπερία.

— ‘Ο Θεός να μην το δώση, κυρία. ‘Αλλ' αν τυχόν οι περιστάσεις μ' ανάγκαζαν να σας θεωρήσω σάν έχθρά μου, θάπαιρνα ά-μέσως μερικά μέτρα άμυνας, πού νομίζω πως είναι καλό να σας έκθέσω.

— Σας άκούω, είπε ή ‘Ιμπερία, πού είχε χάσει το χρώμα της.

— ‘Η πρώτη μου φροντίδα, συνέχισε ό Βέμπο, θάταν να ρίξω μέσα στο στόμα του λιονταριού του ‘Αγίου Μάρκου μία καταγ-γελία, πού την έχω έτοιμάσει από καιρό και πού την κρατάω πάντα πάνω μου. Ξέ-ρω άπ' έξω το περιεχόμενό της και θά σας το πώ άμέσως. Σας προειδοποιώ, έξ άλλου, ότι, στην περίπτωση πού θά λείψω πάνω ά-πό ένα μήνα, ένας φίλος μου, θά ρίξη μία παρόμοια καταγγελία. Όπως βλέπετε, τά έχω όλα προβλέπει. Και τώρα πρέπει να ξε-ρετε, κυρία, ότι οι Κανδιάνο είχαν και έ-χουν φίλους στο Συμβούλιο τών Δέκα. Θά σας υπενθυμίσω ακόμη ότι κι' ό γέρο Καν-διάνο καταδικάστηκε έκείνη τη νύχτα. Αυτό έγινε γιατί άποδείχτηκε πως ό Ρολάνδος είχε δολοφονήσει τόν Νταβίλα. Και τώρα ά-κούστε την καταγγελία μου. Είναι όλιγόλο-γη και μετρημένη: «‘Ο υπογεγραμμένος έ-χει να κάμη γνωστό στο σεβάσμιο και παν-τοδύναμο Συμβούλιο τών Δέκα ότι πλανή-θηκε στην κρίσι του κατ' ή τη νύχτα της όης ‘Ιουνίου του έτους 1509. ‘Ο δολοφόνος τού ευγενούς Νταβίλα δεν ήταν ό Ρολάνδος Καν-διάνο. Τόν πολνύκλαστο συνάδελφό σας τόν δολοφόνησε μία γυναίκα, πού λέγεται ‘Ι-μπερία, και πού μένει στη Βενετία, στο ιδιόκτητο μέγαρό της πού βρίσκεται στο Μεγάλο Κανάλη».

‘Ο Βέμπο σπασσε μερικές στιγμές. — Τελειώνω, είπε έπειτα. Την καταγγε-λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

— Όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο, λία αυτή την έχω υπογράψει με το χέρι μου. ‘Όταν κληθώ στο δικαστήριο, θά την ύποστηρίξω μ' όλο το κύρος πού μου δίνει ή εκκλησιαστική ιδιότης μου. Είσατε άρ-κετά έξυπνη, κυρία, για να καταλάβετε τις μοιραίες συνέπειες αυτής της καταγγελίας.

‘Η ‘Ιμπερία έτρεμε. Τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους.

των, πυροβόλησε πρώτα με το ένα πιστόλι κι' έπειτα με το άλλο.

Ένας τρίτος πυροβολισμός άκούστηκε έπειτα από μια στιγμή.

Ο Ίωάννης των Μεδίκων κυλίστηκε άμέσως από το αλογό του.

Ο Ρολάνδος πέταξε το πιστόλι του, που κάπνιζε ακόμη κι' έτρεξε προς τόν πληγωμένο.

Ο Μεγάλος Διάβολος είχε τα μάτια του κλειστά. Ήταν πεσμένος ανάσκελα κι' είχε σταυρώσει τα χέρια πάνω στο στήθος του.

Ο Ρολάνδος γονάτισε κι' έβαλε το χέρι στην καρδιά του.

— Ζή ακόμη, ψιθύρισε. 'Αλλ' έπειτα από λίγο, δεν θα βρίσκεται ανάμεσα στους ζωντανούς.

Έκείνη τη στιγμή, ο Μέδικος μισάνοιξε τα μάτια του.

— Μπορώ να κάω τίποτε για σ'ας; τόν ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Πήγαινε στο διάβολο! μούγγρισε ο έτοιμοθάνατος.

— Μέδικε, είπε ο Ρολάνδος, μ' έκαμες έχθρό σου, ενώ ήρθα έντιμα να σου προσφέρω τη φιλία μου. Σου πρότεινα να διαλέξεις ανάμεσα στο έγκλημα και στη δικαιοσύνη. Προτίμησες το πρώτο. Και τότε σ'ε καταδίκασα, Ίωάννη Μεδίκε. Έτσι θα χτυπηθούν όλοι οι φίλοι των έχθρών μου!

— Και τί θα κάμης στους έχθρους σου; ρώτησε με υπόκωφη φωνή ο Μεγάλος Διάβολος.

Ο Ρολάνδος χαμογέλασε. Το χαμόγελό του είχε κάτι το τρομαχτικό.

— Τους έχθρους μου δεν θέλω να τους χτυπήσω, απάντησε.

Για μερικές στιγμές, δεν μίλησαν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος.

— Μέδικε, είπε έπειτα ο Ρολάνδος, σ'ε χτύπησα χωρίς μίσος. Το μόνο που έκαμα, ήταν ότι παραμέρισα ένα εμπόδιο. Γι' αυτό, σου απευθύνω και πάλι την ερώτησή μου: Μπορώ να κάω κάτι για σ'ένα; Ότι κι' αν μου ζητήσης, σου όρκίζομαι πως θα το έκτελέσω πιστά.

Ο Μεγάλος Διάβολος τόν κύτταξε με τα μάτια του, που είχαν αρχίσει κιόλας να γίνονται θολά. Γέλασε κατόπιν μ' ένα αργίο γέλιο κι' έσφιξε τις γροθιές του, σαν νάθελε να χυμώσει πάνω στον αντίπαλό του...

— Άλλά, ξαφνικά, τα χέρια του ξανάπεσαν άτονα πάνω στο χώμα και τα βλέφαρά του έμειναν ακίνητα...

Ο Ρολάνδος σηκώθηκε τότε κι' απομακρύνθηκε, χωρίς να γυρίση το κεφάλι του. Έπειτα από λίγο, χάθηκε ανάμεσα στα πυκνά δέντρα του δάσους.

Ο Μεγάλος Διάβολος, ώστόσο, δεν είχε πεθάνει.

Μερικοί στρατιώτες του Γκοβέρνολο είχαν παρακολουθήσει πάνω από τις επάλξεις τη σκηνή που περιγράψαμε.

Οι στρατιώτες αυτοί βγήκαν από τα τεί-

χη κι' έτρεξαν κοντά στον έτοιμοθάνατο. Ένας τους αναγνώρισε τότε σ' αυτόν τόν Ίωάννη των Μεδίκων.

Έφτιαξαν τότε ένα φορείο από κλαδιά δέντρων, τόν έβαλαν πάνω σ' αυτό και ξεκίνησαν για την πόλη.

Έπειτα από ένα τέταρτο τής ώρας, δεν άκουε κανείς στο Γκοβέρνολο παρά μόνον χαρούμενα ξεφωνητά και ζητωκραυγές. Οι καμπάνες των εκκλησιών χτυπούσαν τόσο δυνατά, που νόμιζες σ'ε κάθε στιγμή πως θάσπαζαν.

Μ' αυτό τόν τρόπο, ο Ίωάννης των Μεδίκων, έκαμε τήν είσοδό του στο φρούριο τού Γκοβέρνολο.

Μιά έπιστολή τού 'Αρετίνου

Ο Φόσκαρι κι' ο Βέμπο συζητούσαν όλομοναχοί μέσα στο παπικό γραφείο.

Ήταν ένα χειμωνιάτικο πρωινό.

Μιά μεγάλη φωτιά έκαίγε στο τζάκι. Κάθε τόσο, ένας υπηρέτης, έμπαίνε διακριτικά κι' έρριχνε μερικά κεινούργια κούτσουρα.

Οι δυο άνδρες σταματούσαν τότε τη συζητήση τους και περίμεναν να ξαναφύγη ο υπηρέτης για να την συνεχίσουν.

Χωμένος μέσα στη βαθεία πολυθρόνα του, ο Φόσκαρι τουρτουρίζε κάθε τόσο.

Βέμπο, αντίθετα, ήταν ξαναμμένος κι' έδινε τήν έντύπωσι ανθρώπου, που πνιγόταν από τη ζέστη.

— Έχουν περάσει δώδεκα μέρες, κι' όμως ο 'Αρετίνος δεν ξαναγύρισε ακόμη, είπε σ'ε μια στιγμή ο Φόσκαρι.

— Περνάω κάθε μέρα από το σπίτι του, απάντησε ο καρδινάλιος. Δεν έχουν ακόμη καμμία είδησή του...

Ο Ίωάννης των Μεδίκων, είπε ο Φόσκαρι, βρίσκεται αυτή τη στιγμή όχι μακριά από τήν Μάντουα. Ο απεσταλμένος μας θάπρεπε να είχε γυρίσει.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Βέμπο. 'Αλλ' έμαθα πως έπεσε άφθονο χιόνι στην πεδιάδα. Είναι πιθανόν, λοιπόν, να έχω αποκλεισθή κάπου...

Σάπασαν κάμποση ώρα.

Ο δόγης δεν κρύωνε πιά. Είχε στυλώσει τώρα τα μάτια του στη φωτιά και φαινόταν βυθισμένος στις σκέψεις του.

Βέμπο, είπε ξαφνικά, κύτταξε τη φωτιά... Δεν νομίζεις πως είναι ένα φρούριο με τρομερούς πύργους όλογυρα;...

— Άλλά πρόσεξε καλύτερα... Όλα σωριάζονται σιγά-σιγά, οι επάλξεις, οι πύργοι, τα τείχη... Τί συνέδη λοιπόν; Ποιά μυστηριώδης δύναμις υπέσκαψε αυτούς τους περήφανους και τρομερούς πύργους και τούς έκαμε να σωριασθούν σ'ε έρείπια;... Δεν χρειάστηκε παρά κάτι το ελάχιστο... ένα τίποτε...

— Διώξε αυτές τις θλιδερές σκέψεις από το μυαλό σας, τόν παρακάλεσε ο Βέμπο. Κανένas κίνδυνος δεν σ'ε απειλεί!

Ο δόγης ανατρίχισε.

— 'Α! Είδες, λοιπόν, και συ στη φω-

τία που καίει μέσα στο τζάκι αυτό που είδα κι' εγώ; είπε. Ότι, δηλαδή, αρκεί ένα τίποτε για να καταρρεύσουν κι' οι πιο μεγάλες αυτοκρατορίες;

— Όχι, αυθέντα, διαμαρτυρήθηκε ο καρδινάλιος, δεν είδα τίποτε. Παρακολούθησα μόνο τη σκέψι σας κι' άνησυχά για σας. Ποιά λόγο έχετε για να φοβώσαστε;

— Όλα πηγαινούν καλά...

Ο δόγης σηκώθηκε, πήγε άργα σ' ένα από τα παράθυρα κι' έκαμε νεύμα στον Βέμπο να πλησιάση. Έπειτα τράβηξε τη βαρεία βελούδινη κουρτίνα.

— Τι βλέπεις; ρώτησε.

— Βλέπω, απάντησε ο Βέμπο, μιά υπέροχη πόλη, με τα επίθλιτικά κωδωνοστάσια της, που ύψώνονται περήφανα προς τόν ουρανό και με τα χίλια κανάλια της, που είναι γεμάτα από γόνδους. Βλέπω έναν λαό που εργάζεται με πίστι κι' έπιμονή κάτω από έναν όλοκαθάρo ουρανό, που τόν αυλακώνουν κοπέδια από περιστερία. Και συλλογίζομαι, αυθέντα, πως όλα αυτά άνηκουν σ'ε σας. Συλλογίζομαι ακό-

μη πως, αν σήμερα είσαστε μόνον ο άρχηγός αυτής τής πολιτείας, αύριο μπορείτε να γίνετε ο αδιαφιλονέκτης κυρίαρχός της και να τήν υποτάξετε στις θελήσεις σας. Αυτοί οι φρουροί, που διασχίζουν τήν πλατεία για ν' αντικαταστήσουν τούς συντρόφους των, αγρυπνούν για σ'ας. Αυτοί οι βαρκάρηδες που κυττάζουν με σεβασμό προς τα εδώ, λένε μέσα τους: «Έκει ζή, σκέφτεται και εργάζεται ο πιο ισχυρός άνθρωπος τής δημοκρατίας κι' ίσως όλης τής 'Ιταλίας».

Ο στόλος αυτός, που τα καράβια του διακρίνονται στο βάθος του λιμανιού, περιμένει τις διαταγές σας. Αυτά τα πλοία που έτοιμάζονται ν' αποπλεύσουν, θα φέρουν τη δόξα τού ονόματός σας στις τέσσερις γωνίες τού κόσμου. Νά τί βλέπω, αυθέντα!

— Θέλεις να μάθης τώρα τί βλέπω εγώ; τόν ρώτησε ο Φόσκαρι.

Τόν έπιασε από τούς ώμους και τόν γύρισε λίγο προς τα άριστερα. Σ'ε μικρή απόσταση, στο βάθος τού καναλιού, ξεχώριζε ή πέτρινη σαρκοφάγος, που έβανε το δογικό ανάκτορο με τις φυλακές.

— Η Γέφυρα των Στεναγμών! ψιθύρισε ο Βέμπο, κιτρινίζοντας.

Ο δόγης, περπατώντας τó ίδιο άργά, όπως και πρίν, εξαγαγύρισε στη βέσι του.

— Πηγαινούν σπάνια σ' αυτό το παράθυρο, είπε τότε, γιατί ποτέ δεν βλέπω εκείνο που είδες εσύ πρωτύτερα. Το μόνο που βλέπουν τα μάτια μου, είναι αυτή ή καταραμένη γέφυρα, που τόσο δόγηνε τήν πέρασαν πρίν από μένα, ούρλιάζοντας από τρόμο...

— Αυθέντα...

Κι' όταν τα μάτια μου αντικρίζουν το θέσμη τής Βενετίας, που αστράφτει κάτω από τόν ήλιο, σκέφτομαι ότι αυτοί οι βαρκάρηδες, που σηκώνουν το κεφάλι τους προς τα εδώ, με καταριούνται σιγά, ότι οι φρουροί μου έρχονται για να με συλλάβουν κι' ότι αυτά τα πλοία που φεύγουν από τόν λιμάνι, πηγαινούν για να διαλαλίσουν στον κόσμο πως ο Φόσκαρι είναι ένας τύραννος κι' ότι ο λαός στενάζει κάτω από τήν τυραννία του... Οι φυλακές είναι γεμάτες, Βέμπο, και τó λιοντάρι τού 'Αγίου Μάρκου γεμίζει κάθε μέρα από καταγελίες... Τίς νύχτες, τινάζομαι από τó κρεβάτι, νομίζοντας πως άκούω μακρινούς λυγμούς...

— Χίμαιρες!

— Όταν ο γέρο-Κανδιάνο συνελήφθη, όταν με τήν ψυχή γεμάτη έλπίδες και φιλοδοξίες, ώργάνωσα αυτό τó τρομερό πραξικόπημα, όταν μέσα στην όλοαμπρη γιορτή, τού έβαλα τó χέρι στον ώμο, όπως είχα κάμει τó ίδιο και σδόν έπίσκοπο, τήν ώρα τής λειτουργίας, σκεπτόμους πως ήμουν σ'ε αλήθεια πολύ δυνατός. Σήμερα σκέφτομαι πως δυο ώρες, δυο λεφτά πρίν από τή σύλληψή του, ο γέρο-Κανδιάνο, λογάριζε τόν εαυτό του τó ίδιο άσφαλισμένο όπως εγώ τώρα και δεν φανταζόταν πως βρίσκoμουν κιόλας πολύ κοντά στο θρόνο του. Ποιάς ξέρει άν και τώρα κάποιος δεν σέρνεται κρυφά κι' άδόρυθα προς τα εδώ;

— Μάταιοι φόβοι!

— Βέμπο, σου λέω ότι τó αίμα φωνάζει τó αίμα! Σου λέω, ότι ο γνιός τού

Κανδιάνο σέρνεται όλογυρά μου!... Πρέπει να ξέρης πως υπάρχει στον κόσμο μιά σκληρή, μυστηριώδης και άδυσώπητη δικαιοσύνη. Μαθε, λοιπόν, πως ο τιμωρός πλησιάζει!

— Αυθέντα, έκάγχασε ο Βέμπο, ο Ρολάνδος Κανδιάνο δεν θ' άργηση να πείσθι υπά χέρια μας... και τότε!

— Στο μεταξύ, όμως, είναι ελεύθερος!...

— Άκουσε, Βέμπο! Από κάμποσο καιρό τώρα, μου φαίνεται πως είμαι καταδικασμένος!... Μου είπες πρωτύτερα πως πρόκειται για χίμαιρες και μάταιους φόβους. Σου τονίζω, όμως, πως πρόκειται για μιά φριχτή πραγματικότητα. Και πρέπει να ξέρης πως στα μάτια μερικών από τούς αξιωματούχους που με περιστοιχίζουν, διέκρινα και τί που με τρόμαξε!

— Γιατί δεν διατάξατε να συλληφθούν αυτοί οι άνθρωποι;

— Και πρέπει να ξέρης ακόμη πως, στις γιορτές που δίνω στο ανάκτορό μου, οι πατρικοί σιγοψιθυρίζουν πράγματα που δεν τα άκούω, αλλά που δεν μου είναι δύσκολο να μαντέψω...

— Γιατί αυτοί οι άνθρωποι είναι ακόμη ελεύθεροι και ζωντανοί;

— Υπομονή, Βέμπο, απάντησε ο δόγης άκουμπώντας τó χέρι του σ' ένα χαρτί που βρισκόταν πάνω σ' ένα μικρό τραπέζακι. Νά ο κατάλογος... Μεγαλώνει κάθε μέρα...

Ο Βέμπο έρριξε μία ματιά στο χαρτί κι' είδε καμμία έκαστηθι όνόματα, που ήταν γραμμένα πάνω σ' αυτό.

— Υπομονή! ξαναείπε ο δόγης. Προετοιμάζω ένα τρομερό χτύπημα, που θα κάμει τή Βενετία να μην μπορεί να σηκώσει το κεφάλι, για είκοσι όλόκληρα χρόνια...

— Άλλά, για να γίνη αυτό, χρειάζονται δυο πράγματα: Νά συλληφθώ πρώτα ο Κανδιάνο. Όσο αυτός ο άνθρωπος είναι ελεύθερος και βρίσκεται επί κεφαλής τού στρατού των ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

του τών ληστών που έχει οργανώσει, πρέ-

τό κάω. Τόσο θλιδερή είναι ή είδησις αυτή, που, φάνοτας εδώ, δεν μπόρεσα να κρατηθώ στα πόδια μου και βρέθηκα στήν ανάγκη να πέσω άμέσως στο κρεβάτι μου.

— Ός τή στιγμή, όμως, μπόρεσα να σηκωθώ, μ' όλες τίς περιποιήσεις τών πιστών υπηρετών μου και τίς φροντίδες τής υπηρετίας μου Πετρίνας, που μου έδωσε να πλώ ένα ναυαγικότατο άφειγμα.

— Άλλά νά τó, με λίγα λόγια, αυτό τó τρομερό νέο, που τó γράφω τρέμοντας: Ο ένδοξος Ίωάννης των Μεδίκων, πέθανε...

— Πέθανε ο Μεγάλος Διάβολος! ψιθύρισε με υπόκωφη φωνή ο Βέμπο.

Ο Φόσκαρι σιωπούσε. Τρομερές σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό του. Νέβλεπε τó υπέροχο οικόδομημα που είχε φτιάξει με τή φαντασία του, να σωριάζεται σ'ε έρείπια, όπως οι σωροί τών ξύλων που ύψώνονται μέσα στο τζάκι.

— Έδλεπε τούς συνωμότες να θριαμβεύουν πάνω στα συντρίμια τών δικών του όνείρων.

— Είναι τó χτύπημα τής μοίρας! ψιθύρισε τέλος.

Κύτταξε τόν Βέμπο, μ' ένα βλέμμα που ήταν πλημμυρισμένο από αγωνία.

— Διάβασε δυνατά αυτό τó γράμμα, τού είπε. Διάβασέ τó όλο...

Ο καρδινάλιος ξανάσκυψε στο χαρτί που κρατούσε στα χέρια του και συνέχισε τó διάβασμα με μονότονη φωνή, σαν να διάβαζε τή νεκρώσιμη ακολουθία:

«Ο ένδοξος Ίωάννης των Μεδίκων πέθανε... Ο φίλτατος αυθέντης μου, που ό θαυμασμός μου κι' ο σεβασμός μου γι' αυτόν δεν είχαν όρια, έψυχσε στα χέρια μου σχεδόν ή τουλάχιστον μισοστά στα μάτια μου. Χτυπήθηκε κάτω από τά τει-

χη τού Γκοβέρνολο με κυνηγικό όπλο — άλλοι λένε με πιστόλι. Με τή συνθησμένη τόλη του, είχε πείε πολύ κοντά τά τείχη, έχοντας μαζί του δυο μόνον αξιωματούχους. Οι δυο σύντροφοί του έπεσαν πρώτοι. Τό τρίτο χτύπημα, τόν έριξε κι' αυτόν κατά γής. Ο άνθρωπος που τόν σκότωσε, δεν ήταν από τó Γκοβέρνολο και κανείς δεν τόν ξέρει εδώ. Πολλοί ισχυρίζονται, όμως, ότι ήταν Βενετσιάνος και μερικοί όρκίζονται πως αναγνώρισαν σ' αυτόν τó γυίο ενός από τούς παληούς δόγηνες τής Βενετίας».

Ο Ρολάνδος Κανδιάνο! ψιθύρισε ο Φόσκαρι με σδυμένη φωνή.

— Ήταν μοιραίο! φώναξε ο Βέμπο, ύψωνοντας τά χέρια του προς τόν ουρανό.

— Συνέχισε... συνέχισε...

Ο Βέμπο ξανάσκυψε στήν έπιστολή.

«Τό χτύπημα αυτό, έριξε άμέσως τó στρατό τού σ'ε βαθεία λυπή. Όλοι έκλαγαν τόν άτυχο δούκα, που χτυπήθηκε τήν παραμονή τών κεινούργιων έξορμησών του. Όλοι έξυμνούσαν τά προτερήματα

και τίς ίκανότητές του και άναπολούσαν τó θάρρος, τήν άνδρεία και τήν άπαράμιλλη τόλη του.

— Οι έχθροί τόν μετέφεραν άμέσως στο Γκοβέρνολο. Άλλ' οι στρατιώτες του έτρεξαν κάτω από τά τείχη και ζήτησαν κλαίγοντας να τούς τόν παραδώσουν, όπως κι' έγινε. Όταν τόν πήγαν στο στρατόπεδο, ο Ίωάννης των Μεδίκων, που είχε συνελθει στο μεταξύ, ζήτησε να τόν μεταφέρουν στή Μάντοβα, στο μέγαρο τού Φρειδερίκου Γκονζάγκα, που, μ' όλο που ήταν έχθρός του, προθυμοποιήθηκε να τόν δεχθή.

— Ξεκινήσαμε άμέσως κλαίγοντας και, σ'ε λίγο, μπαινάμε στή Μάντοβα. Διευθυνθήκαμε τότε στο μέγαρο τού Γκονζάγκα, όπου είχε έτοιμασθή ένα κρεβάτι για τόν ένδοξο τραυματία. Ήταν νύχτα. Έσκυφα προς τó μέρος του και τού είπα:

— Θά ήταν προσβολή για τή μεγάλη σας ψυχή, αν σ'ας μιλούσα για τó φόβο τού θανάτου. Τό μεγαλύτερο αγαθό τής ζωής, είναι να μισρη νά ενεργή κανείς ζήλευρα, χωρίς τόν παραμικρό καταναγκασμό. Πρέπει, λοιπόν, να στερήσετε με τή θλησι σας, να σ'ας έγχειρίσουν. Σ'ε όχτώ ήμέρες, θα είσαστε καλά. Θά στριψώσαστε, βέβαια, σ'ε δεκανίκια. Άλλ' αυτά τά δεκανίκια, θά είναι τίτλος τιμής για τόν ένδοξο...

— Άς τελειώνωμε τó συντομώτερο, μου απάντησε.

— Οι έμετοί άρχισαν άμέσως σχεδόν.

— Ο θάνατος πλησιάζει, είπε. Πρέπει να νοιαστώ για τήν ψυχή μου...

— Ένωσε έπειτα τά χέρια του και είπε: — Κάνω τάμα να πάω στήν Κομποστέλλα.

— Σ'ε λίγο, μπήκαν οι χειρουργοί με τά εργαλεία τους και διέταξαν να κληθούν όχτώ ή δέκα άνδρες, για να κρατήσουν τόν τραυματία στο διάστημα που θα τούκαναν τόν άκρωτηριασμό. Ο Ίωάννης των Μεδίκων, όμως, χαμογέλασε.

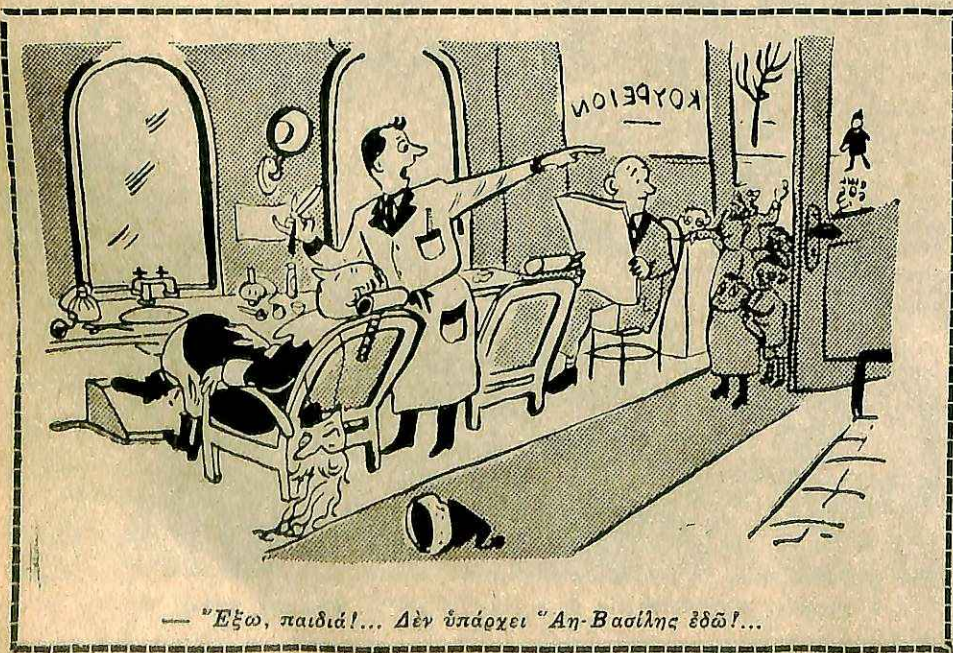
— Ούτε είκοσι άνθρωποι δεν θά μπορούσαν να με κρατήσουν, είπε.

— Ανασηκώθηκε άμέσως, πήρε στα χέρια του τó κρητόγγιο και δεν έδγαλε λέξι από τó στόμα του, ενώ οι χειρουργοί τού έκοβαν τó πόδι. Είχα φύγει για να μην βλέπω αυτό τó θέσμη. Όταν τελείωσε ή έγχειρση, με φώναξε κοντά του και μού είπε: «Είμαι καλά τώρα».

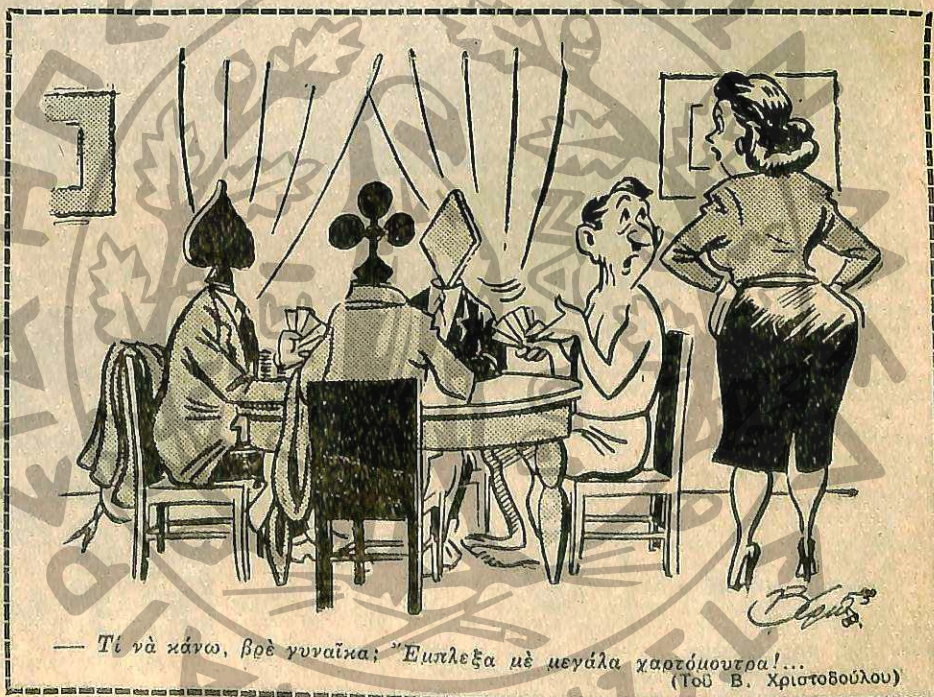
— Έπειτα διέταξε να τού φέρουν τó κομμένο πόδι του κι' άρχισε να παίζει μαζί του και να μάς περιγέλλει για τó περίλυτο ύφος μας.

— Άλλ' ύστερα από δυο ώρες, οι πόνοι τόν ξαναπίασαν. Είχα γδυθί κι' είχα πέσει στο κρεβάτι μου. Άκούγοντάς τόν, όμως, να φωνάζη στο διπλανό δωμάτιο, νύθηκα και έτρεξα κοντά του. Παραμίλουσε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Έξω, παιδιά!... Δεν υπάρχει 'Αη-Βασίλης εδώ!...

— Τί να κάνω, βρε γυναίκα; Έμπλεξα με μεγάλα χατόμουντρα!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΤΑΤΙΜΙΑ

ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ

ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Τὰ «σκάφη τοῦ Ἀπειροῦ»

Ο ΤΑΝ ὁ ἄνθρωπος κατοίκησε τὴ Γῆ, ἔγινε ἐπιβάτης αὐτοῦ τοῦ φυσικοῦ καὶ τεραστίου «σκάφους τοῦ Ἀπειροῦ», ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζε ἕνα περιβάλλον κατὰλληλο γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἐπὶ ἑκατοντάδες αἰῶνες, ταξίδεψε μ' αὐτὸ στὸ Διάστημα. Τώρα ὁμῶς ζητάει νὰ τὸ ἐγκαταλείψει, καὶ μ' ἕνα σκάφος τεχνι- τὸ, δικῆς του κατασκευῆς, νὰ ἐξερευνησὴ τὰ ἀγνωστα μέρη τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ ταξιδιοῦ σὲ ἄλλους πλανήτες εἶναι ἀρκετὰ παλιά. Πολὺ πρὶν ἀπ' τὸν Ἰούλιο Βέρν καὶ τὸν Οὐέλς, τὴ συναντοῦμε στὸν ἀρχαῖο συγγραφέα Λουκιανό, ποὺ ἐγράψε γιὰ ταξίδια στὴ Σελήνῃ, πρὶν ἀπὸ 2.000 χρόνια. Στὴν ἐποχὴ μας ὁμῶς, ἡ ἰδέα αὐτὴ πλησιάζει νὰ γίνῃ πραγματικότητα, χάρις στῶν ἐφαρ- μογῶν τῶν κατευθυνομένων βλημάτων καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας.

Εἶναι δικαιολογημένο δὲ τὸ τερά- στιο ἐνδιαφέρον καὶ τὰ μεγάλα ποσὰ ποὺ δαπανήθηκαν γιὰ τὰ ταξίδια στὸ Ἀπείρο. Γιατί ἡ πραγματοποίη- σι αὐτοῦ τοῦ σχεδίου θὰ σημαί- νει: 1) αὐξήσει τῶν ἀστρονομικῶν, φυσικῶν καὶ βιολογικῶν μας γνώσεων, 2) ἀ- νυπολόγιστες ἐμπορικῆς δυνατότητες καὶ 3) ἐξασφάλισι συντριπτικῆς πο- λιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ὑπεροχῆς γιὰ τὴ χώρα ποὺ θὰ δημιουργήσῃ πρῶτῃ μιὰ «βάσι» πάνω στὴ Σελήνῃ.

Ἡ ἐπινόησι καὶ ἡ τελειοποίησι τῶν κατευθυνομένων βλημάτων τύπου V-2, μὲ τὰ ὁποῖα ἐγιναν πολλὰ καὶ συστή- ματικα πειράματα στὴν ἐρημὸ τοῦ Νέου Μεξικὸ γιὰ ἐπιστημονικῆς με- λέτης ἀποτελοῦν τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν κατασκευὴ διαπλανητικῶν σκά- φων. Ὡστόσο, τὰ σκάφη αὐτὰ δὲν θὰ ἔχουν σχῆμα πούρου, ὅπως τὰ V-2. Τὸ πιθανώτερο εἶναι πῶς θὰ γίνουν σφαιρικά, γιὰ πολλοὺς λόγους.

Τὸ σχῆμα τοῦ πούρου εἶναι ἀερο- δυναμικὸ καὶ καταλληλότερο γιὰ τα- χιτατές πτήσεις μέσα στὴν ἀτμό- σφαιρα, γιατί ἐλαττώνει τὴν τριβὴ μὲ τὸν ἀέρα. Ἐξω ὁμῶς ἀπ' τὴν ἀτμό- σφαιρα, στὸ κενὸ δὲν ὑπάρχει ζήτημα τριβῆς. Τὸ διαπλανητικὸ λοιπὸν σκάφος πρέπει νὰ εἶναι ἔτσι κατασκευα- σμένο, ὥστε ν' ἀντέχῃ ὅσο τὸ δυνα- τὸν περισσότερο στὴν ἐσωτερικὴ πίε- σι τοῦ ἀέρος ποὺ θὰ περιέχῃ. Ἡ πίε- σι αὐτὴ θάναί πολὺ μεγάλη (περίπου 10 τόννοι σὲ κάθε τετραγωνικὸ μέτρο ἐπιφανείας) καὶ δὲν θ' ἀντισταθμίζε- ται πιὰ ἀπὸ ἄλλη, ἐξωτερικὴ.

Ἡ σφαῖρα λοιπὸν εἶναι ἰδεώδης ἀπ' τὴν ἀπομὴ αὐτῇ, γιατί παρουσιάζει τὴ μικρότερη ἐπιφάνεια ἀνάλογα μὲ τὸν ὄγκο τῆς, κι' ἐπομένως ἀντέχει καλλίτερα στὴν πίεσι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἡ Φύσις δίνει σφαιρικὸ σχῆμα στὶς σαπουνόφουσες. Ἐπιπλέον ἕνα σφαιρικὸ σκάφος ἔχει τὴ μεγαλύτερη χωρητι- κότητα ἀπὸ κάθε ἄλλο καὶ παρουσιάζει τοὺς λιγώτερους κινδύνους συγκρούσεως μὲ μετέωρα στὸ Ἀπείρο.

Ὅσο γιὰ τὴν κινητήριον δύναμι αὐτοῦ τοῦ σκάφους, τὸ πρόβλη- μα λύνεται μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια. Πράγματι, ἕνα κιλὸ οὐρά- νιου 235 μάς δίνει ἐνέργεια ἴση μὲ 3.000 τόννους βενζίνης. Μ' αὐτὴν θὰ ἐξατμίζεται νερὸ, κι' ἡ ἐξόδος τοῦ ἀτμοῦ μὲ ὀρμὴ ἀπὸ ἕνα σωλὸν θὰ δίνει κίνησι στὸ σκάφος πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ὁ ἀνε- φοδιασμός μὲ νερὸ θὰ εἶναι δυνατός, τόσο στὴ Σελήνῃ, ὅσο καὶ στὸν Ἄρη καὶ στὴν Ἀφροδίτῃ. Πραγματικὰ, ἔχει ἐξακριβωθῇ ὅτι ὑπάρχει νερὸ καὶ σὰ τρία αὐτὰ οὐράνια σώματα.

Ὁ κίνδυνος τῆς συγκρούσεως μὲ μετέωρα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προβλήματα τῶν διαπλανητικῶν ταξιδιῶν. Ὁ δὲ- κτωρ Φλέτσερ Οὐάτσον, τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, υπολογί- ζει ὅτι, ἀπὸ κάθε 25 σκάφη ποὺ θὰ ξεκινοῦν γιὰ τὴ Σελήνῃ, τὸ ἕνα θὰ συγκρούεται μὲ μετέωρα καὶ θὰ καταστρέφεται. Ἀκόμη πρὸς ἐπικίνδυνα θεωρεῖ τὰ ταξίδια στὴν Ἀφροδίτῃ, γιατί θὰ διαρ- ροῦν πολὺ περισσότερο.

Πολὺ πρὶν αἰσιόδοξος εἶναι ὁ συνάδελφός του δόκτωρ Οὐίπλ: αὐτὸς προβλέπει ὅτι, μέσα σὲ 50 χρόνια διαπλανητικῶν ταξεί-

διῶν, θὰ σημειῶνεται μόνον μιὰ σύγκρουσις μὲ μετέωρο ὁγδόν μεγαθύος (δηλαδὴ μ' ἕνα πετραδάκι βάρους 1 χιλιστοῦ τοῦ γραμμαρίου)! Τὰ μεγαλύτερα μετέωρα θάναί, βεβαίως, πολὺ καταστρεπτικώτερα, ἀλλ' ὁ δόκτωρ Οὐίπλ θεωρεῖ ἐλάχιστες τὶς πιθανότητες συγκρούσεως μ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ.

Πάντως, σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὴν τροχιά τοῦ κάθε πλανῆτη, τὰ μετέωρα θά- ναι περισσότερα. Γιατί, μέσα στὰ 3.000. 000 χρόνια τῆς περιτροφῆς τοῦ γύρω ἀπ' τὸν ἥλιο, οἱ πλανῆτες «σκοῦπισαν» τοὺς οὐράνιους δρόμους ποὺ διατρέχουν, καὶ ἀπορρόφησαν τὰ πρὸς τὰ μετέωρα ποὺ ὑπῆρχαν σ' αὐτοὺς. Ὁ ὑπόλοιπος ὁ- μῶς χώρος τοῦ Ἀπειροῦ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι γεμάτος μετέωρα. Φαίνεται μάλιστα πῶς ὑπάρχουν σὲ διάφορα σημεία τοῦ Διαστή- ματος «σμήνη» μετεώρων, ποὺ ἀποτελοῦν- ται ἀπὸ ἑκατομμύρια στερεὰ σώματα. Οἱ «ἀστροναυτικοί» τοῦ μέλλοντος θὰ πρέ- τει νάχουν χάρτες ποὺ θὰ σημειώνουν αὐτὰ τὰ σμήνη, γιὰ νὰ τ' ἀποφεύγουν συστηματι- κά. Ἀλλὰ καὶ τὸ ραντὰρ τοῦ σκάφους των θὰ τοὺς προειδοποιῇ ἐγκαίρως γιὰ τὴν παρουσίαν τους.

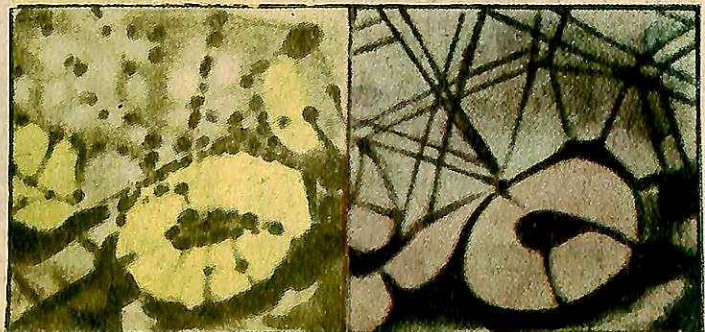
Ὁ δόκτωρ Οὐίπλ προτείνει συμπληρωματικὰ νὰ ἐφοδιασθῶν τὰ διαπλανητικὰ σκάφη μ' ἕνα πρό- σθετο ἐξωτερικὸ θώρακα, πάχους ἑ- νὸς χιλιοστομέτρου, ποὺ δὲν θ' ἀφί- νει τὰ μετέωρα νὰ φτάσουν ὡς τὰ χαλύ- βδινα τοιχώματα τοῦ σκάφους (ποὺ ἔχουν πάχος μισοῦ πόντου), καὶ νὰ τὰ τρυπήσουν.

Οἱ 50.000 «ἀστεροειδεῖς» (μικροὶ πλανῆτες), ποὺ βαῖσκονται μεταξὺ Ἄρεος καὶ Διός, θὰ δυσκολευοῦν πολ- λὺ τὰ ταξίδια στὸ Δία. Ὡστόσο, τὰ σκάφη θὰ μποροῦν νὰ τοὺς ἀποφύ- γουν, ἂν ἀκολουθήσουν μιὰ ὀρισμένη γραμμὴ, κάθετῃ πρὸς τὴν τροχιά τῆς Γῆς.

Γιὰ τὸ ταξίδι στὴ Σελήνῃ θ' ἀρ- κοῦν λίγες μέρες, στὸν Ἄρη δὲ ἡ στῆν Ἀφροδίτῃ λίγοι μῆνες. Γιὰ νὰ φτάσῃ ὁμῶς κανεὶς στὸν Πλούτωνα, τὸν ἐξω- τερικώτερο πλανῆτη τοῦ ἡλιακοῦ συ- στήματος, θὰ πρέττει νὰ ταξιδεύῃ μισὸ αἰῶνα! Τὸ σκάφος γιὰ μιὰ τέ- τοια διαδρομὴ θὰ πρέττει νὰ εἶναι τερά-στιο κι' ἐφοδιασμένο μ' ὅλες τὶς εὐ- κολίες καὶ τὶς ἀνέσεις μιᾶς μικρῆς πόλεως. Οἱ ταξιδιώτες δὲ ποὺ θὰ γυρίσουν μ' αὐτὸ στὴ Γῆ, θάναί τὰ ἐγγόνια ἢ τὰ δισέγγονα ἐκείνων ποὺ ξεκίνησαν ἀπ' αὐτὴν γιὰ τὸν Πλού- τωνα!

Ἄν κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ φτάσῃ στὸν Πλούτωνα (δηλαδὴ 5. 717.000.000 χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὴ Γῆ), τὸ ἐπόμενο βῆμα του θάναί πιὰ τὰ ταξίδια στοὺς ἀπλανεῖς ἀ- στέρες. Γιὰ νὰ φτάσῃ ὁμῶς στὸ πλη- σιέστερο ἀστρὸ, τὸ Ἄλφα τοῦ Κεν- ταύρου, θὰ χρειαστῇ 500.000 χρό-νια! Στὸ γυρισμὸ τους λοιπὸν, οἱ τα- ξιδιώτες θὰ βροῦν τὴ Γῆ πολὺ δια- φορετικὴ ἀπ' ὅπως τὴν ἔχουν ἀφίσει οἱ μακρυνοὶ πρόγονοί τους.

Κι' ὁ ἀγῶνας αὐτὸς γιὰ τὴν κατά- κτησι τοῦ Ἀπειροῦ θὰ συνεχίζεται, ὥσπου νὰ ἐξερευνηθοῦν καὶ νὰ χαρ- τογραφηθοῦν κι' οἱ μακρυνότεροι Γα- λαξίες, ποὺ ἀπέχουν ἀπ' τὴ Γῆ χιλιάδες «ἔτη φωτός». Μόνον ποὺ εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ ὑπάρχῃ ἀκόμη τότε ἀνθρωπότης, γιὰ νὰ κἀν τὰ ταξίδια αὐτὰ.

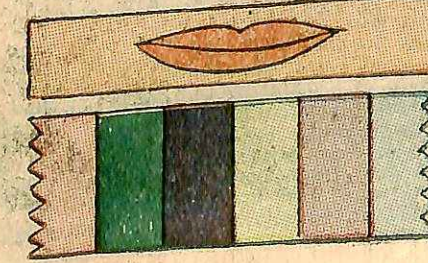
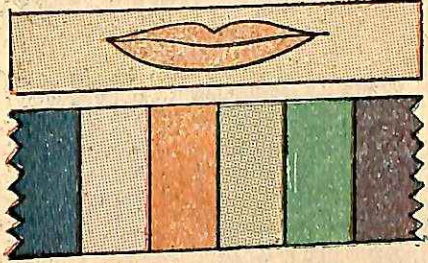

Τὰ περίφημα «κανάλια» τοῦ Ἄρεος κατὰ τὸν ἀστρονόμο Μαρτίνι δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο, παρὰ μιὰ ὀπτικὴ ἀπάτη...

ΕἶΝΑΙ ἀπίστευτο πόσο συντελεῖ ἡ ἀρμονία τῶν χρωμάτων στὸ νὰ φαί- νεται μιὰ νέα κι' ὡραία γυναίκα ἐλ- κυστικώτερη, πρὶν «ζωντανῇ» καὶ πρὶν κα- λοβαλμένη.

Ἐννοοῦμε δηλαδὴ τὰ χρώματα τοῦ φο- ρεματος, τοῦ μακιγιάζ, τοῦ ροῦζ τῶν χειλῶν, τοῦ κραγιονοῦ τῶν ματιῶν — μὲ λίγα λόγια, ὅλα ἐκεῖνα τὰ καθέκα- στα στοιχεῖα συνθέτουν τὸ χρωματικὸ αὐτὸ ἀριστούργημα, τὸ χάρμα τῆς ὁρά- σεως, ποὺ δνομάζεται κομψὴ γυναίκα.

Ἡ κατάλληλῃ ἐκλογὴ λοιπὸν τῶν χρωμάτων, ποὺ θὰ μεταχειρισθῇ, ἐ- ξαρτᾶται ἀπ' τὸν βασικὸ τύπο στὸν ὁ- ποῖο ἀνήκετε.

Οἱ τέσσερες γυναικεῖοι τύποι

Μποροῦσε νὰ κατατάξουμε τὶς γυναῖκες σὲ τέσσερες μεγάλες κατηγορίες, τὶς ἑ- ἑξῆς: Ξανθές, μελαχρῶνές, καστανές καὶ κοκκινομάλλες.

Καὶ νὰ τώρα οἱ γενικὲς συμβουλές, ποὺ δίνει μιὰ Γαλλίδα «εἰδικὴ αἰσθητικὴ» γιὰ τὰ χρώματα ποὺ ταιριάζουν περισσότερο σὲ καθένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γυναικεῖους τύπους χωριστά:

Ξανθὴ (εἰκ. 1).—Ἄν ἀνήκετε στὴν κατηγορίαν αὐτή, θὰ ἐπιδιώξετε κυρίως νὰ διατηρήσετε τὰ λεπτὰ χρώματα ποὺ σὰς ἔχει δώσει ἡ Φύσις. Γιὰ τὰ χεῖλη σας θὰ μεταχειρισθῇτε κραγιὸν σὲ τόνο χρυσο- κόκκινο ἢ ανοιχτὸ πορτοκαλί, καὶ γιὰ τὴ σκιά τῶν ματιῶν σας ἕνα θαλασσί ἢ γκρι- μπλέ.

Γιὰ τὰ φορέματά σας, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἕνα ἀπ' τὰ ἑξῆς χρώματα: μπλε σὰς, μώβ-ρόζ, κόκκινο σκουριᾶς, μουσταρδί, βερ-σμαν, γκρι-μώβ.

Μελαχροινὴ (εἰκ. 2).—Ὁ σκοπὸς σας πρέττει νὰ εἶναι νὰ ἐπιτύχετε χρωμα- τικῆς ἀντιθέσεως.

Θὰ βάμετε λοιπὸν τὰ χεῖλη σας σ' ἀ- πόχρωσι κόκκινη τῆς φωτιᾶς, ἢ κάπως σκουρότερη ἀκόμη ἂν ἔχετε δερμα χλωμό.

Ἄν ἔχετε μάτια σκούρα καστανά, βάξετε πράσινη σκιά στὰ βλέφαρα, γκρι- βερ δὲ ἂν ἔχετε μάτια ανοιχτότερα. Ριμ- μελ μαύρο.

Τὸ φόρεμά σας θὰ εἶναι: μποῦα ντὲ ρόζ, βερ-ζαντ, βιολέ, πράσινο, ανοιχτὸ μώβ, σιέλ.

Καστανὴ (εἰκ. 3).—Θὰ ἐπιδιώξετε νὰ τονώσετε τὸ χρωματισμὸ τοῦ στόματός σας.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, μεταχειρίζεστε κρα- γιὸν ὁποιασδήποτε ἀποχρώσεως, ἀπὸ κο- ραλί ἕως ρουμπινί.

Γιὰ τὰ μάτια σας σκιά πρασινογάλα- νῇ ἢ λιλά καὶ ριμμελ καφετῇ.

Γιὰ τὰ φορέματά σας προτιμήστε τὰ ἑξῆς χρώματα: πορτοκαλί, κόκκινο τῆς φωτιᾶς, συκλαμέν, πετρὸλ, κίτρινο, τουρ- κουάζ.

Κοκκινομάλλῃς (εἰκ. 4).—Τὰ μαλλιά σας πρέττει νὰ φαίνονται ὅσο τὸ δυνατόν πρὶν λαμπερά καὶ τὸ δερμα σας πρὶν χλωμό.

Χρησιμοποιεῖτε κραγιὸν πορτοκαλί ἢ κοραλί. Στὰ βλέφαρά σας βάξετε σκιά πράσινῃ ἢ καφετιᾷ (ἢ μπλε, ἂν ἔχετε μα- τία γαλανά).

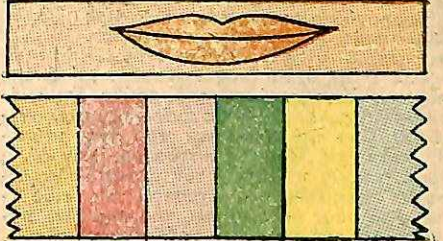
Τέλος, τὰ φορέματά σας θὰ ἔχουν ἕνα ἀπὸ τὰ ἑξῆς χρώματα: μαύρο, γκρενά, ανοιχτὸ κίτρινο, πράσινο σκούρο, ρόζ, μπλε ἐλεκτρικ.

Αὐτὰ εἶναι, ὅπως εἴπαμε, οἱ γενι- κὲς συμβουλές. Προκειμένου τώρα νὰ κά- μετε μιὰ λεπτομερέστερη ἐκλογὴ χρώματος φορέματος, γιὰ τὴν εἰδικὴ περίπτωσι σας, μιὰ καλὴ μέθοδος εἶνε ἡ ἑξῆς: Παιζετε κομ- ματὰ ὑφάσματος ἢ καὶ χαρτιοῦ διαφόρων χρωμάτων — ἀπ' αὐτὰ κυρίως ποὺ σὰς ὑποδείξαμε ὡς κατὰλληλα γιὰ τὸν τύπο σας. Καθαρίστε τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ κάθε μακιγιάζ. Ὑστερὰ στέκεστε μπρο- στὰ σ' ἕνα καθρέφτη, στὸ φῶς τῆς ἡμέ- ρας, ἀπλώνετε πάνω σας τὸ κάθε χρωμα- τιστὸ δείγμα, κοντὰ στὸ πρόσωπό σας,

καὶ μελετᾶτε μὲ προσοχὴ τὸ ἀποτέλε- σμά του.

Δείχνει τὰ μάτια σας πρὶν λαμπερά ἢ πρὶν θαμπά; Κολακεύει τὰ μαλλιά σας; ἢ μήπως τὰ κάνει νὰ φαίνονται πρὶν θαμ- πα; Καὶ προπάντων ταιριάζει μὲ τὸ δερμα τοῦ προσώπου σας, ἢ μήπως τὸ δείχνει πολὺ χλωμό ἢ πολὺ κόκκινο ἢ θολό;

Ἄν ἕνα χρῶμα σας ἀρέσῃ μὲν, ἀλλὰ τὸ βρίσκεται πάρα πολὺ χτυπητὸ γιὰ τὸν τύπο σας, μπορεῖτε νὰ τὸ μεταχειρισθῇ- τε, ὅχι στὸ φορέμά σας, ἀλλὰ σ' ἕνα λουλοῦδι ἢ σ' ἕνα μαντήλι, ποὺ θὰ συμ- πληρώσῃ τὸ σύνολό σας.

Ο διάσημος αστρονόμος και μελετητής των ψυχικών φαινομένων Φλαμπαρίν αναφέρει το ακόλουθο περιστατικό: Ένας εκδρομικός, που λεγόταν Μπεράρ, είδε στον ύπνο του μία νύχτα, που είχε σταματήσει σ' ένα πανδοχείο για να ξεκουραστή, όλες τις λεπτομέρειες ενός εγκλήματος, που έγινε έπειτα από μερικούς μήνες στο ίδιο δωμάτιο όπου κοιμόταν, με θύμα τον δικηγόρο Άρνω. Χάρις σ' αυτό το όνειρο, οι δολοφόνοι συνελήφθησαν άμεσα.

Ο Ιταλός χρονικογράφος Πάρλο Ζόβ, που έζησε τον 18ον αιώνα, αναφέρει, έξ άλλου, μία άλλη αξιοσημείωτη περίπτωση. Κάποιος από τους Σφόρτσα όνειρεύτηκε ότι παραπάτησε, καθώς προχωρούσε στην όχθη ενός ποταμού, κι έπεσε μέσα στο νερό, αφού του κάκου έπικαλέσθηκε τη συνδρομή ενός ανθρώπου που στεκόταν λίγο πιο πέρα και που ήταν ντυμένος σαν τον Άγιο Χριστόφορο. Την άλλη μέρα, καθώς περνούσε τον ποταμό Πεσκάρρα επί κεφαλής του στρατού του, είδε έναν από τους υπασιτιστές του που είχε πέσει μέσα στο νερό και κινδύνευε να πνιγεί. Ρίχτηκε τότε μέσα στο ποτάμι για να τον σώσει. Άλλα το όρμητικό ρεύμα τον παρέσυρε και πνίγηκε κι αυτός.

Στην πολιορκία της Χίου (1431), έξ άλλου, ο Γενοβέζος Γκριμάνι όνειρεύτηκε μία νύχτα ότι ένας τεράστιος βόας σερνόταν προς το μέρος του, με δλάνοιχο το στόμα του για να τον καταβροχθίση. Οι φίλοι του, στους οποίους άφηγήθηκε αυτό το όνειρο, του συνέστησαν να μη λάβη μέρος στη μάχη της έπόμενης ημέρας. Πραγματικά, ο Γκριμάνι δεν βγήκε από το φρούριο κατά την έξοδο που έγινε το άλλο πρωί. Άλλ' η περιέργεια τον έκαμε να βάλει σε μία στιγμή το μάτι του σε μία πολέμια στρατιά για να ιδή την εξέλιξη της μάχης. Την ίδια στιγμή, μία όβιδα έσκασε στο έξωτερικό άνοιγμα του στομιού της πολέμιας στρατιάς και τα θραύσματα του έκοψαν το κεφάλι.

Ο συνθέτης Γκιουζέππε Ταρτίνι, που έζησε τον 18ον αιώνα, βεβαίωσε ότι χρωμάτισε την περιφημία του «Σονάτα του Διαβόλου» σ' ένα όνειρο. Είχε αρχίσει αυτό το κομμάτι, αλλά, μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να βρή το τέλος. Κατάκοπος όπως ήταν, άποκοιμήθηκε πάνω στο τραπέζι του. Είδε τότε το Διαβόλο να μπαίνει στο δωμάτιό του, να παίρνει στα χέρια το βιολί του και να παίζει. Ο Ταρτίνι έψυπνε σε λίγο κι άρχισε άμέσως να γράφει στο πεντάγραμμο που βρισκόταν μπροστά του τη μουσική που είχε ακούσει. Αυτή η μουσική ήταν το τέλος του κομματιού που είχε αρχίσει και που για το λόγο αυτό το ώνόμασε «Σονάτα του Διαβόλου». Το αξιοσημείωτο στην προκειμένη περίπτωση είναι ότι ο Ιταλός μουσικός βρήκε τη συνέχεια της έμπνευσής του, στον ύπνο του, ενώ οι προσπάθειές του, όταν ήταν ξύπνιος, δεν είχαν φέρει κανένα αποτέλεσμα.

Έμπρός σε παρόμοια περιστατικά, δεν είναι εύκολο ν' άρνηθώ κανείς την αξία των ονείρων. Άλλ' ός συνεχίσουμε την έρμηνειά των, που άρχισαμε στο προηγούμενο τεύχος:

Βαδίζω (αν βλέπετε ότι βαδίζετε). Εύκολα: έπιτυχία. Δύσκολα και με κόπο: έμπόδια στο δρόμο σας.

Βαλίτσας: μικρό ταξίδι.
Βάλτος: θα βρεθώ σε άδιέξοδο.

Σύμφωνα με την ψυχαναλυτική θεωρία, τα όνειρα που έχουν σχέση με το νερό σ' οποιαδήποτε μορφή, καθρεφτίζουν την προσωπικότητα εκείνου που τα βλέπει. Ο βάλτος δείχνει γενικά μία παραγμένη και άνησχη ψυχικότητα. Ειδικότερα φανερώνει μία άνασταραχή των σεξουαλικών ένστικτων, που δεν βρίσκουν την απαιτούμενη διέξοδο ή δεν κατορθώνουν να εκδηλωθούν, περιοριζόμενα από ήθικα ή άλλα κίνητρα.

Το όνειρο του βάλτου συμπίπτει πολλές φορές με τάσεις μελαγχολικές, που αποτε-

Πως ν' έξηγησε τα όνειρά σας

Συμβολικά και προφητικά όνειρα

Λοιπών έμπόδιο στη ζωή και την έφεσι προς δόξα του ατόμου. Καθρεφτίζει, λοιπόν, την άσάθεια, την άβεβαιότητα, την άμφιβολία και το διαταγμό.

Βεντάλια: χαρά, που θα διαρκέσει λίγο.

Βάπτισμα: μία ζωηρή έπιθυμία σας θα έκπληρωθώ. Οικογενειακή χαρά ή κοινωνική άνοδος.

Το όνειρο αυτό εκδηλώνει μία βαθύτερη έπιθυμία μας να άναναρθώμε, ν' άρχίσωμε μία καινούργια ζωή, να σπάσωμε τους φραγμούς, φυσικούς ή ήθικους, που βρίσκονται στο δρόμο μας.

Βάραθρο: άπειλείστε από ένα σοβαρό κίνδυνο. Ότι πέφτετε μέσα: ο κίνδυνος αυτός είναι άμεσος.

Βαρέλι. Γευάτο: εύημερία. Άδειο,

Ο Γενοβέζος Γκριμάνι όνειρεύτηκε μία νύχτα ότι ένας τεράστιος βόας σερνόταν προς το μέρος του...

οικονομική στενοχώρια.

Βάρκα. Που πλέει πάνω σε ήρεμο νερό: καλό και ευχάριστο ταξίδι. Που είναι άραχμην: θα δοκιμάσετε μία καινούργια χαρά. Που άναποδογυρίζεται: θα δοκιμάσετε μεγάλες στενοχώριες. Που μπαίνει στο λιμάνι, έπικερδής εργασία.

Σύμφωνα με την κλασσική όνειρομαντεία, η βάρκα είναι η εικόνα του σώματος και της ψυχής μας που πλέει πάνω στον ώκεανό της ζωής. Την έρμηνειά αυτή σεβάστηκε και η νεώτερη ψυχαναλυτική θεωρία.

Όπως είδαμε και παραπάνω η έρμηνειά αυτού του όνειρου έξαρτάται από την κίνησι της βάρκας, από τον τρόπο που πλέει στο νερό κτλ.

Βάτα: Η ψυχαναλυτική θεωρία βλέπει στα βάτα άσυνείδητα συμπλέγματα που κρύβουν και τυφλώνουν τις ένστικτώδεις παρορμήσεις. Όταν βλέπετε ότι περνάτε άνάμεσα από βάτα κι' ότι πληγωνόσαστε στα πόδια: δυσκολίες που πρέπει να υπερνικήσετε για να φτάσετε στο σκοπό σας. Αν ο δρόμος όπου βρίσκονται τα βάτα οδηγεί στην γυναίκα που ποθείτε: θα χρειαστή να υπερνικήσετε σοβαρά έμπόδια για να την κατακτήσετε. Ένας έγγαμος που βλέπει ότι πληγώνεται από βάτα: διαταραχή της συζυγικής ζωής του.

Βάτραχος: άκριτομύθεια που θα σας βλάψει.

Σύμφωνα με την ψυχαναλυτική θεωρία το όνειρο του βατράχου φανερώνει την έπιθυμία μας να κάμωμε μία πράξι, που άποδοκιμάζει η ήθική μας συνείδησι.

Το όνειρο αυτό είναι ιδιαίτερα σημαγτικό προκειμένου για τις σεξουαλικές τάσεις σας.

Όταν βλέπετε ένα βάτραχο χωρίς να τρομάξετε: αυτοκυριαρχία, που σας έπιτρέπει να κατανικήσετε τα άνώμαλα σεξουαλικά σας ένστικτα.

Ένας νέος ή μία νέα που όνειρεύονται βατράχους: έντονες έρωτικές έπιθυμίες.

Όταν βλέπετε ότι προσπαθείτε να προφυλαχθήτε από βατράχους: διατάζετε ν' αφήσετε τα ένστικτά σας να εκδηλωθούν, γιατί φοβάσαστε τις έπικρίσεις του περιβάλλοντός σας ή της κοινωνίας.

Όταν βλέπετε βατράχους μέσα σ' ένα γυάλινο δοχείο: διανοητική άσθενεία ή δυσάρεστη τροπή στις υποθέσεις σας.

Βελανιδιά: Συμβολίζει την καταπλήσσοσα ζωτικότητα, την άντοχή, τη θαρραλέα αντίπετώπι των αντίεοσθήτων και των κατατρεγμών, την καλή υγεία, την ευτυχισμένη οικογενειακή ζωή, τις άναπαγωγικές ικανότητες του ατόμου που προωινίζονται διαιώνισι της ράτσας.

Όταν βλέπετε μία βελανιδιά με πουλιά που κελαϊδούν πάνω στα κλαδιά της: ευτυχία και ήρεμη ζωή, σύμφωνα με τις έπιθυμίες σας. Βελανιδιά όρθια: υγεία και εύημερία. Πεσμένη κάτω: θάνατος συγγενούς ή φίλου. Όταν βλέπετε τη θύελλα να ρίχνει κάτω μία βελανιδιά: θα χάσετε ένα πολύτιμο στήριγμα. Το όνειρο αυτό προκειμένου για έναν έρωτευμένο, σημαίνει το θάνατο μίας μεγάλης αγάπης που θεωρούσε αιώνια.

Βελόνα: Το όνειρο αυτό σχετίζεται με τις έρωτικές έπιθυμίες. Το ταίπημα από μία βελόνα, δεν προκαλεί πόνο, αλλά τούναντιόν, ένα ευχάριστο συναίσθημα.

Όταν βλέπετε βελόνες (χωρίς να σας τσιμπήσουν): δυσχέρειες και άναποδιές που έχουν σχέση με την συζυγική, την επαγγελματική ή την κοινωνική ζωή σας.

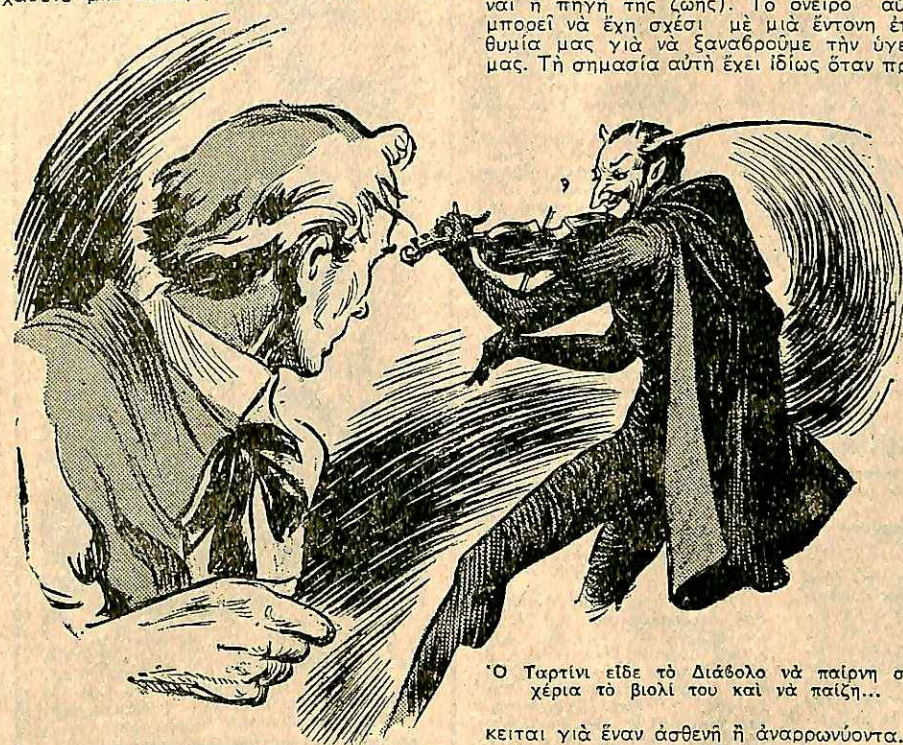
Αν το ταίπημα μίας βελόνας σας κάνει να ζυτηήσετε έξαφνικά: περνάτε μία περίοδο αγωνίας, που σας κρατάει σε κατάσσι διαρκούς συναγερμού, για να μπορέσετε να προφυλαχθήτε από πραγματικούς ή φανταστικούς κινδύνους.

Το ταίπημα από καρφίτσα σε ώρισμένο σημείο του σώματος μπορεί να ύποσημείν κάποιον λαθάνονσα πάθος που έντοπίζεται σ' αυτή την περιοχή. Είναι καλό, λοιπόν, να προσέξετε. Τα ταίπηματα με

καρφίτσα στη μέση προαγγέλλουν συχνά προσβολή ισχιαλγίας.

Όταν βλέπετε ότι κάθεστε πάνω σε καρφίτσες που σας τσιμπούν και σας κάνουν να πονάτε: σκοτούρες, κατατρεγμοί.

Πολλές βελόνες σε πακέτο: σκοτούρες. Βελόνα που πέφτει από τα χέρια σας: θα χάσετε μία σοβαρή ύπόθεσι. Που σπάει

στα χέρια σας: θα χάσετε την εργασία σας.

Βελούδο: τιμές, πλοήτι.

Βερύκοκα: υγεία, χαρά.

Βιολί: έρωτικό είδύλλιο.

Βολίς: έφήμερη χαρά.

Βουνό: Συμβολίζει την γονιμότητα, όπως κι' η κοιλιά της γυναίκας.

Όταν βλέπετε ότι ανεβαίνετε σ' ένα βουνό χωρίς να συναντάτε δυσκολίες: καλή υγεία, ρώμη, πειθαρχημένα ένστικτα.

Όταν βλέπετε, ότι κατεβαίνετε από ένα βουνό: δεν είσαστε ευχαριστημένος από τη ζωή σας και προσπαθείτε να ξεφύγετε από τον εαυτό σας.

Βράχος: Όταν σκαρφάζετε πάνω σ' ένα βράχο χωρίς να κουράζεστε: οι προσπάθειές σας θα ευοδωθούν. Όταν πέφτετε από ένα βράχο: θα άποτύχετε στις προσπάθειές σας ή θα χάσετε τη θέσι σας. Όταν κάθεστε πάνω σε βράχο: μοναξιά, μελαγχολική διάθεση, μισάνθρωπια.

Βούρκο: ή ύπόληψι σας θα κληιδωθεί.

Βούτιρο: θα έχετε σημαντικά κέρδη.

Βρισιές (αν ήθετε ότι σας βρίζουν): έγκώμια, έπαινοι.

Βροχή. Λεπτή: δυσκολίες. Δυνατή: εύημερία. Καταρρακτώδης: πρέπει να φυλαχθήτε, γιατί θα σας συμβή κάτι δυσάρεστο.

Βρυκόλακας: προειδοποιήσις, πρέπει να είσαστε επίφυλακτικός.

Βώδι: Όταν βλέπετε βώδια που σέρνουν ένα άροτρο: είσαστε άποφασισμένος να έπιτύχετε χωρίς να λογαριάζετε τους κόπους και τους αγώνες.

Βώδια που δόσκουν σ' ένα λειβάδι: ή ρεμία και εύημερία.

Βώδια που σέρνουν ένα άροτρο άγκομαχώντας: θα συναντήσετε στη ζωή μεγάλες οικονομικές ή επαγγελματικές δυσχέρειες.

Γάιδος ή γάιδαρος: κακό προμήνυμα, οι ύποθέσεις σας δεν πηγαίνουν καλά. Γαίδου τρέχει: άπογοήτευσις, λύπη. Γαίδου που όγκανίζει: σκοτούρες, μπερδέ-

ματα. Μαύρο γαίδουρι: κάποιος από τους οικείους σας θ' άρωασθή.

Γάλα: Συμβολίζει τη γονιμότητα και την μητρότητα. Συμβολίζει επίσης τον έρωτισμό.

Η ψυχαναλυτική έπιστήμη βλέπει στο όνειρο του γάλακτος μία εκδήλωσι των βιολογικών μας ένστικτων. (Το γάλα είναι ή πηγή της ζωής). Το όνειρο αυτό μπορεί να έχη σχέση με μία έντονη έπιθυμία μας για να ξαναδρούμε την υγεία μας. Τη σημασία αυτή έχει ιδίως όταν πρό-

μιά, γαλήνη. Όταν βλέπωμε γαλάζιο ούρανο: ψυχική έξαρσι, μεγάλος πόθος έξαγνισμού.

Γαλατάδικο: φλυαρίες, κουτσομπολίο.

Γαλοπούλα: λάθη που θα έχουν δυσάρεστες συνέπειες.

Γάμος: Μία γυναίκα που βλέπει πως παντρεύεται μ' έναν άντρα: έρωτική περιπέτεια. Μία γυναίκα που βλέπει πως παντρεύεται τον άντρα της: θάνατος αγαπητού προσώπου.

Γάντια: Ότι φοράτε τα γάντια σας: διασεδάσις. Ότι τα βγάξετε: δυσκολίες, έμπόδια. Ότι χάσατε τα γάντια σας: θα κάμετε ένα λάθος που θα σας στοιχίση ακριβά. Χρωματιστά γάντια: βλέπετε τη λέξι χρώματα. Καθαρά: ικανοποίηση. Λερωμένα: θα σας κάμουν κάποια προσβολή. Τρύπια: θα σας ταπεινώσουν και θα σας πικράνουν.

Γαρίφα: διάλυσις έρωτικής σχέσεως, χωρισμός.

Γαργαλάλο: Λευκό ή ώχρο: λύπη, Μαραμένο: μεγάλος πόνος, πένθος. Κόκκινο: φλογεροί πόθοι, έρωτική παραφορά.

Γάτα: δολιότης, προδοσία. Γάτα που νιαουρίζει: συκοφαντίες. Που δείχνει τα δόντια της: άπιστία. Που σας χαϊδεύει: ύποκρισις. Έτοιμη να χυμήξη: σοβαρή φιλονεικία. Που την σκοτώνετε: θα άποφύγετε έναν σοβαρό κίνδυνο.

Η γάτα γενικά άναφέρεται στα αισθήματα τρυφερότητας και στοργής. Μία νέα που βλέπει μία γάτα κουλουριασμένη πάνω σ' ένα σωρό από άχυρα: ζωηρός πόθος να γίνη μητέρα.

Γάιδαρος: Ο σκύλος συμβολίζει την πίστι, την φιλία, την άφοσίωσι. Το γαυγισμά του άποτελεί, λοιπόν, μία προειδοποίηση ότι κάποιος σοβαρός κίνδυνος σας άπειλεί. Για έναν έγγαμο, άνδρα ή γυναίκα: προσέχετε! Η συζυγική σας ήρεμία άπειλείται.

Γδύς ή γάιδαρος: Τα ρούχα συμβολίζουν τον κοινωνικό καταναγκασμό, που δεν αφήνει τα ένστικτά μας να εκδηλωθούν έλεύθερα.

Αν ήθετε ότι σας γδύνουν: οι έχθροι σας ύπερισχύουν, είτε στο άσθηματικό είτε στο επαγγελματικό πεδίο.

Αν ήθετε ότι γδύνεστε: μεγάλη άπερισκεψία που θα κληιδώσει την ύπόληψι σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Είναι ο έφορος της περιφέρειας και περιμένει να παραλάβη τους κερδισμένους!... (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

32

Τα ρεύματα!

— Ο χειρουργός στον άρρωστο:
— Πρέπει να σας κάμω μία τομή στο στήθος κι' άλλη μία στην πλάτη.
— Πριν κάμετε τη δεύτερη, γιατρέ, μην παραλείψετε να κλείσετε την πρώτη! Ξέρετε, φοβάμαι πολύ τα ρεύματα!...

— Η κυρία στον υπάλληλο του καταστήματος:
— Πολύ ακριβές, αυτές οι κρεμάστρες. Δεν έχετε άλλες φτηνότερες, όσο το δυνατόν πιο φτηνές;

— Ο υπάλληλος της δείχνει κι' άλλες. Μα η κυρία δεν τις θέλει.
— Όχι, θέλω ακόμα φτηνότερες, λέει.
Κι' ο υπάλληλος, νευριασμένος:
— Τότε λοιπόν, κυρία μου, να σας δώσω... ένα καρφί!

— Ο σύζυγος.— Ασφάλισα τη ζωή μου για 100 εκατομμύρια.
— Η σύζυγος.— Έ, τώρα πια δεν πρέπει να φοβάσαι τόσο τ' αυτοκίνητα, στο δρόμο...

— Τί φριχτό αυτό το πορτραίτο!
— Εγώ τόχω ζωγραφίσει.
— Ά, παρτίον, δεν εξηγήθηκα καλά. Έχει ωραία τέχνη, αλλά είναι άσχημο το μοντέλο.
— Είπ' η γυναίκα μου.

— Μη! Γιατί βάζεις το ξυπνητήρι μέσ' στο σπιτάκι του σκύλου;
— Γιατί θέλω να σηκωθεί αύριο νωρίς. Το ξυπνητήρι λοιπόν θα ξυπνήση το σκύλο. Αυτός θα γαυγίση και θα ξυπνήση τη γυναίκα μου, που κοιμάται κοντά στο παρόθυρο. Κι' εκείνη θα ξυπνήση έμένα.

— Ο γιατρός στον άρρωστο μηκερή:
— Πρέπει να πιήτε αυτό το φάρμακο, κι' ας έχη άσχημη γεύση. Έπιτέλους, πέστε πως είναι κρασί...
— Δεν κάνει, γιατρέ μου, να πιάω κρασί και να πώ πως είναι το φάρμακο;

— Σε προειδοποιώ, Μαρία, πως η δουλειά είναι κουραστική στο σπίτι μας, λέει η κυρία στην καινούργια υπηρέτρια. Είμαστε έξη πρόσωπα, εκτός απ' το παιδί...
— Ά, δεν πειράζει! απαντάει εκείνη. Έγώ στο χωριό μου περιποιόμουνα πρωί και βράδυ δώδεκα ζωντανά!

— Ο γέρος πελάτης.— Έπιθυμώ να ράψω μία φορεσιά χειμωνιάτικη. Συγχρόνως, θα σου πληρώσω κάτι απ' τον περασμένο λογαριασμό μας. Ποιό είναι το πολυότερο πράγμα που σου όφειλω;
— Ο ράφτης.— Μία στιγμή, να κυττάξω τα βιβλία μου... Ά, νά! Τέσσερες μπλούζες και πανταλόνια του σχολείου, που σας έγραφα το 1896...

— Μεταξύ κυνηγών:
— Περίεργο! Πυροβόλησα δυο φορές αυτό το πουλί, κι' όμως δεν κουνήθηκε καθόλου απ' το κλαρί!
— Μήπως είναι κουφό;...

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο προόδευσε η Μαρικούλα μου στο σχολείο! Λέει η μητέρα σε μία φίλη της. Έλα κοντά, Μαρικούλα. Πες στην κυρία πόσο κάνουν τρία και τρία.
— Πέντε, απαντάει η μικρή.
Κι' η μητέρα, θριαμβευτικά:
— Βλέπετε; Έκανε λάθος μόνο μιὰ μονάδα!

— Διάβολε! Έίνος συναγωγισμός!...

— Δουπόν, δεσποινίς, δεν θέλετε να σας κάνω κανένα δωράκι;...

— Είναι καιρός πια να πάρη σύνταξη...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών

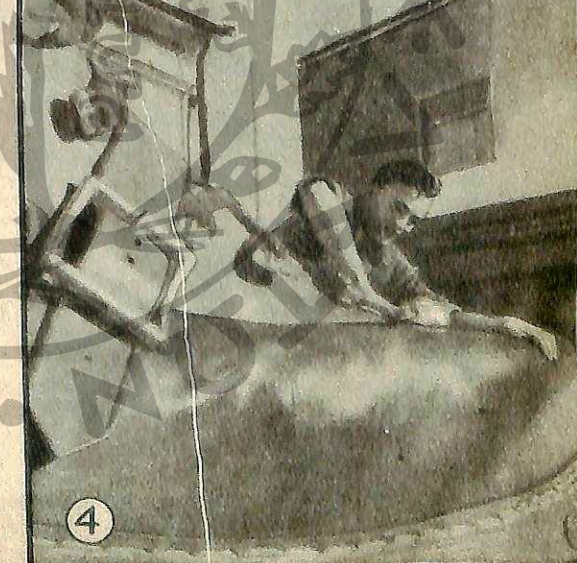
— Αναστάσιον Δημητριάδην. Γιάννην Δερβένην και Λουκά Θεοφίλου. Ένταύθα: Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε. Χιλιάδες Έλληνες βρέθηκαν στην ίδια τύχη μαζί με τον Π. Κ. Αθανάσιον Σπαχήν. Ένταύθα: Έχω στοιχεία για όλους ανεξαιρέτως τους διερχόμενους, που δούλεψαν στις γερμανικές υπηρεσίες. Θα μ' ευχαρίστησε όμως πολύ αν μου στέλνατε και τις δικές σας πληροφορίες. Γ. Μ. Αντωνάκοπου. Λογ. Ένταύθα: Όχι. Για τη δεύτερη; έρωτησί σας απαντώ και πάλι αρνητικά. Αλικη Μπέμπε. Θεσ/νίκη: Αμφιβάλλων για την ειλικρίνειά σας, παρ' όλο τον εύεγικό τρόπο της επιστολής σας. Κάτι ξέρω κι' εγώ. Χ. Α. Χ. Παλ. Φάληρον: Τότε μόνο θ' ασχοληθώ μαζί σας, όταν βγάλετε τη μάσκα! Κων. Βεργήν. Ένταύθα: Τί σημασία μπορούν να έχουν σήμερα όλα αυτά; Καλύτερα να ρίξετε λήθη στο παρελθόν. Έμμ. Μειμάρογλου Κηφισιά: Το ίδιο και για σας. Με τη διαφορά ότι δεν πρέπει να ξεχάσετε πως είσαυτε Έλληνας. Θ. Πολυχρονίδην Τ. Σ.Ο.Ε.: Λυπούμαι που άργησα να σας απαντήσω. Ο χώρος είναι μικρός και τα γράμματα πολλά. Ωστόσο για τ' ζητήμα σας ενδιαφέρθηκα άμέσως. Τακτοποιήθηκε άπολύτως και μπορείτε να παραλάβετε από τ' αρμόδιο γραφείο τ' πιστοποιητικό σας, όποια ώρα θέλετε. Λύσανδρον Μπάφον. Βόλον: Η ιστορία σας έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον, αλλά πρέπει απαραίτητα να την εξακριβώσω κι' εγώ. Αίγη υπομονή λοιπόν. Γρηγόριον Μανταλάζην. Αυστραλία: Ο δεύτερος τόμος των «Κατασκοπών» θα κυκλοφορήση πολύ σύντομα. Δεν μπορώ όμως να δεχθώ τα χρηματά σας από τώρα. Το ενδιαφέρον σας με συγκινεί. Άντ. Μισαράλιωτην. Σάμον: Δεν το πιστεύω. Είμαι βέβαιος ότι δεν θα μετανοιώσω. Λυπούμαι. Χ. Χριστοδούλου. Ένταύθα: Ευχαριστώ. Με τη διαφορά να μου φέρετε και τ' απαραίτητα στοιχεία. Α. Ντινόν-Πωλόν. Καβάλα: Δεν έχουν άδικο οι καθηγητά σας. Το γράμμα σας βρίθει από ανωρθογραφίες. Δυστυχώς τέτοια σχολή δεν υπάρχει για τους πολίτες. Άλ. Κοκκινάκην. Χανιά, Κρήτη: Η εκτέλεσι αυτή έγινε στις 12 Φεβρουαρίου 1943, στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής. Ανάμεσα στα τριάντα έξη ονόματα των εκτελεσθέντων, υπάρχει και του Δημοσθένη Αμπατζί. Σ. Χρυσόγελον. Δελφινάκι: Πολύ φτωχο περιεχόμενο για να γίνει ένα «ιστορικό» κομμάτι. Αλλά και πλούσιο αν ήταν, δεν δημοσιεύω ποτέ με άνευθυνα στοιχεία. Λυπούμαι. Σωκράτη και Ηλία Πάγκαλον. Ναυτικά Μελίσου και Γεώργιον Παράσχον. Καστοριά: Οι συμπατριώτες σας με αγαπούν και με διαβάσουν. Δεν αμφιβάλλω και για τη δική σας ειλικρίνεια. Άλλα γιατί τόσο επιμονή ν' αφαιρέσω από τα γραπτά μου τ' όνομα του δικηγόρου Ν. Μ.; Δεν ξέρετε λοιπόν ότι ήταν και εξακολουθεί να είναι ένας προδότης; Άλέκον Παπαγεωργίου. Λάρισα: Δυστυχώς δεν πρόκειται πια να επαναληφθώ τ' ό... πείραμα. Άρκτο πληρώσα με τις απειλές τους και τις ανοησίες τους. Ο καιρός είναι πολυτίμος. Δαντών. Ένταύθα: Ήταν όλοι τους ήρωες, άφοι πέθαναν για την Ελλάδα. Γ. Λύραν. Νικ. Φώσκολον και Μιχαήλ Νομικόν. Νάξον: Ευχαριστώ θερμά. Δεν έγραφα ποτέ, αλλά θα γράψω πολύ σύντομα. Θ. Γιαννιόπουλον. Λονδίον: Εύχομαι να πάνε όλα καλά. Βιβλία σας στέλνω. «Φλόγες» δεν κατώρθωσα να βρω. Άργότερα ίσως. Γ. Παπαμανώλην. Πάτρας: Το πλοίο-φάντασμα, άηθε στις δυνάμεις Καταδρομών των Βρετανών. Κυβερνήτης του ήταν ένας τολμηρός Άγγλος, ο κάπταιν Σάλομον, που τα κατάφερε να τη γλυτώση παρ' όλες τις ηρωικές... τρέλλες του. Δεν γνωρίζω τη διεύθυνσί του. Μ. Ψαράν. Καστελλόριζον: Να μου γράψετε όποτε θέλετε και ό,τι θέλετε. Είμαι πρόθυμος να σας έξυπηρετήσω. Μ. Γιαδριάν. Χαλκίδα: Δεν ήταν καλός άνθρωπος. Σήμερα όμως είναι νεκρός και τις κακιές του τις συγχώρεσαν οι άνθρωποι. Ι. Ζαβιτσανόν. Κεφαλλονιά: Το δράμα σας υπήρξε και εξακολουθεί να είναι μεγάλο. Για όλα όμως είναι ανάγκη να κάνη κανείς υπομονή. Άλλωστε εσείς οι διανοούμενοι του ηρώικου νησιού σας, πρέπει να δώσετε τ' παράδειγμα. Βιβλία και περιοδικά σας στέλνω αρκετά ως πρώτη δόσι. Α. Τρικ-σας. Δράμαν: Δεν έχω γράψει ποτέ καλινόν. Δράμαν: Δεν έχω λάθος συμβαίγια τον πόλεμο 40-41. Κάποιο λάθος συμβαίνει. Άλλωστε τα πρόσωπα που μου αναφέρεται. Στο γράμμα σας, δεν τα γνωρίζω. Σε μένα Σαραντόπουλον. Λεχαινά: Σε μένα τουλάχιστον δεν συνέθεσε ποτέ κάτι παρόμοιο. Ασφαλώς με συγγέμει με κάποιον άλλον συνώνυμό μου. Ι. Καραγιαννίδην. Άλεξανδρούπολη: Μπορείτε να διασκεδάσετε ό,τι θέλετε για τα παιδιά του σχολείου σας. Μ. Άρβανίτην. Ένταύθα: Έσείς έχετε δικη. Γιατί όμως τ' αποφασίζετε τόσο άργα; Γ. Β. Ι.

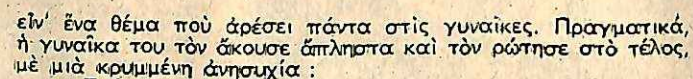
Ευτυχισμένο
τό 1954

Άν Μίλλερ

— Όχι. Μου είπε μόνο πώς είναι μια παντρεμένη και μεσόκοπη κυρία, από κείνες που «θέλουν να ζήσουν τη ζωή τους» και που ξεμυαλίζονται με τους νεαρούς. ... Δυστυχώς, είναι πολύ δύσκολο για μία γυναίκα να ξέρη να γεράσει!

— Μήπως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸς ἄντρες; διέ-
κοψε ἐπιθετικά ἡ κ. Μαρυῆ. Στὸ σπίτι τους, παντόφλες καὶ
χομομύλη... Ἡ γυναίκα τους δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει πιά. Κί-
ἐξω ξετρελλανόινται ὅταν δοῦνε φουστάνι... Πῶς καταδικά-
ζεις τώρα ἐσύ μιὰ κυρία, ποὺ δὲν τὴν ἔχεις κἄν;

— Εξω καταδικάω κανένα. Θά καλέσω μόνο αυτό
τὸ νέο, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῶ. . . Ἐχω σημειώσει
ἐδῶ τ' ὄνομά του. Λέγεται Γιώργος Φερίδης.
Ἡ κ. Μαρινὴ γύρισε ἀπότομα τὴν πλάτη της, γιὰ
νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της.

— Μη γίνεσαι γελοίος! Είπτε νευρικά στον άντρα της. Δεν πρέπει να καλέσεις κανένα. Δεν έχεις τέτοια δικαιοδοσία! 'Ο νέος αυτός μπορεί να κάνει ό,τι του άρεσει, να διασπείρει ελεύθερα την καρδιά του... 'Οχι, δεν θέλω!

— Τί δὲν θέλεις; Τί σχέσι ἔχεις ἐσὺ
αὐτῇ τὴν ὑπόθεσι;

— Δεν θέλω να έκτεθῆς, γιατί μπορεί να σκεφθῇ ὁ κόσμος...

— ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΣΚΕΠΤΕΣΑΙ ΕΣΥ, ΑΔΙΚΩΣ;... ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ ΓΙΑΤΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΕΣΑΙ ΕΤΟΙΜΕΝ ΑΓΝΩΣΤΟ. ΕΧΕΙΣ ΧΛΩΜΙΑΣΕΙ ΚΙ' ΟΛΑΣ...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, μπῆκε ἡ καμαριέρα κι' ἀ-
νῆγγειλε στὸν κύριό της πῶς ζητοῦσε νὰ τοῦ μι-
λήσῃ μιὰ δεσποινίδα.

— Εἶπε γὰρ τὴν συχωρέσετε ποῦ ἦρθε στὸ σπίτι σας, πρόσθεσε. Μὰ πρόκειται γιὰ κάτι ἐπείγον.

Καλὰ, ἔρχομαι ἀμέσως.

Όταν βγήκε ο άντρας της, η κ. Μαρινή έτρεξε
στο τηλέφωνο και ζήτησε χαμηλόφωνα το Γιώρ-
γο Φερίδη. Μά μόλις άρχισε να του μιλά, άκου-

— Τί δὲν θέλεις; τὴ ρώτησε
ὁ κ. Μαρνής. Τί σχέσι ἔχεις
ἐσὺ μ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι;...

ΤΩΡΑ ήξερε ή Λένα! Είχε δη με τα μάτια της...
Μα γελιόταν ό Γιώργος αν νόμιζε πώς θα τε-
λειώνει έτσι τó πράγμα... Έξοφλούσαν από ένα...

1 Λέγονε, ενώ ο Πάπας
 'Απ' το διευθυντή του ξενοδοχείου που έμενε,
 ρώτησε κι' έμαθε τη διευθυνση των γραφείων της με-
 γάλους γεωργικής επιχείρησης, στην οποία εργαζό-
 ταν ο Γιώργος. Και τράβηξε άμέσως προς τα εκεί,
 αποφασισμένη να υπερασπισή τον έρωτά της. Όταν
 μπήκε στο χτίριο, ζήτησε να μιλήσει με τον διευθυντή.
 'Εκείνος τη δέχτηκε άμέσως. Τόν έλεγαν Κωνσταντίνο
 Μαρινή κι' ήταν ένας άντρας
 ζα μουσικάκια. Χαμογέλασε
 κοπέλλα, με το
 Καθόστε, δεισπνίνεις... της είπε. Σάς ακούω. Περί τίνος

— Γιά μιὰ ὑπόθεσι... αἰσθηματική, ψιθύρισε διστακτικά ἡ
Λένα. Γιά ἓνα δράμα!
— Δράμα; Μὲ τρομάζετε! φώναξε χαμογελώντας ὁ Μαρνής.
Πῶσον ὑδρῶν εἴσαπτε;

... Δεκαοχτώ... Έργάζομαι ως δακτυλογράφος. Κι' αναγκάστηκε να ξεδεξέψει όλες μου τις οικονομίες, γιά ναρθώ σ' αυτή την πόλη... Μα τί να κάνω, αφού εκείνος δεν άπαντούσε πια στα γράμματά μου;

— Ὁ ἀραβωνισατικός μου. Λέγεται Γιώργος Φερίδης. Εἶναι γεροντός κι' ἐργάζεται ἐδῶ στὴν ἐπιχείρησή σας. Ἐπρόκειτο γὰρ παντρευτοίμε. Ἀλλά...

Κι' η Λένα, δαγκώνοντας τὰ χείλη της γιά νά μὴν κλάψῃ, διηγήθηκε πὼς εἶχε υποψιασθῇ ἀπ' τὴ σωτηρία τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, εἶχε ἐρθεῖ ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν εἶχε πιάσει μὲ τὴ φιλενάδα του! Ἡ ἀντίζηλός της ἦταν κομψὴ καὶ βαμμένη, μὰ εἶχε τὰ διπλὰ χρόνια ἀπ' τὸ Γιώργو... Σίγουρα, τὸν ἤθελε γιὰ ἓνα καπρίτσιο της. Κι' ἦταν παντρεμένη, ἡ ἐξιάντρομή!...

Δεν ήξερε ακόμα τι νόημα είχε, μα μπορούσε να το μάθει. Όπως σίγουρα, είχε έρθει τώρα να τον παρακαλέσει να καλέσει στο γραφείο του το Γιώργο και να τον μάλωσει αίσθητά για το σκανδαλο εκείνο, που υπέγραψε, πια να πάει. Γιατί αυτή την άγαπούσε πάντα και δεν ήθελε να τον χάσει...

‘Ο κ. Μαρνής βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ...
Ὡστόσο ὑποσχέθηκε στὴ Λένα πὼς θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴ
βοηθήσῃ.

Τὴν ἴδια μέρα, στὸ τραπέζι, διηγήθηκε στὴ γυναῖκα του τὴν παράξενη ἐκείνη ἱστορία. "Ἦξερε πὼς ὁ ἔρως καὶ τὰ σχετικά του

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΙ

σε τὸν ἄντρα τῆς ποὺ ξαναγύριζε, καὶ εἶπε δυνατὰ:

— Όχι, κύριε, κάνατε λάθος στον ἀριθμό. Ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ κ. Μαρωνῆ.

— Μαρία, εἶπε ἐκεῖνος στὴ γυναῖκα του, μπαίνοντας μαζί με τὴ Λένα. Σοῦ παρουσιάζω τὴ δεσποινίδα ποὺ σοῦλεγα. . .
Ἡ Λένα εἶχε τρέξει νὰ τοῦ πᾶ τὸς δὲν ἔπρεπε πιά λόγος νὰ

καλέσθαι τὸ Γιώργο γιατί ὁ δοραδονιαστικός της «φοβήθηκε» καὶ μετάνιωσεν, ἀκολουθώντας μόνο τ' ὄνομα τοῦ διευθυντοῦ του». Καθὼς ἐτοιμαζόταν τώρα ἀπὸ τὴν τὸ στερεότυπο «χαίρω πολύ!», εἶπεν ξαφνικά μετὰ τὸ χερί τεταμένο καὶ τὸ στόμα μισανοιχτό. «Ὁ! ἀντιγράφει τὴν ἀντίληψή της!

— «Α, την ξέρατε τη γυναίκα μου; πρόφερε ο κ. Μαρινής.
Μιά πανεμένη έκφρασι φάνηκε πάλι στο πρόσωπο του. Είπε κατα-

— Όχι, κύριε, έσπασε να δικαιολογηθῇ ἡ κοπέλλα. Ξέρω μιὰ κυρία στὴν Ἀθήνα, ποὺ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ τὴν

... Τὴ γυναῖκα σας, δὲν τὴν ἔχω ξαναδῇ ποτέ!
 Ἡ κ. Μαρνὴ τὸ ἐπιβεβαίωσε κι' ἐκείνη. Μὰ ἡ φωνή της ἔτρε-
 με καὶ τὸ πρόσωπό της...

Ὁ κ. Μαρνής ἔμεινε ἀμίλητος γιὰ λίγο, ἐνῶ οἱ δύο γυναῖκες ἀπόφευγαν νὰ κυτταχοῦν. Ἐπιτέλους εἶπε:

—“Ὅστε λοιπόν, δεσποινίς, τὸ δράμα, τὸ δικό σας
δράμα, εἶχε εὐχάριστο τέλος. Ὁ ἀληθινὸς ἔρως καὶ τὰ νειῶτα
θριαμβεύουν πάντες.”

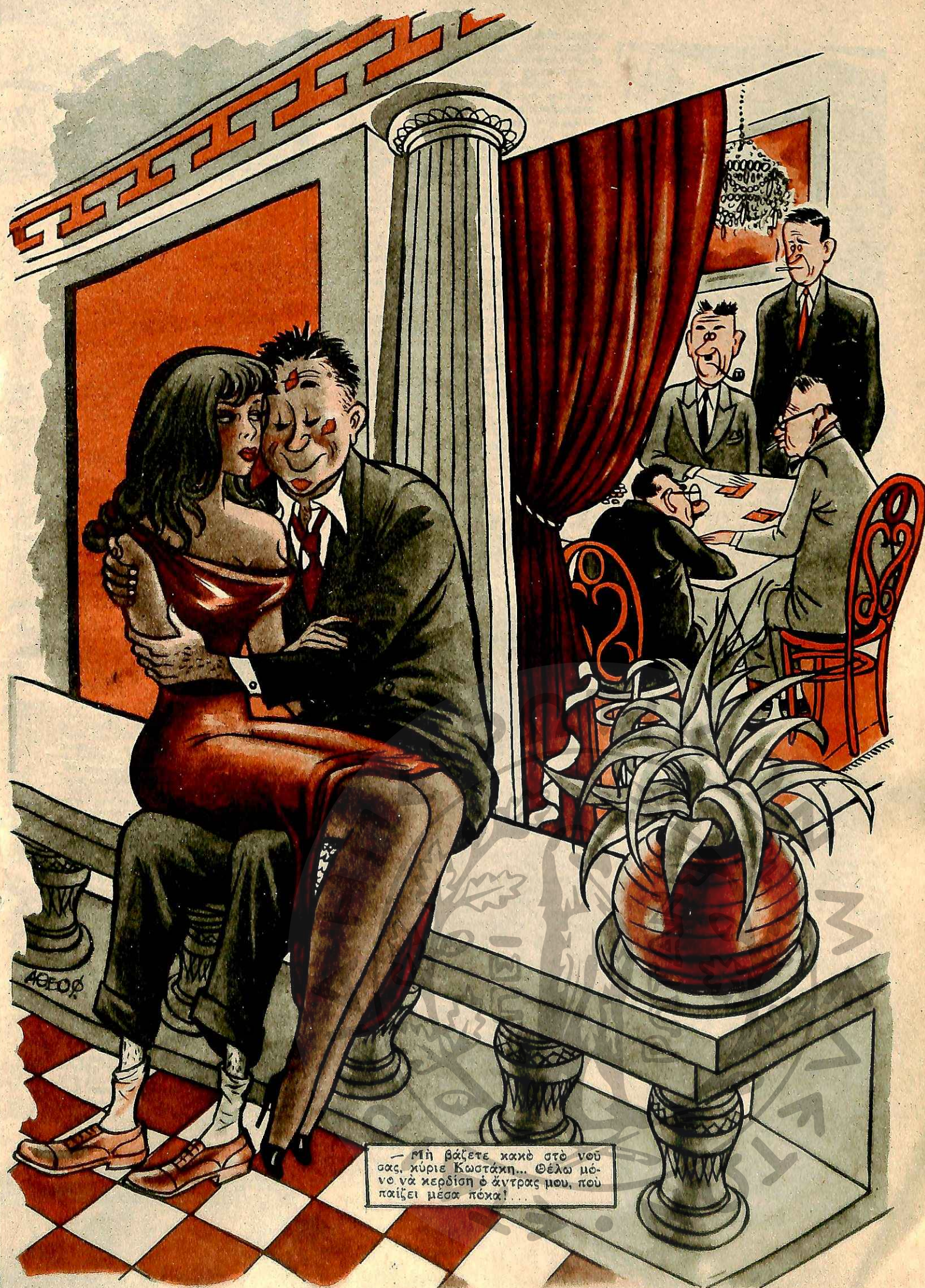
...ὅσο γὰρ τὴν ἄλλην, δὲν θὰ ταλμησῇ
...Δὲν εἶν' ἔτσι, Μαρία; Πῶς μπορεῖ τὸ φθινόπωρο νὰ συγ-
...κρίθῃ μὲ τὴν ἀνοιξί; ... Νάσαστε ἡσυχὴ, δεσποινίς!

— Ίσως πρέπει εγώ να σάς ευχαριστήσω δεσποινίς. Αν...

«Αν δὲν ἤσκαπτε σεῖς, δὲν θὰ μάθαινα ἴσως ποτὲ τὸ ἀληθινὸ δράμα, τὸ δικό μου. Πρέπει νὰ σὺς εὐχαριστήσω γι' αὐτό...

Εἴπω κι' ἂν ἦταν ὀδυνηρὴ ἡ ἀποκάλυψι!». ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Μὴ βάζετε κακὸ στὸ νοῦ
σας, κυρίες Κωστανή... Θέλω μό-
νο νὰ κερδίσῃ ὁ ἄντρας μου, ποὺ
παίζει μέσα πόκα!

